

ЛОРЪН СЕЙНТ ДЖОН ПЕСЕНТА НА ДЕЛФИНИТЕ

Част 2 от „Приключения в Африка“

Превод от английски: Ирина Манушева, 2011

chitanka.info

На Франсис, моя кръщелник, който още е твърде малък, за да прочете сам тази книга, но много обича делфините и акулите с „големите жъби“.

1.

Когато учителката им каза, че заминават на екскурзия по море, за да видят пробег на сардините, Мартина Алън развеселено си представи как по южноафриканския бряг тичат сребристи сардини, полети с доматиен сос като от консерва, само че цели и обути в сребристи маратонки.

Но тази картина беше далеч от истината. Госпожица Фокнър им обясни, че пробегът, или иначе казано миграцията на сардините, е един от най-впечатляващите спектакли в дивата природа.

Всяка година през юни и юли милиони сардини напускат бреговете на Агуляс^[1], в западната част на Южна Африка, в търсене на основната си храна — планктона, който студеното течение носи на изток. Сардините плуват след планктона с отворена уста и направо лапат в движение.

На свой ред тях ги преследват хиляди хищници, сред които делфини и тъмнобронзови китоакули с нащърбени зъби, а също и големи ята рибояди.

Сега Мартина и съучениците ѝ щяха да се присъединят към този невероятен морски керван.

Госпожица Фокнър обясни, че ще следват пробег на сардините нагоре, по брега на Квазулу-Натал, а после ще продължат на север, към Мозамбик, където ще участват в преброяването на популацията на дюгоните.

— Какво са дюгоните? — Мартина попита шепнешком Шерилин Майер и така разбра, че били „сладки, дебели, сиви животни... нали знаеш, нещо като кръстоска между хипопотам и тюлен. Старите моряци ги мислели за сирени“.

Целият клас се развълнува при мисълта, че ще прекарат десет дни далеч от училище, и то по средата на срока.

Мартина също се радваше... до момента, в който учителката им раздаде листчета с информация за пътуването. На първо място в списъка с багажа стоеше:

1. Бански костюм

Мартина вдигна ръка.

— Извинете, госпожице Фокнър, но защо ни е бански?

Всички се разсмяха, дори госпожица Фокнър не можа да сдържи усмивката си.

— Наричаме я „морска екскурзия“, защото е по море, Мартина. Ще имате безброй възможности да плувате с шнорхел, да се гмуркате и да се плискате във вълните. Не мисля, че ще можеш да плуваш без бански!

Думите ѝ бяха последвани от бурен смях.

— Ама ако... — Мартина търсеше най-подходящите думи, — ако някой не иска да плува?

— Защо да не иска? — изненада се госпожица Фокнър. — Рифовете са изключително красиви. Повярвай ми, Мартина, щом веднъж се потопиш в океана, няма да можем лесно да те извадим от водата...

В същото време и някой друг се обади с въпрос, така че останалите не забелязаха как Мартина пребледня и как коленете ѝ се разтрепериха под чина.

* * *

Същата вечер за първи път акулите споходиха Мартина в съня ѝ. Обградиха я, фиксирани дълбоко врязаните си студени очи върху белите ѝ ръце и крака, които тя безпомощно размахваше в бурното море. През следващите седмици този сън идваше толкова често, че я беше страх да заспи. Накрая, два дни преди заминаването, Мартина стигна до крайни мерки — седна в леглото и сложи няколко книги върху главата си, за да паднат и да я събудят, ако задреме. За съжаление, беше толкова изтощена, че когато книгите за трети път изтрополиха на пода, почти не ги чу. Просто се сгуши в чаршафите и се предаде на акулите...

Докато се бореше да не бъде изядена и да се задържи на повърхността на ледената вода, която сякаш парализираше крайниците

й, тя чу в съня си призрачен глас: „Събуди се, Мартина! Трябва да тръгваме, ако искаме да стигнем навреме до брега“.

Мартина се насили да дойде на себе си. Беше съмнало и на ръба на леглото ѝ седеше неясна фигура. Мартина премигна объркано. Баба ѝ я гледаше с индиговосините си очи, както винаги облечена с дънки, но с бледосиня риза вместо обичайната с цвят каки^[2] и емблема с лъв на джоба.

— Колко пъти съм ти казвала да не спиш на отворен прозорец? — нежно я укори Гуин Томас. — Нищо чудно, че сънуваш кошмари. Направо си замръзнала. През юни в Африка е зима, Мартина, опитай се да го запомниш!

Мартина се помъчи да се изтръгне от студените пипала на съня.

— Давех се — смотолеви тя, — имаше акули и не можех да дишам.

— Естествено, че ще се давиш — Гуин Томас се наведе и затвори прозореца, през който нахлуваше режещ студен въздух с мирис на антилопи, — цялата си се увила в одеялата. И какво правят тези книги на пода?

Мартина седна в леглото. Не искаше да тревожи баба си и да ѝ разказва за ужасния си кошмар.

— Търсех си нещо свястно за четене.

— И мислеше да започнеш от „Наръчник на любителя на електрически влакчета“ и „Справочник за ремонт на двигатели“?!

Мартина не отговори. Гледката от прозореца я беше погълнала. В далечината като сиви призраци сред утринната мъгла стадо слонове обикаляха около водоема. Мартина живееше в Савубона вече шест месеца и още не можеше да повярва, че се намира в южноафрикански резерват за диви животни. Всяка сутрин, щом отвореше очи и погледнеше към саваната, която сега наричаше свой дом, сърцето ѝ се изпълваше с вълнение. Това не намаляваше тъгата, заседнала в гърлото ѝ като буца, откак родителите ѝ загинаха в пожар на Нова година в дома им в Англия, но определено ѝ помагаше.

Помагаше ѝ също така и това, че има ново семейство. То не можеше да замени родителите ѝ, разбира се, но поне не се чувстваше толкова самотна. Освен баба си имаше си и Тендай, едър зулус, който наскоро бе повишен от следотърсач в пазач на дивеч. Тендай учеше Мартина как да оцелява в красивата, но страховита дива природа на

Африка и я водеше да закусват край лагерен огън на възвишението в резервата. Мартина обичаше Тендай, но връзката ѝ с леля му Грейс — африканска лечителка, сангома, и най-добрата готвачка на света, бе съвсем специална. Грейс имаше африкански и карибски корени и само тя знаеше за дарбата на Мартина да общува с животните. Всъщност Грейс бе наясно и с много други тайни.

Но най-важното същество — според Мартина, бе нейният бял жираф Джеремая, на галено Джеми. Той ѝ позволяваше да го язди. Джеми и Бен — момчето, което ѝ помогна да спаси белия жираф от крадците, бяха най-добрите ѝ приятели. Мартина знаеше, че те също я смятат за своя най-добра приятелка, независимо че Джеми не можеше да говори, а Бен предпочиташе да мълчи.

— Няма ли най-после да станеш — погледна я с лек укор Гуин Томас.

Мартина погледна часовника и тихо изохка. Шест часа! Защо баба ѝ не си пада по неделното излежаване?

Гуин Томас забеляза изражението на Мартина и в очите ѝ блесна весело пламъче. Някога същите тези очи хладно, дори враждебно, изучаваха момичето, но сега загорялото лице на Гуин все по-често се разливаше в усмивка.

— Сигурно се вълнуваш, че утре тръгвате на екскурзия — рече тя. — Цели десет дни по море! Ще учите само за историята и природата и ще се забавлявате. Наистина ти завиждам, иска ми се да можех и аз да дойда.

— Искаш ли да се сменим? — предложи Мартина.

Гуин Томас се засмя.

— За секунда си помислих, че говориш сериозно, Мартина. Радваш се, че заминаваш, нали?

— Разбира се! — отвърна Мартина колкото може по-убедително. — Нямам търпение...

— Радвам се да го чуя, защото напоследък ми изглеждаш доста бледа. Морският въздух ще ти се отрази добре. Е, ще се видим долу, отивам да приготвя нещата за разходката по плажа.

— Да, добре — усмихна се Мартина, но щом вратата се хлопна, покри с ръце лицето си и затвори очи. Много добре знаеше защо сънува акулите. Няма нищо общо с отворения прозорец, с увиването в

одеялото, с яденето на сирене преди лягане и с всичко останало. Причината беше нещо, което се случи точно преди една година.

Тогава отиде с родителите си на почивка в Корнуол, Англия. Беше последният им ден там. Следобед извикаха по спешност баща ѝ, той беше лекар, заради едни момчета, които паднали от скалите. Майка ѝ, Вероника, изкара грип и си почиваше, затова баща ѝ я помоли тихичко да почете или да порисува, докато той се върне. Денят се оказа горещ, слънцето напичаше и Мартина реши да слезе до плажа и да си топне краката в морето, преди майка ѝ да се събуди. Стигна до брега, но водата бе тъй примамлива, че скоро ѝ стигна до коленете, а после и до кръста. Изневиделица една вълна събори Мартина. Повлече я към дъното и я завъртя като в пералня. Беше почти сигурна, че ще се удави, но тогава водата я изхвърли на повърхността и тя едва-едва стигна до брега.

В този момент един рибар извади от морето гигантска акула. Мартина видя зловещия силует на плажа и двете неща някак си се сляха в съзнанието ѝ — акула и вълна, която я премята. Майка ѝ вече я търсеше под дърво и камък и като я видя жива и здрава, забрави да ѝ се скара. Мартина не искаше да я тревожи и реши да не споменава за вълната и как едва не се удави, но се закле, че никога вече няма да плува в морето.

На следващия ден си тръгнаха, а после родителите ѝ загинаха. Никой не разбра онова, което Мартина никога не бе споделяла с друго човешко същество, понеже не искаше да си го признае дори и пред себе си.

Дълбоката вода я изпълва с ужас.

[1] Нос Агуляс (Иглен нос) — най-южната точка на Африка, където се срещат водите на Индийския и Атлантическия океан. Намира се на изток от нос Добра надежда. — Б.ред. ↑

[2] Какй — глинестожълтеникав цвят. — Б.ред. ↑

2.

През шестте месеца, откакто живееше в Южна Африка, Мартина нито веднъж не отиде на плаж. Баба ѝ рядко напускаше района на Сторм Кросинг, а и не беше жена, която ще се изтяга на шезлонг, намазана с крем срещу изгаряне. Затова Мартина много се изненада, когато Гуин Томас предложи да се разходят по брега на Кейп. Слава богу, времето беше студено за плуване и Мартина се почувства по-спокойна.

Още по-доволна беше, когато стигнаха до Уизерфонтен и пред очите им се разля океанът. Нямаше още осем часа и слънчевите лъчи се разливаха като злато върху металносините вълни. Мартина слезе от колата, а бризът игриво подмяташе шала ѝ, в ноздрите ѝ нахлу миризмата на вълните.

Беше хладно. Мартина беше доволна, че баба ѝ настоя да си сложи вълнената шапка, промазаното яке и ръкавиците. Наоколо нямаше жива душа, ако не броим чайките и един кайт сърфист^[1] в залива.

Мартина стоеше като закована на дюните, а сърфистът се носеше по вълните като на приказна колесница. От време на време той изчезваше зад някоя вълна и се виждаше само кайтът — като издут парашут на ярки райета. Вятърът надипляше вълните като гриви на бели коне, те подхвърляха сърфиста и дъската във въздуха, кайтът го настигаше и го издигаше още по-високо. Мъжът правеше салта и се въртеше. После пак се скриваше зад следващата вълна.

Вятърът свиреше на брега, отнасяше думите и никакъв разговор не беше възможен. Мартина мислеше само за училищната екскурзия — без плуването всичко останало звучеше фантастично.

Госпожица Фокнър им каза, че пробегът на сардините е сред най-големите чудеса в света на животните и по мащаби се доближава до миграцията на антилопите гну в Африка. Всяка година над един милион антилопи се отправят от Серенгети, в Танзания, към Масаи Мара, в Кения, като митичен черен керван през тревистите равнини.

През ноември животните се завръщат и така ежегодно в двете посоки те изминават около три хиляди километра.

Госпожица Фокнър им разказа, че по време на пробега ятата сардини се разпростират на петнайсет километра дължина и три километра ширина. И че ги преследват хиляди делфини.

Мартина очакваше с най-голямо нетърпение точно делфините. Досега само веднъж бе виждала делфин на живо в един отвратителен аквариум, където ги заведоха от старото ѝ, също толкова отвратително училище „Бодли Брук“. Дресьорът накара делфина да изпълнява номера с топки и гумени обръчи в басейна. Извикаха някои деца да го наградят с рибки от кофата, най-вероятно сардини, но Мартина остана настрана. Делфинът се приближи до ръба на басейна и Мартина видя, че устата му е извита в краищата, сякаш постоянно се усмихва. Не я напускаше мисълта, че делфинът няма избор — беше като клоун, който се усмихва дори през сълзи.

Споменът за делфина я подсети за нейния бял жираф. След спасяването му Джеми стана толкова известен, че ловците и браконьерите вече не смееха да посегнат на него. Но пък всички искаха да го видят.

Допреди това Джеми напускаше тайното си убежище само нощем. А сега по цял ден скиташе из резервата. Гуин Томас водеше посетители и обикаляха резервата, за да зърнат белия жираф. Дори поръча чаши и тениски с образа му.

През последните няколко месеца отношенията между Мартина и баба ѝ значително се подобриха, но туристическите посещения станаха ябълка на раздора. Гуин Томас ги организираше много внимателно, за да не стресират Джеми. Но Мартина се дразнеше от туристите, окичени с фотоапарати и зяпащи нейния жираф. Тя умоляваше баба си да прекрати обиколките, обясняваше колко специален е Джеми, но баба ѝ беше непреклонна — най-сигурният начин да опазят белия жираф е да допуснат хората до него, но под контрол. А пък и резерватът имаше нужда от парите, които печелеха от това.

— Проста аритметика, Мартина. Колкото повече пари изкараме, толкова повече животни можем да спасим.

Мартина нямаше какво да възрази, времената бяха трудни за Савубона, а тя също искаше да спасят повече животни...

Усети ръка в ръкавица на рамото си и осъзна, че баба ѝ се опитва да ѝ каже нещо.

— Честно казано, понякога ми се струва, че чуваш по-зле и от мен... Забравих си очилата, какво е онова там на плажа? Да не е тюлен? Или камък?

Мартина закри очи от ярките слънчеви лъчи и погледна натам. Ахна от изненада.

— Мисля... мисля, че е делфин.

Мартина първа стигна до делфина. По-късно Гуин Томас разказваше, че ако не бе видяла с очите си, никога нямаше да повярва, че внучката ѝ, дете не я бива в никакъв спорт, с изключение на язденето на жираф, е способна да развие такава скорост. Но в последните метри Мартина забави ход, за да не уплаши делфина, в случай че е още жив.

Макар че изглеждаше много зле, той все още беше жив, но едва ли щеше да издържи дълго в това положение.

* * *

Мартина приклепна до делфина, взря се в тъмносините му ириси и изпита странното чувство, че потъва в необятна мъдрост и невинност. И не само това — животното искаше да общува с нея. Момичето сложи ръце на лъскавото му сиво-черно тяло, очакваше да бъде студено и грапаво, а откри, че е топло, мускулесто и гладко като коприна. Мартина погали делфина и по ръцете ѝ премина ток, точно както първия път, когато докосна белия жираф. Дръпна се като опарена.

— Горкото животно, излязло е на брега — баба ѝ се изправи зад гърба ѝ, — никой не знае защо го правят, но все по-често се случва. Миналата седмица четох за триста делфина, излезли на брега в Занзибар. Мартина? Мартина, добре ли си? Бяла си като платно. Ако си разстроена, изчакай в колата, докато повикам помощ.

Но Мартина успя да намери сили и да попита:

— Какво ще правим? Как да го спасим? Как ще диша?

— Делфините не са риби, а бозайници. Дишат кислород от въздуха като хората, но шокът и липсата на вода ги убиват. Трябва да

поддържахме мокра кожата му. В колата има кофа, а ти си по-млада и пъргава от мен, така че изтичай да я донесеш! Вземи и мобилния ми телефон. Ще се обадя на морските спасители. Проклетият телефон никога не ти е подръка, когато ти трябва!

Мартина се изправи неохотно. Делфинът умираше и я молеше за помощ. Ако послуша баба си, ще загуби време. Време, което може да му струва живота. Ако се опита сама да го спаси, може да започне веднага, но ако не успее и изгуби скъпоценните трийсет минути, в които ще дойдат морските спасители? Делфинът ще умре по нейна вина. А и баба ѝ не знае за дарбата ѝ. Чувала е зулуската легенда за детето, което язди бял жираф и има власт над всички животни, но никога не е виждала доказателство за това и не знае какво означава. „Срамота, Мартина, силите, дето притежаваш, не ти стигат да си подредиш стаята“, обичаше да се шегува Гуин.

Самата Мартина също не знаеше какво точно означава легендата. Просто трябваше да намери начин да разкара баба си.

— Мартина, случаят е спешен! — подвикна ѝ Гуин Томас.

В далечината се появи семейство, което разхождаше кучетата си. Вървяха по плажа, а три буйни черни лабрадора препускаха шантаво напред.

— Тези хора може да имат телефон — предположи Мартина. — Ще стане по-бързо, ако ги помолим да се обадят на морските спасители.

— Добра идея, мила. Защо не изтичаш при тях?

— Не мога — наведе глава Мартина, — неудобно ми е. Моля те, нека остана тук при делфина!

На лицето на Гуин Томас се изписа съмнение.

— Неудобно ти е?!

— Да.

— Бих казала, че това е случай, при който... О, все едно! Опитай се да го успокояваш, докато се върна.

Мартина изчака баба ѝ да се отдалечи и положи ръце върху гладкото копринено тяло на делфина. Кожата му беше суха и топла. Отново я прониза ток, но този път беше подготвена. Задържа дланите си върху него и мислено му се извини, че не знае как да лекува делфини. Отначало не се случи нищо, но след малко дланите ѝ така се затоплиха, че дори запариха, а сърцето ѝ щеше да се пръсне. В

съзнанието ѝ се появи видение — в прозрачносините води около делфина тя видя себе си. Плуваше сред делфини.

— Мъртъв ли е?

Мартина се стресна и усети, че дънките ѝ са подгизнали, сякаш е стояла до кръста във вода. Над нея се беше изправил сърфистът.

— Моля?

— Мъртъв ли е? — повтори той.

Мартина поклати глава, за да отговори, но повече, за да се отърси от трансa:

— Не, само си почиваше. Бихте ли ми помогнали да го върнем във водата?

Сърфистът беше доста як, помагаха си и с въжетата на хвърчилото, но пак трябваше да напрегнат всички сили. Така с дърпане, бутане и търкаляне успяха да вкарат делфина в океана. Но животното не направи никакъв опит да плува, а бавно потъна...

Сърцето на Мартина се сви.

— Нали каза, че само си почивал? — Тонът на младежа бе леко обвинителен.

Делфинът размърда опашка, после замахна по-силно. Издигна се на повърхността, обърна се настрани и погледна Мартина любопитно. После махна с перка и изписка радостно към нея. Изчезна бързо във водата, като остави бляскава диря след себе си. Когато се появи отново, явно изпълняваше акробатични номера сред разпенените вълни в далечината.

Сърфистът се засмя.

— Интересно нещо са делфините, забелязала ли си, че край тях не може да не се усмихваш?

Вдигна дъската си и се отдалечи с приятелски поздрав, докато Мартина излизаше от ледената вода с мокри дънки и изтръпнали ръце. Беше въодушевена, с дарбата си помогна на един делфин. Какво ли още може да прави? Явно това е дарба за лечение и общуване, но нямаше усещането, че тази дарба ѝ принадлежи. По-скоро сякаш беше нещо, за което трябва да се грижи и да съхранява.

Мартина се загледа в делфина, който весело се гмуркаше във вълните, и установи, че кайт сърфистът е прав. Не може да не се усмихваш.

Когато баба ѝ се появи, Мартина бързо смени изражението си.

— Само изгубихме време — докладва Гуин Томас, с кофа в ръка, — нямат телефон и се наложи да ходя до колата. Мартина, мисля, че щеше да е много мило от твоя страна, ако го беше направила вместо мен. Не съм в същата форма както някога. Мили боже, ти си вир-вода! Какво правиш в Атлантика посред зима? Ще хванеш пневмония!

После млъкна и пое дъх.

— Къде е делфинът?

Мартина посочи към залива.

— Там — отвърна тя, но не успя да сдържи усмивката си.

— Ама как!? Не разбирам!

Мартина сви рамене.

— Дойде кайт сърфистът, помогна ми да го изтичаме обратно в морето и той отплува.

— Просто така, а? Отплува си?

— Точно така.

— Хм.

Гуин Томас я гледаше със смесица от озадачено възхищение и нещо, което Мартина не можеше точно да определи, но я изпълни с топло чувство. Очевидно баба ѝ искаше да продължи да я разпитва, но се спря.

— Хайде — рече Гуин Томас, — дай да свалим тези мокри дрехи!

Почти стигнаха до колата, когато Мартина осъзна, че щом е толкова мокра, сигурно се е потопила във водата или е плувала с делфина по време на транс. Но не бе уплашена, ама никак.

[1] Кайт сърфинг — воден спорт, при който сърфистът се плъзга по вълните върху дъска, теглена от голямо хвърчило (кайт). — Б.пр. ↑

3.

Най-хубавият момент от разходката до Кейп беше прибирането у дома. Баба ѝ усещаше, че между Мартина и делфина, докато бяха сами на брега, се е случило нещо особено, но не знаеше какво. Това сякаш стопи невидимата преграда между нея и внучката ѝ и задълбочи връзката им, породена от общата им любов към животните. От време на време Гуин Томас имитираше Мартина: „И той отплува!“. После и двете прихваха в смях.

Чувството им за близост продължи точно до пет часа и четирийсет и седем минути, когато Мартина слезе от стаята си с дънки и обувки и обяви, че излиза да пояде жирафа.

— Не сега, Мартина! — възрази баба ѝ, вдигайки поглед от вестника. — Мисля, че ти стигат толкова вълнения за днес.

— Но как да замина на екскурзията, без да се сбогувам с Джеми! — Мартина не схвана, че баба ѝ говори сериозно. — Трябва да го видя, наистина трябва!

— Да го беше направила по-рано! — отсече Гуин Томас и отново взе вестника.

— Дори не съм разбрала колко е късно! — умолително каза Мартина.

Баба ѝ не прояви и капка съчувствие.

— Вече е почти тъмно, а и ти знаеш какво мисля за ездата след залез-слънце.

Кръвта на Мартина кипна. Забраната да язди нощем беше вечната ябълка на раздора между тях. Според Гуин Томас по мръкнало резерватът е пълен с ловуващи хищници и не е време за яздене на жирафа. Не я интересуваха обясненията, че на гърба на Джеми Мартина е в пълна безопасност, защото другите животни я мислят за част от него.

— Освен това — продължи баба ѝ, — още не си приготвила багажа си! Не! Не ме гледай така! Знаем, че си разочарована, но ти обещавам да се сбогувам с Джеми от твое име. И това е последната ми

дума! Преуморена си и ако не се напиш, няма да можеш да се насладиш на фантастичното пътуване, което госпожица Фокнър ви е организирала!

Мартина вече знаеше, че когато баба ѝ говори с този тон, няма смисъл да спори. Но да замине за цели десет дни, без да пояде Джемми, или поне да се сбогува, беше непоносима мисъл. Цяла вечер си блъска главата над това. По време на вечеря само побутваше печеното пиле в чинията си. Накрая Гуин Томас ѝ се скара, че се муси, а Мартина се опита да си придаде по-приветлив вид. Вътрешно обаче кроеше план. Минаха месеци, откакто за последно се беше измъквала посред нощ, за да язди Джемми, липсваше ѝ вълнението на лунното препускане, липсваше ѝ нощна Африка. Насаме с жирафа и дивата природа, Мартина сякаш отваряше врата към една непозната Африка, която само шепа хора можеха да зърнат.

Мартина седеше на масата, слагаше сос на картофите си и се наслаждаваше на тръпката от неподчинението. Досега не я бяха хващали, дори когато още не познаваше Савубона и навиците на баба си. Сега вече беше спец и по двете. Щеше да стане съвсем просто.

От нетърпение почти ѝ се зави свят. За да отклони вниманието на баба си, насочи разговора към делфина и пак попита защо е излязъл сам на брега, не се ли обрича така на сигурна смърт.

Гуин Томас беше повече от щастлива, че напрежението спадна и можеха да поговорят за делфините. Вероятно нещо в морето прави живота им непоносим, предложи тя.

— Може би е заради замърсяването или трафика. Някои райони в океана гъмжат от кораби, риболовни траулери и военноморски съдове — продължи баба ѝ.

Докато я слушаше, Мартина се опита да си припомни всичко, което бе чувала през годините за интелекта на делфините и как самото им присъствие понякога лекува хората. Сети се за електрическия ток, който я прониза, когато докосна делфина на плажа. Някак без думи, той я помоли да му помогне. И тя, също без думи, се съгласи.

* * *

По правило Мартина казваше на баба си само толкова, колкото трябва да знае. Ето защо не ѝ довери за беззвучната кучешка свирка, с която викаше белия жираф. Затова сега спокойно седеше до прозореца и надуваше свирката, без да се притеснява, че някой ще я забележи. Джеми се показа, беше до сухото дърво край езерото.

Когато лампите в стаята на баба ѝ угаснаха, Мартина съблече пижамата, нахлузи дънките, обувките, суичъра и якето. Взе ножа и фенерчето от комплекта за оцеляване, който държеше под етажерката с книги, и се спусна по стълбите. Джеми я чакаше на входа на парка, а бялата му козина призрачно блестеше в мрака. Жирафът легна на земята, за да може Мартина да се качи по извития му кадифен гръб.

— Давай, Джеми! — тихо го подкани тя, щом се настани.

Той се изправи и препусна в галоп.

Зимният вятър брулеше Мартина право в лицето, но това не я притесни. Тайната езда я опияняваше. Да яздиш през деня, си има предимства: опасностите са далеч по-малко и няма нужда да се измъкваш незабелязано от вкъщи, но пък трябва да язди много по-кратко — баба ѝ би получила удар, ако види колко бърз може да е Джеми, ако му позволиш. Но най-лошото на дневната езда бе, че не можеше да се приближи до Тайната долина — убежището, където слонът спасил белия жираф от браконьерите.

Тази нощ Мартина се отправи тъкмо към Тайната долина. По необясними дори и за нея причини знаеше, че преди да напусне Савубона, трябва да види пещерата, където се крие ключът към съдбата ѝ. За съжаление, дотам не се стигаше лесно. Входът бе една цепнатина, препречена от криво дърво, обвито с бодливи пълзящи растения. Единственият начин да се премине, бе Джеми да тича с всички сили към дървото и да скочи под определен ъгъл. Винаги ѝ беше трудно да се задържи на гърба му при този скок. Клоните бяха бодливи, трябваше да зарови лице в гривата на Джеми и здраво да се вкопчи в шията му. Дано драскотините да не са много, за да намери приемливо обяснение за тях сутринта.

В долината все още се долавяше уханието на орхидеите, макар и прецъфтели, а звездното небе хвърляше синкави отблясъци върху тъмните гъсталаци. Мартина се плъзна и слезе от гърба на Джеми, целуна го с благодарност. Идваше в Долината за трети път и преди да влезе в тунела, отново я обхвана безпокойство.

Тесният проход миришеше на мухъл и вкиснало, сякаш някой леопард току-що е излязъл от леговището си. Фенерчето хвърляше тънък, треперлив лъч по грубо изсечените стени. След малко тунелът се разшири и Мартина разбра, че е стигнала до недрата на планината. Катереше се по стръмните, обрасли с мъх стъпала към пещерата и се ядосваше, че не се сети да предпази някак дънките си от калта, можеше да ги увие с пликчета за боклук например. За екскурзията имаше само два чифта панталони...

Малко преди да стигне пещерата, Мартина угаси фенерчето. Когато дойде тук за пръв път, колонията от прилепи, които висяха с прибрани крила от тавана, се разлетяха и се оплетоха в косата ѝ. Този път, за щастие, бяха спокойни.

Пред очите ѝ се откри Стаята на спомените. Така наричаха пещерата още от древни времена. Мартина светна фенерчето и влезе в пещерата. Харесваше ѝ плътният, тежък въздух. Сякаш в молекулите му бяха запечатани генетичните кодове на минали поколения. Множество пещерни рисунки показваха живота и спомените на изгубено племе бушмени^[1], или както го наричаха, сан. Пред очите ѝ оживяха стада диви животни и мъже с лъкове и стрели в червено, черно и охра. Цветовете бяха толкова ярки, сякаш бяха нарисувани вчера. Мартина се почувства горда, че може да ги види.

Приближи се до рисунките на белия жираф. Бяха минали месеци, откак ги видя за последно, но ги носеше в себе си, сякаш са гравирани в сърцето ѝ. Бяха три рисунки, но само на едната имаше дете, яздео бял жираф. Художникът бушмен много точно бе пресътворил неповторимата козина на Дджеми. Блестеше също като истинска.

В мислите си Мартина толкова пъти се връщаше към пещерата, че отначало не забеляза разликата в образите. Постепенно осъзна какво виждат очите ѝ — имаше две нови рисунки!

Замисли се дали е възможно да ги е пропуснала преди, но реши, че не би могло да стане. Вярно е, че новите рисунки бяха зад един камък с форма на пирамида, но тя два пъти, продължително и отблизо, разглежда всички рисунки. Втория път дори бяха с Грейс и тя също не ги забеляза. Или пък...

„Отговорите са тук, на тези стени — каза тогава сангома, — но само времето и опитът ще ти дадат очи, с които да ги видиш.“

Мартина докосна скалата и почувства странната ѝ енергия. Камъкът беше мокър, светлината на фенерчето проблесна по струйка вода, стичаща се от една пукнатина. Дали пък рисунките не са били покрити от фин прах, а сега дъждовната вода да го е отмила, разкривайки образите отдолу? Не че не е възможно, но на Мартина не ѝ се вярваше. По-скоро Грейс е права: само времето и опитът щяха да ѝ позволят да види каквото трябва да види.

На първата рисунка бяха изобразени двама и един делфина, налягали един до друг на брега. От ухото на единия се стичаше кръв. Втората рисунка беше по-стилизирана — обръчи от делфини, повече от сто на брой, обградени от акули. Но в средата имаше още нещо. Мартина вдигна фенерчето и се приведе, за да го види отблизо. Беше човек. Беше тя, заобиколена от делфини и акули!

Сърцето ѝ подскочи. Съдбата, която дедите ѝ бяха предсказали или самите те бяха предназначили, отново я носеше като лист по течението. Мартина се зачуди дали е възможно да избяга от предопределеното. Опитът на родителите ѝ да го направят завърши катастрофално, но може би тя ще успее. Да, ще отиде на екскурзията, но каквото и да става, няма да плува и въобще няма да припари до водата. Акулите едва ли ще превземат кораба на абордаж...

В същия момент фенерът изпраща и премигна. Мартина се стресна и побягна. Съвсем забрави за прилепите и бързо се спусна по каменните стъпала, а лъчът на фенера се мятеше и разбуждаше заспалите пещерни обитатели. Силуетите им проблясваха по каменните стени като вампирски тапети, гневните им писъци прераснаха в същинска какофония заради ехото и я преследваха чак до края на тунела.

Когато Мартина се върна в Тайната долина, Джеми долови тревогата ѝ. Едва не скочи още преди да се е качила на гърба му и момичето замалко да падне, докато белият жираф прескачаше кривото дърво. Мартина за първи път осъзна, че когато язди Джеми, всъщност не го владее, а разчита само на връзката помежду им, на доверието и добрата му воля. Ако нещо в него се преобърне, щеше да бъде катастрофално. Но това няма да стане, твърдо си каза тя и се приведе напред, загледана в тъмните фигури на стадо биволи.

Когато белият жираф най-после спря рязко при дърветата край езерото, Мартина се пушна на земята и го прегърна. Шията му беше

влажна от пот. Джеми наведе глава и издаде познатия странен мелодичен звук. Мартина се опита да му обясни, че заминава за кратко, но постоянно ще мисли за него, че го обича с цялото си сърце.

Заклучи портите на резервата и се затича през манговите дървета и уханните гардении. Стигна до задния вход на къщата и тишината странно я обгърна. Може би защото нервите ѝ бяха опънати от дивото препускане, но Мартина се изпълни с мрачно предчувствие. В кухнята още се усещаше лек мирис на печено пиле, лунната светлина падаше на снопове по пода, покрит с плочки. Мартина мина край вратата на баба си и се качи по дървените стълби, при всяко изскърцване сърцето ѝ подскачаше. Когато стигна в стаята си, не светна лампата, отпусна се на леглото и въздъхна.

Тъкмо си развързваше обувките, когато усети, че не е сама. Чу сподавено покашляне. Мартина скочи уплашено на крака. На плетения стол седеше призрачен силует!

[1] Бушмени (народ сан) — етническа група в Южна Африка, обитава пустинята Калахари и прилежащите ѝ райони, най-старото население в Африка, а и в света. Езикът му се характеризира с използването на много цъкащи звукове. — Б.ред. ↑

4.

Ключът щракна и от мрака изплува лицето на Гуин Томас. Светлината на лампата му придаваше жълтеникав оттенък, променяше бръчките около устата и очите и то изглеждаше някак зловещо. Мартина усети червата ѝ да се гърчат като змии, а стомахът ѝ се сви на отвратително твърда топка. Почти чу как крехката връзка с баба ѝ се строши на парчета.

— Добре ли си изкара? — с престорена ведрост попита баба ѝ. — Забавлява ли се да препускаш на лунна светлина, без да те е грижа, че аз стоя и се чудя кое първо ще те сполети — да те разпори носорог, да те изкорми слон или да те излапа лъв?! Че се страхувам дали телефонът няма да звънне и нощният пазач да ми съобщи, че са те намерили с изпотрошени кости или ухапана от капска кобра^[1], или пребита от освирепял мъжки павиан, или разкъсана на парчета от хиена, бранеща малките си?

В същия миг в далечината се чу рев на лъв.

— Да продължавам ли?

— Съжалявам! — отвърна Мартина. Съзнаваше, че баба ѝ не преувеличава, че всеки път, когато излиза с Джеми в резервата, особено нощем, поема риска някое от тези неща да се случи. От това думите на баба ѝ ставаха още по-тежки.

На лицето на Гуин Томас се изписаха гняв и разочарование.

— И аз съжалявам, Мартина, но извиненията не стигат. Като разбрах, че не си ме послушала, първата ми мисъл беше да те спра от екскурзията...

Мартина затаи дъх. Щеше да е пълна ирония, ако това е наказанието ѝ.

— ... само че щеше да е плесница в лицето на госпожица Фокнър и всички останали, които хвърлиха толкова усилия да организират пътуването. Освен това мисля, че ще ти се отрази добре за известно време да се отделиш от Савубона и белия жираф. Ти май изобщо пропускаш факта, че въпреки специалната връзка помежду ви

Джеми си остава диво животно, а дивите животни са непредсказуеми. И за да ти помогна да не го забравяш, забранявам ти да го яздиш и въобще да влизаш в резервата шест седмици, след като се върнеш от екскурзията.

— Не! — извика Мартина. — Само не и това! Ще ставам в пет сутринта, ще оправям цялата къща, ще мия чиниите и ще гледя прането, дори цял месец ще чистя клетките на животните в болницата! Само не ме разделяй от Джеми, бабо! Той има нужда от мен, а аз не мога да живея без него. Ще умра!

Гуин Томас вече беше на вратата.

— Не драматизирай, Мартина! Джеми ще се оправи без теб, а предвид това какви ги вършиш, без него ще живееш значително по-дълго. Въпросът е приключен! Шест седмици!

В този момент всички забравени обиди, всички случаи, когато ѝ се струваше, че баба ѝ не я иска, когато ѝ се караше и я изпращаше в стаята ѝ, всичките тревоги и негодувания, че Джеми е обект на туристически обиколки, кипнаха в главата на Мартина. Сляха се в едно кълбо и експлодираха:

— Мразя те, Гуин Томас! — изкрещя Мартина.

Баба ѝ се обърна, сякаш искаше да изстреля подобаващ отговор, но се овладя. Раменете ѝ някак изведнъж се отпуснаха.

— Тръгваме сутринта точно в осем. Гледай да си готова — изгаси лампата и излезе.

Мракът се спусна върху Мартина. Звуците на нощните създания на Африка — излезли на лов лъвове, щурци, жаби и нощни птици, които обикновено я изпълваха с приятно вълнение, сега натезаха в тишината на къщата. Суровите думи увиснаха във въздуха. Обхвана я едновременно срам и негодувание. Напразно се опита да си представи два месеца без Джеми — екскурзията плюс още шест седмици. Самотата щеше да я изяде, щеше да я погълне милиметър по милиметър като отвратителен паразит, докато не остане нищо от нея...

Едва призори Мартина се унесе в неспокоен сън, около нея се въртяха акули, които сега бяха по-близо от всякога.

* * *

Закуската бе напрегната и неприятна. Мартина трудно преглъщаше безвкусната комбинация от твърдо сварени яйца и препечен хляб. Щом закусиха, двете с баба ѝ потеглиха с колата в пълно мълчание.

— Мисля, че докато те няма, трябва внимателно да помислиш за поведението си — каза Гуин Томас, като извади багажа на Мартина. — А когато се върнеш, ще поговорим за бъдещето ти в Савубона.

Двете стояха, вгледани една в друга. Мартина до болка копнееше баба ѝ да я прегърне, за да се почувства обичана, а не като най-лошия човек на света. Но Гуин Томас само сложи безразлично ръка на рамото ѝ.

— Довиждане, Мартина, и до скоро!

После се качи в раздрънкания червен датсун и потегли.

На Мартина ѝ трябваша много сили и самообладание, за да не хукне след джипа. Бледа и нещастна, тя влезе в училищния двор, където другите деца бърбеха и се мотаеха под лъчите на сутрешното слънце. Мартина обожаваше вкусните ухания от стола, но сега направо ѝ се повдигаше. Съжали, че насила е изяла яйцата.

— Горе главата, Мартина, не може да е толкова кофти положението! — подвикна Клавдий Рейпиър, седнал на една от дървените масички с кутийка „Кока-Кола“ в ръка. Приятелите му избухнаха в смях.

Мартина го изгледа с най-убийствения си поглед. Искаше да му каже, че не е негова работа дали нещо се е случило или не и че нищо не може да влоши настроението ѝ повече от човек, който ѝ казва „горе главата“. Но знаеше, че не си струва. Стигне ли се до словесни престрелки, Клавдий е непобедим.

Той дойде в училище „Каракал“ предишния срок, но вече се самопровъзгласи за лидер на бандата „Петте звезди“ — групата на най-популярните деца в училището. Зае мястото на Ксоуза Уошингтън, който се премести да живее в Йоханесбург, понеже баща му го изпратиха в затвора. Докато беше кмет, той помагаше на предишния управител на Савубона да изнася контрабандно редки животни от Южна Африка.

Клавдий имаше руса и къдрава коса, напомняше по излъчване на Ксоуза, но не беше така мускулест, всъщност беше възпълничък, но това не го притесняваше. Държеше се като човек, на когото късметът

винаги се усмихва и пред когото парите отварят всички врати. Семейният шофьор му носеше топъл обяд всеки ден. За него животът бе просто шега.

— Хей, Мартина! — Клавдий сочеше с очи дънките ѝ, скъсани и на двете колене. — Знаем, че си сираче, но трябваше ли днес да се облечеш специално за тази роля?

Преди Мартина да успее да отговори, на масата зад него настана суматоха. Огромната закуска — двойни чийзбургери с бекон, понички с конфитюр, бисквити с шоколад, млечни ягодови шейкове и кафе с мляко — сега лежеше на тревата, а върху нея се мъдреше омазан с кетчуп вестник, който използваша за покривка.

— Кой го направи? — изрева Клавдий и приятелите му скочиха на крака.

Мартина не можа да се сдържи и се изхили, но също беше изненадана. Нямаше вятър, а до масата на „Петте звезди“ нямаше никого. Най-близо стоеше Бен Кхумало, загадъчно момче, наполовина индиец, наполовина зулус, но и той бе поне на трийсет метра от тях и разглеждаше таблото за бележки на стола. Стоеше с гръб към останалите и отпуснатото му тяло говореше, че е тук от доста време. Бен извади химикалка от джоба си и написа нещо на един лист, закачен на таблото.

Клавдий го изгледа, но после реши, че Бен е прекалено далеч и твърде смотан, за да направи нещо толкова дръзко. Пресегна се за мобилния си телефон и великодушно рече:

— Не изпадайте в паника, приятели мои, ще поръчаме още.

— Всички на автобуса — прогърмя гласът на госпожица Фокнър, — тръгваме след пет минути!

— Много благодаря — неадресирано изрече на висок глас Клавдий, — който и да си, много ти благодаря, че ми съсипа деня.

Мартина не беше сигурна, но ѝ се стори, че Бен ѝ намигва.

[1] Капска, или кафява кобра — една от най-отровните и агресивни змии на света, достига размер 1 — 1,5 м. — Б.пр. ↑

5.

Когато се качиха на автобуса за Кейптаун, Мартина седна до Бен. Усмихна му се уморено, докато се отпускате на мястото си, но нищо не каза. Бен никога не говореше в училище и тя уважаваше желанието му. Много хора го мислеха за ням, но някои деца твърдяха, че са го виждали да говори съвсем нормално с родителите си. Мартина се радваше, че споделя тайната му, и знаеше, че когато са насаме, Бен разговаря свободно с нея и е по-красноречив от всички, които тя познава.

Учителите нямаха нищо против мълчанието на Бен, защото той имаше безупречно поведение и винаги изпълняваше заданията навреме. Мартина не се учудваше, че Бен не общува със съучениците си — те говореха само за мода, попмузика, телевизия, за живота на богатите и известните. Бен не си пилееше енергията в празни приказки. Беше дете на природата като Тендай и се чувстваше най-щастлив на открито. На Мартина той донякъде ѝ напомняше за нейния жираф — безмълвен, но изключителен.

Автобусът изпухтя, потегли бавно и напусна двора на училище „Каракал“. Край пътя се заредиха високи борове. Мартина потъна в потиснатото си настроение. Думите на баба ѝ отекваха в главата ѝ: „Когато се върнеш, ще обсъдим бъдещето ти в Савубона“. Какво ли значи това? Дали не е решила, че не желае да носи отговорност за единайсетгодишната си внучка и иска да я изпрати в дома за деца в сивата и дъждовна Англия? Или в пансион? Или у приемни родители?

Но кой може да я вини?

Повдигаше ѝ се, като си спомни как крещя на баба си: „Мразя те, Гуин Томас!“. Искеше да превърти лентата на живота си назад. Пак щеше да е разстроена, че няма да вижда Джеми, но ако се беше извинила искрено и беше обещала, че повече няма да се измъква посред нощ, баба ѝ щеше да ѝ прости. Щеше да разбере, че като се опитва да държи Мартина и белия жираф далеч един от друг, все едно се мъчи да раздели сиамски близнаци.

А после, фантазираше си Мартина, двете щяха да се сбогуват с прегръдка и с онова невероятно чувство, което се появи след спасяването на делфина. Баба ѝ нямаше да мисли, че внучката ѝ я мрази. Напротив, Мартина я обича, просто не намери подходящ момент да ѝ го каже.

В задната част на автобуса настана суматоха, която прекъсна размишленията ѝ. Повечето деца наскочаха от местата си и с шумни викове сочеха навън.

— Какво става? — намеси се госпожица Фокнър. — Едва излязохме от училище и вече се разбесняхте. Какво, за бога...?

Мартина се извърна и с изумление видя през прашния прозорец Грейс. Тичаше след автобуса и махаше да спрат. Май носеше нещо. Грейс се движеше с впечатляваща скорост и грация за внушителната си фигура. Традиционна африканска рокля в червено, оранжево и черно се развяваше и правеше гледката още по-невероятна.

У Мартина се надигна чувство на облекчение. Може би Грейс носи съобщение от баба ѝ? Мартина отвори един страничен прозорец и извика:

— Грейс! Грееейс!

Госпожица Фокнър повдигна вежди.

— Познаваш ли тази жена, Мартина?

— Това е Грейс, тя е моя приятелка.

— Странни дружки имаш! — подигравателно отбеляза Луси ван Херден и отметна копринено русите си коси през рамо. — Но ти си падаш по особняци — и хвърли презрителен поглед към Бен.

Мартина не ѝ обърна внимание.

— Мълчи, Луси! — скастри я госпожица Фокнър. — Не знам защо твоята приятелка преследва автобуса, Мартина, но мисля, че не можем да спрем. Ако си забравила нещо, съжалявам, ще трябва да минеш без него.

— О, трябва да спрете автобуса, госпожице Фокнър — настоя панически Мартина, — просто трябва!

— Нищо не трябва да правя, Мартина! Разбери, че ако не стигнем навреме, корабът ще отплава без нас. Това ли искаш?

— Аз ще бъда много бърза! Грейс не би дошла, ако не е спешно! А тя дори тича! Ами ако е станало нещо в Савубона?

Госпожица Фокнър стисна устни.

— Съмнявам се, че в този половин час, откакто напусна Савубона, всички животни са избягали...

Тя замлъкна.

— О, добре! Имаш една минута! Но точно една минута и нито секунда повече!

Учителката извика на шофьора и автобусът закова толкова рязко, че Мартина щеше да излети през прозореца. Вратите се отвориха и тя изскочи навън.

Росната трева измокри чорапите и маратонките ѝ. Грейс едва си поемаше дъх. Яркият тюрбан на главата ѝ се беше размотал и откриваше лъскавата ѝ кафява кожа. Грейс държеше в ръцете си малко жилаво растение с оранжеви цветове.

— Какво има, Грейс? — попита Мартина бързо. — Всичко наред ли е? Да не се е случило нещо в Савубона? С баба ми ли говори?

Грейс оправи тюрбана си, огледа цветето и не бързаше да отговаря. Секундите летяха. Мартина погледна през рамо към госпожица Фокнър, която почукваше часовника си.

— Пази се! — каза накрая Грейс.

— Да се пазя? — повтори Мартина. — От какво да се пазя?

— От оградата на кораба. Внимавай с оградата!

— Не разбирам. Каква ограда?

— Това е! — прекъсна ги госпожица Фокнър. — Качвай се в автобуса на секундата или ще ти изхвърля багажа и продължаваме без теб!

Грейс мушна цветето в ръцете на Мартина.

— Подарък за теб.

Мартина несигурно го пое.

— Тъ... благодаря, Грейс. Но какво имаш предвид...?

— Да разбирам ли, че нямаш нищо против да си останеш тук? — загуби търпение госпожица Фокнър. — Шофьор, отворете багажника да извадим сака на Мартина.

Грейс стисна Мартина в прегръдките си и я бутна да върви.

— Тръгвай, дете! Когато му дойде времето, ще знаеш какво да правиш.

Мартина скочи в автобуса и той потегли. Огнените одежди на Грейс изчезнаха сред вихрушка от прах.

Мартина мина през шпалир от любопитни очи с цветето в ръка. Беше озадачена от предупреждението на Грейс и доста ядосана на госпожица Фокнър, защото не я остави да чуе какво има да ѝ каже сангома. Очевидно е нещо важно. И сега щеше да се наложи да плава по един от най-опасните морски маршрути на света, без да знае от какво се опитва да я предпази Грейс.

— Други спирки, Мартина? — подвижна Клавдий. — Дали да не минем през резервата? Или ще посетиш роднините и познатите си, които не си виждала напоследък? Не се притеснявай за нас! Ние сме с теб!

Мартина усети как почервява като цвекло. Опита се да мине бързо покрай мъчителя си, но кракът ѝ се заплете в презрамките на някаква раница. Спъна се и цветето полетя във въздуха. Без малко и тя да го последва, но успя да се хване за облегалката. Клавдий вдигна цветето от пода, хвана го гнусливо с палеца и показалеца си и го погледна с комично изражение на погнуса.

— Не знаех, че си вегетарианка. Хей, Шерилин, искаш ли да си хапнеш от това? — Той подхвърли цветето през пътечката. Покритите с пясък корени на растението се оплетоха в косата на Шерилин. Тя изписка, грабна го и го запрати напосоки. После го хвана Люк и също го подхвърли. Цветето обиколи буквално целия автобус, съпроводено от смях и подсвирквания. Мартина се опита да ги помоли да ѝ го върнат, но се отказа и си седна на мястото с насълзени очи.

— Не знам какво става там отзад, но на мен ми стига толкова за една сутрин! — предупреди госпожица Фокнър от мястото си до шофьора. — Ако чуя и гък до Кейптаун, обръщаме и се връщаме в „Каракал“, където ще бъдете наказани до края на месеца.

Мартина седеше до Бен. Тази отвратителна сутрин ѝ дойде в повече. Няколко сълзи капнаха по кожената седалка, тя се смути и грубо разтърка очи. Когато ги отвори, Бен ѝ подаваше избеляла червена кърпичка. Мартина притисна мекия плат до лицето си и някак веднага се почувства по-добре, сигурно заради вниманието на Бен. Понечи да му върне кърпичката, но той поклати глава и ѝ подаде две листенца и част от коренче — това беше останало от цветето на Грейс.

Мартина искаше да му благодари, но той се обърна и отново потъна в книгата.

Автобусът летеше по магистралата. Саваната отстъпи място на островърхи планини, обвити в мъгла. Мартина се опитваше да подреди в главата си събитията от последните осем часа — първо рисунките в пещерата, а сега и неясното предупреждение на Грейс за „оградата на кораба“. За какво говори? И защо ѝ подарява цвете?

Мартина разтвори шепа и погледна зелените остатъци от растението. По накъсаните краища на нежните листенца се процеждаха капчици млечен сок. Май нямаше смисъл да ги пази, но сърце не ѝ даваше да изхвърли подаръка от Грейс. Уви листенцата в кърпичката на Бен и ги прибра в комплекта за оцеляване. Водонепропускливото пакетче беше подарък от Тендай, задето му помогна да открие двете изчезнали бебета леопардчета. Щеше да носи комплекта на кръста си през цялата екскурзия. Знаеше, че най-вероятно ще ѝ се подиграват, но реши да не обръща внимание.

„Повечето хора държат комплекта си за оцеляване в някое чекмедже у дома, в кашон в гаража или на някое друго място, което ще е доста далеч, ако им се наложи да го използват при спешен случай — казваше Тендай. — Мислят си, че ще предугадят опасността. За съжаление, това почти никога не става. Затова, малката, научи се да носиш комплекта за оцеляване със себе си, така че да ти е подаръка, когато потрябва.“

Зулусът ѝ помогна да подбере най-необходимото за тази екскурзия. Освен розовото фенерче „Маглайт“ Мартина носеше кибритени клечки — направи ги водоустойчиви с помощта на восък, швейцарско ножче, макара със здрава рибарска корда и кукичка, три шишенца със специалните настойки за рани, главоболие и разстроен стомах от Грейс, свирка, парче корен от джинджифил, което да дъвче, в случай че я хване морска болест, и ламаринена капачка с дупка в средата за сигнализиране на самолети.

„Не ми трябват всички тези неща — възразяваше Мартина. — Защо ми е да сигнализирам на самолет например?“

Тендай обаче отвърна, че точно това е идеята на комплекта за оцеляване: да носиш неща за всеки случай! Най-вероятно нито едно от тях няма да потрябва, но ако изпаднеш в беда, ще знаеш, че си подготвен.

Когато пред очите им се появиха обгърнатите в облаци скали на планината Тейбъл, децата в автобуса вече пееха африкански песни, а духът на свободата, на усещането, че заминават на морско приключение и че са далеч от училище, беше заразителен. Мартина обаче все още не можеше да се отърси от усещането за надвиснала заплаха. Тя сложи ръка на комплекта за оцеляване, стори й се, че ще й трябва скоро.

6.

След броени часове съмненията на Мартина бяха отвени от силните, солени ветрове на Кейп и зашеметяващата гледка на сапфиреносиньото море, което обливаше бреговете. Освен това не й оставаше и секунда за мислене. След като обиколиха колониите на пингвините в Саймън Таун, близо до най-голямата военноморска база в Южна Африка, и обядваха със сок от манго и сандвичи с пастет от пушена змиорка, госпожица Фокнър им поднесе поредната изненада. Преди да се качат на кораба към пробегата на сардините, щяха да направят обиколка из алеята на акулите, за да наблюдават туристи, които се гмуркат заедно с големи бели акули.

Алеята на акулите!

Мартина потръпна само като чу името. Първата й мисъл бе да каже, че й е лошо от храната. Така няма да има опасност кошмарите й да се сбъднат. После се сети, че ако се престори на болна още в началото на екскурзията, преди да са се качили на кораба, могат да я изпратят обратно в Савубона при баба й. Май предпочита акулите...

След малко се качиха на рибарското корабче „Дебнещият хищник“. Приведена над разпенените вълни, Мартина се радваше, че успя да потисне страховете си. Да не би пък всички сънища да се сбъдват! Веднъж сънува, че е забравила да си облече униформата и влиза по пижама в тържествената зала на „Каракал“. Но сънят никога не се сбъдна!

А пък пещерните рисунки може би показваха само, че ще прекара доста време сред акули и делфини. И точно така ще стане. Може би бушмените са забравили да нарисуват кораба. Мартина реши да спре да се тормози и да се наслаждава на деня. В края на краищата, какво може да се обърка? На „Дебнещият хищник“ са взети най-строги мерки за безопасност. Вярно, че пръски вода обливаха лицето й всеки път, когато вълна се разбиеше в кораба, но няма начин да се озове зад борда, освен ако някой не я хвърли.

* * *

Остров Гейзер беше дом на около четирийсет хиляди южноафрикански тюлена и неколкостотин очилати пингвина. Тюлените пляскаха с перки, лаеха, скимтяха и позираха за снимки, вирнали мустакати муцуни.

— Деликатес за акулите — пошегува се Грег, капитанът на „Дебнещият хищник“, луничав южноафриканец с гъста рижа брада. — Тук е истински ресторант за акули.

При тази мисъл на Мартина ѝ стана тъжно, но разбираше, че ако тюлените станат твърде много, това ще погуби цялата колония. Така че те имаха нужда от акулите толкова, колкото и акулите от тях.

В плиткия проток между островите Дайър и Гейзер се бяха събрали огромен брой бели акули, които надушваха вкусен обяд. От цял свят тук се стичаха туристи, за да се гмуркат заедно с акулите. Мартина не беше много наясно какво представлява гмуркане с клетка, но Грег им обясни, че то дава възможност на туристите и на любителите на силни усещания да се доближат до опасните хищници. Най-често се използвала клетка от стоманена мрежа. В клетката се качват трима или четирима души и операторите я спускат сред акулите, обикновено на около метър под повърхността. В същото време хвърлят и храна, за да примамят акули.

Грег им разказа, че някои акули се хранят само с планктон, че дори големите бели акули рядко нападат хора. Повечето нещастни случаи стават, когато акулите погрешно възприемат сърфист или плувец за тюлен или риба. Според еколози спускането с клетки променяло поведението на акулите и повишавало риска от нападения върху хора. Но според Грег филми като „Челюсти“ създават лошо име на акулите и спускането с клетки помага на много хора да разберат какви невероятни животни са те.

Грег прекъсна разказа си, за да се разминат с малко корабче, което се бе закотвило в алята на акулите. На палубата имаше десетина туристи — трима японци, двама германци и групичка приказливи американци с бели зъби като на филмови звезди. Явно бяха прекарали цялата сутрин из островите и бяха много весели. Когато туристите се качиха на борда на „Дебнещият хищник“, той започна да изглежда

тесен. Новодошлите си взеха кафе и чай ройбос — характерния африкански червен чай, за да се подкрепят за спускането сред акулите.

Мартина се заговори с Норм и Мери Уестън от Флорида, дошли тук, за да отпразнуват пенсионирането на Норм от сухарския бранш на търговията с прахосмукачки.

— Решили сме да направим всичко, което ни е било страх или за което не са ни стигали пари, когато бяхме млади — каза Мери и ѝ намигна. — Норм поиска да плуваме с акули, а аз му казах, че ще го пусна да плува с акули, ако се съгласи аз да скоча с бърнджи и да отида на рафтинг! И така сключихме сделка.

На Мартина ѝ беше приятно да разговарят. Възхищаваше се на приключенския им дух, но когато Норм навлече дебелия неопренов костюм, обувките и ръкавиците, които да го предпазят от леденостудените зимни океански води, смелата Мери придоби крайно тревожен вид. Голям размазан облак сякаш глътна слънцето и морето посивя. Грег сипваше смес от смлени рибешки глави и други кървави съставки с противна миризма за примамка на акулите. Като свърши с това, той помогна на Норм и други трима мъже да влязат в клетката. Мъжете потръпнаха, когато ледената вода ги докосна. Клетката щеше да се спусне под водата, след като се появят акулите. Докато са под водата, мъжете щяха да дишат през специални маркучи.

Лицето на Норм сияеше от радост зад маската. Изглеждаше поне с двайсет години по-млад.

— Ето там! — викна Скот Хендерсън и всички се втурнаха към единия борд.

От дълбоката вода бавно се надигаше черен силует, толкова огромен, че Мартина първо помисли, че е кит. С приближаването му обаче видя очертанията на акула, която внезапно изскочи от водата. Децата и туристите се дръпнаха назад. За миг акулата сякаш замръзна. Мартина видя плоската ѝ сива муцуна, студените ѝ очи и закривените редици остри като игли зъби. После акулата се гмурна в океана и вдигна страховити пръски от ледена вода, примесена с кървава примамка.

Не след дълго във водата край корабчето се въртяха осемнайсет големи екземпляра. Страховитите им челюсти щракаха около рибешките глави и с настървение обикаляха около клетката. Зад

стоманената мрежа Мартина различаваше Норм, който не спираше да снима с подводния си апарат.

Внезапно той пусна апарата и видимо стана неспокоен. Явно има проблем с въздуха. Помощник-капитанът се втурна да издърпа клетката, а Грег хукна да помогне на Норм да се качи на борда. Още преди клетката да бъде изтеглена, американецът отвори капака на тавана и се опита да излезе.

— По-бавно, Норм! — предупреди го Грег, приведен над водата. — Акулите се хранят и са побеснели. Всичко е наред, просто ме остави да ти помогна!

Норм храбро се усмихна. Сложи крак на ръба на клетката и се протегна да хване ръката на Грег...

* * *

По-късно Мартина се опитваше да възстанови събитията от изминалия следобед и най-много я поразиха фактът, че нещастията винаги стават като на забавен кадър. В действителност всичко се случи за секунди. За миг Мартина видя как Норм се мъчи да запази равновесие на ръба на клетката, протегнал ръка към Грег. После времето сякаш запълзя и Мартина видя как американецът, нестабилен заради недостига на кислород, изпуска пръстите на Грег и пада в кипналото море.

Крясъците на чайките се сляха с писъците на Мери.

Норм падна във водата със силен плясък и за кратко разгони акулите. Изглеждаше невъзможно усмихнатият мъж, с когото Мартина пи кафе и хапна бисквитки само преди половин час, да е същият, който размахва ръце и крака в кървавата вода, борейки се за живота си. Сред белите акули имаше един забележителен екземпляр — дълъг почти седем метра, и според Грег — тежък над три тона. Именно тази акула се устреми да провери дали Норм става за ядене. На кораба настъпи хаос, въпреки че Грег настояваше за спокойствие, докато помощникът му се провесил през борда, за да хвърли кука, с която да удари акулата по носа, ако се приближи твърде много. Това беше най-чувствителното ѝ място.

Застрашителната сянка обиколи два пъти Норм. Заострената муцуна се показва над водата и акулата за кратко раззина уста, сякаш проверява каква част от плячката може да отхапе на един залък. Тогава Мартина съзря шанса си да помогне. Съсредоточи погледа на зелените си очи върху сивите очи на акулата и призова цялата свирепа енергия, на която бе способна. Насочи я в съзнателен поток към акулата — точно както направи с ротвайлера преди време. Внушаваше ѝ да остави Норм и да потърси нещо друго за ядене!

Главата на акулата потъна под водата. Помощник-капитанът метна куката, но не уцели и течението отнесе куката встрани.

— *Спру!* — Мартина мислено крещеше на акулата. — *Спру!!!*

Голямата бяла акула обаче не искаше да чуе. Напомняше торпедо — смъртоносно и устремено към изплашения мъж. Когато акулата приближи, челюстите ѝ се раззинаха и разкриха ужасните ѝ зъби. Само след секунда Норм щеше да е без ръка или без глава.

— *Спру!* — отново изкрещя Мартина в главата си.

Акулата размаха опашка, беше раздразнена, направи остър завой и изчезна в океана.

Вълните изтласкаха Норм към кораба и няколко чифта ръце му помогнаха да се качи на борда.

Мери го отрупа с целувки. Благодареше на Бога.

— Когато каза, че искаш да плуваш с акули, мислех, че имаш предвид да си в клетка, а не извън нея! — Гласът ѝ трепереше, но имаше и нотки на хумор, и много любов.

Топло зарево обля Мартина. Неволно нададе вик, но в суматохата никой не ѝ обърна внимание. Всички говореха едновременно и се чудеха как така акулата изведнъж промени посоката си.

— Явно в последния момент разбра, че не си тюлен, Норм — предположи облекченият Грег, докато тичаше за топли кърпи и подсладен чай. — Хората не са естествена плячка за акулите.

— Това много ме радва! — Норм възвръщаше естествения цвят на лицето си. — Сега поне ще има какво да разказвам.

Посред целия хаос нещо накара Мартина да вдигне поглед. Докато всички се суетяха около Норм и Мери, Бен гледаше само в нея, седнал с кръстосани крака на покрива на кабината на „Дебнещият хищник“. Усмивваше се.

7.

На другата сутрин Мартина лежеше по корем на койката си в „Буревестникът“. През люка се виждаше как зората изпъстря океана с розови, прасковени и сини петна. На хоризонта нямаше и следа от суша. През нощта Африка бе останала далеч зад тях, отнасяйки със себе си Савубона, Джеми и баба й. Мартина отново беше сама, също както след смъртта на родителите си — странница в безкрайна, водна пустош, без да знае какво я чака занапред.

Засега обаче Мартина се чувстваше значително по-добре, отколкото очакваше. През нощта се успокои, че срещата с акулите, предречена от сънищата и пещерните рисунки, приключи щастливо. Норм всъщност е плувецът от рисунката. Дори си обясни предупреждението на Грейс за „оградата на кораба“, защото стоманената мрежа определено беше нещо като ограда. Акулите отново се завърнаха в сънищата на Мартина, но нали видя как едва не изядоха жив човек!

Важното е, че вече няма защо да се измъчва как ще избегне съдбата, особено след като взе твърдо решение, че никой и нищо няма да я принуди да влезе във водата по време на пътуването. Все още й беше мъчно за караницата с баба й, тревожеше се за бъдещето си в Савубона. Не можеше да си представи, че ще живее без Джеми, но засега нямаше какво да направи по въпроса. Нямаше как да се обади на баба си, защото госпожица Фокнър забрани мобилните телефони на кораба, тъй като децата трябвало да се „потопят“ в природата.

Госпожица Фокнър и господин Манинг, екологът, който ги придружаваше, заведоха класа на вечеря, за да се възстановят след преживяното в алеята на акулите. Децата похапнаха вкусни морски деликатеси в ресторант на пристанището в Саймън Таун. После се разходиха по красивите улички край доковете и там видяха „Буревестникът“, светнал като във вълшебна приказка. Докато се качваха на борда под светлините на пристанищните лампи, а въздухът гъделичкаше ноздрите на Мартина с аромат на морски водорасли, тя

си помисли, че всъщност е голяма щастливка. Улови погледа на Бен и разбра, че и той изпитва същото.

На кораба имаше двайсет каюти — чисти, без излишен лукс, с по две койки. Мартина щеше да е в една каюта с Шерилин Майер, близка приятелка на Луси. Шерилин беше мило момиче, но не можеше да се справя с нищо сама. Имаше фобия от същества с повече от два крака. Първата вечер, преди да се качи в койката си, тя накара Мартина да пълзи по пода, за да провери дали има паяци в каютата. Мартина нямаше нищо против. Когато най-накрая Шерилин се успокои, че зоната е свободна от буболечки, Мартина се качи на горната койка, която така или иначе предпочиташе. Мушна се между чаршафите и изтощена потъна в сън.

Измина един много, ама много дълъг ден.

* * *

Когато червеното слънчево кълбо се изтръгна от прегръдката на синия океан, Мартина полекичка се спусна от койката, взе душ възможно най-тихо и тръгна да търси нещо за хапване. С изключение на няколко души от екипажа, които пушеха пред машинното отделение, наоколо не се виждаше никой. Мина покрай вратата на камбуза^[1], откъдето се носеха кълбета пара и миризма на пържен бекон.

— Аха, гладен моряк ли виждат очите ми? — Собственикът на дрезгавия глас сигурно редовно си правеше гаргара с пясък. — Ела насам да хапнеш закуска от Индийския океан!

Мартина се промуши между лавиците от неръждаема стомана и люлеещите се медни тенджери и тигани и видя едно жизнерадостно африканско лице. Мъжът протегна ръка и стисна нейната.

— Алберто — представи се той, — как сте, госпожице Мартина?

— Тъ... добро утро, Алберто — поздрави Мартина, — много добре, благодаря. Познаваме ли се отнякъде?

Вместо отговор Алберто ѝ посочи входа към камбуза. Мартина влезе в помещението за готвене и видя как дребничкият африканец с бяла коса и забележително гладка кожа започна да жонглира с тигани с цвъртящ бекон, овкусени домати и яйца. Беше сръчен като многорък

октопод. Без да губи време да я пита, той вдигна Мартина с малките си силни ръце и я сложи да седне на една стоманена пейка. В ръцете ѝ мигом се озова кафе с мляко, после чиния с руло от бекон и пържен банан. На Мартина не ѝ бе хрумвало, че подобно съчетание от вкусове е възможно, обаче комбинацията от хрупкав бекон и карамелизирани банани с масло се оказа божествена. Излапа набързо порцията и поиска допълнително.

— От Мозамбик ли сте? — попита тя главния готвач. — От кое племе?

— Аз съм от цонга — отговори накрая Алберто. — Ние сме островен народ, живеем предимно на архипелага Базаруто, близо до брега на Мозамбик. А вие сте момичето, за което всички говорят, нали? Онова, което язди бял жираф?

Мартина още не можеше да повярва колко далеч стигат новините по безжичния телеграф на Африка. Племената и големите семейства живееха поколения наред, общувайки през необятни савани, пустини и планини, а разговорите им сякаш се носеха с вятъра. Няколко вестника също публикуваха снимки как тя язди Джемми и не беше изключено Алберто да го е прочел, без дори да е чувал за мита на зулусите.

Тя отново отхапа от рулото, преглътна с наслада и уклончиво попита:

— Как изглеждат африканските острови, Алберто? С гъсти храсти и бодливи дървета или бели, целите в палми? — Тя си мислеше за календара със снимки на острови в дневната на Грейс, където се виждаше карибският дом на нейните предци.

— Знам само, че когато се върна от дълъг път и видя родния си остров, Бенгуера, очите ми намират покой — отвърна Алберто.

Мартина разбра какво иска да каже. Същото чувстваше и тя, когато минаваше през портите на Савубона. Това е мястото, на което тя намира покой — сред златистите вълни на тревата, акациевите гъсталаци, стадата от зебри и слонове.

Алберто ѝ описа острови, осеяни с палми, с бели плажове и тюркоазни лагуни. Преди векове, разказа той, край тези острови минавали пътищата на арабските търговци, а в далечни времена островите били любимо място на Савската царица^[2].

Мартина не беше чувала за Савската царица, но не издаде невежеството си с въпроси къде е живяла. Показа се, че не само тя не

знае. Алберто поясни, че повечето африканци вярвали, че древното царство се намирало близо до Сомалийския полуостров, в Североизточна Африка, на мястото на днешните Еритрея и Етиопия, други били убедени, че е в Йемен.

На Мартина ѝ допадна идеята царицата да е била африканска владетелка и си я представи като поразителна жена с абаносова кожа и високи скули, каквито се срещаха сред народите от Североизточна Африка. Сигурно се е обличала в роби, обкичени със скъпоценни камъни, и е седяла на трон на носа на голям кораб. Между гостуванията си при цар Соломон, при които поставяла на изпитание мъдростта му, както се разказва в Библията, тя сигурно е обикаляла островите Базаруто, хапвала е стриди и розови омари и е купувала злато.

По-късно, през шестнайсети век, дошли испанците. Гласът на Алберто се промени, когато разказваше как те колонизирали и плякосали страната му, търгували със слонова кост, създали наказателни колонии и натрупали богатства от обсипаните със стриди островни крайбрежия. Тук се добивали и най-едрите и красиви перли в света. Легендата разказва, че капитаните на кораби, изпратени да пренасят скъпоценни товари от злато, перли и скъпоценни камъни, често изхвърляли сандъците и отбелязвали местата на тайни карти с надеждата някой ден да се върнат и да ги приберат. И тъй като рядко успявали да го направят, дъното край островите било осеяно с несметни богатства.

Мартина си представи днешния живот на Бенгуера като низ от пиршества със скариди под дървета, натежали от кашу, сочни марули^[3] и маймунски портокали^[4]. Алберто с гордост каза, че цонга останали почти незасегнати от набезите на нашественици, от гражданските войни и конфликти, за разлика от племената в другите части на Мозамбик.

— През войната седяхме под палмите и гледахме как ракетите прорязват нощното небе над континента, а сърцата ни се късаха от мъка за нашите братя и сестри. И сега още чуваме истории за глад, болести и убийства в градовете, но на Бенгуера те са непознати. При нас, ако забравиш фотоапарата си на плажа, утре някой ще те намери и ще ти го върне. Дори малките деца могат сами да се разхождат по

целия остров. Никой не заключва дома си. А на съседите казваме: „Заповядай, всичко мое е и твое“.

На Мартина това ѝ се стори като рай, макар че всички райски кътчета си имат и недостатъци. През лятото жегата е непоносима, а маларийните комари — напаст. Островът на Алберто беше известен с огромния брой змии.

— Това са дреболии — рече готвачът, — истината е, че сме благословени да живеем на прекрасно място. Ала и най-специалните места понякога се менят. Островите станаха популярни и прииждат външни хора, а много местни младежи заминават надалеч. Старият живот им е омръзнал и искат да отидат в градовете, мислят, че там ще изкарват много пари и ще се забавляват.

— Иска ми се да бяхме на пътешествие до Базаруто — отвърна Мартина, — а ще стигнем само до Инхамбан, на юг от Мозамбик, където ще помагаме за преброяването на дюгоните и после се връщаме в Кейптаун.

Алберто се засмя гърлено, на един от предните му зъби проблесна като пламъче малък червен камък.

— Така е — потвърди той, — не отиваме в Базаруто. Макар че... никога не се знае.

[1] Камбуз — корабна кухня. — Б.пр. ↑

[2] Савската царица — митична владетелка на страната Шева (Сава), за която се разказва в Библията, в Корана и в други източници. — Б.пр. ↑

[3] Марула (*Sclerocarya birrea*, *Marula*) — сочен плод, богат на витамин С, който расте на едноименното дърво, разпространено в Западна Африка. — Б.пр. ↑

[4] Маймунски портокали — плодовете на африканското дърво *Strychnos cocculoides*. — Б.пр. ↑

8.

Постоянно им повтаряха, че началото на пробегата на сардините не може да бъде предвидено. Като всеки природен феномен той няма точно разписание и не се съобразява с учебни екскурзии или срокове на репортери и туристи. Сардините се съобразяват единствено с едва доловимите промени в температурата на водата и когато температурата не е подходяща, не отиват никъде. Всеки ден господин Манинг се свързваше по радиостанцията с Организацията за защита на акулите в Квазулу-Натал, за да провери дали са забелязали нещо, и всеки път оставяше радиостанцията разочарован.

Неговото разочарование обаче не можеше да се мери с това на децата. Толкова много бяха слушали за пробегата на сардините, че очакванията им бяха извънмерни. Повечето не си направиха труда да прочетат бележките на госпожица Фокнър за екскурзията и си представяха, че ще пътуват с кораб от рода на прочутия „Кралица Елизабет II“ — с шезлонги, джакузита, басейни, и че ще дремят по бански костюми. Но и онези, които прелистиха бележките, възприемаха пътуването просто като почивка от училище.

Действителността беше по-различна. „Буревестникът“ повече приличаше на риболовен кораб — нямаше шезлонги, нито коктейли с чадърчета, нито бюфет с морски деликатеси или други капризи. Имаше голи дъски и само най-необходимото. Що се отнася до почивката, по-скоро беше обратното. Основно училище „Каракал“ бе с екологичен профил, което означава, че се отдаваше голямо значение на уроците за околната среда. Госпожица Фокнър и господин Манинг бяха твърдо решени да не пропилят нито миг от десетдневното пътуване.

От зори до мръкнало учениците бяха заети с екологични проекти. Наблюдаваха и описваха прелетни морски птици или събираха проби от морската вода и анализираха съдържащия се в нея фитопланктон.

— Фитопланктонът фосфоресцира — обясняваше господин Манинг. — Това означава, че свети на тъмно. Прилича на вълшебен

прашец на лунна светлина. Делфините и китовете плуват през него и той покрива телата им като с тънък филм. Ако ги видите да играят сред вълните през нощта, силуетите им ще ви се сторят сребристи.

Мартина бе така омагьосана, че следващите няколко вечери обикаляше палубата с надежда да зърне обсипаните с вълшебен прашец делфини, но уви.

Един следобед тя причака господин Манинг и го попита защо делфините и китовете излизат сами на брега, където ги чака сигурна смърт. Екологът не беше от хората, които правят прибързани неща, и му отне известно време да отговори. Той свали очилата с надраскани стъкла и счупена рамка, която сам бе залепил с жълто тиксо, и ги избърса от пръските вода.

— Честно да ти кажа, Мартина — рече той, — това донякъде е загадка. Понякога има очевидна причина, например, когато делфинът е смъртно ранен от риболовци или е ухапан от акула, или е тежко болен. Но когато става дума за множество делфини или китове, не е толкова просто. Алберто ми каза, че на островите Базаруто делфини излизат на плажа на всяко тринайсето число през последните три месеца. Странно, нали? Някои цонга вярват, че делфините се опияняват от дъждовната вода. Много учени днес смятат, че сред основните причини са сонарите.

— Сонари?

— Точно така. Това са устройства за измерване на разстоянията с помощта на звуци, по ехото. Уредът е изобретен през 1906 г. от Луис Никсън, за да предупреждава корабите за айсберги. А в началото на 20 в., по време на Първата световна война, е модифициран от френски физик и руски инженер така, че да открива подводници. Днес сонарите се използват за научни изследвания и от военноморските сили. С тяхна помощ риболовците откриват големи пасажи от риба.

„Буревестникът“ цепеше вълните, следвайки съобщенията за забелязан пасаж от сардини. Мартина и господин Манинг се дръпнаха от парапета, за да избегнат пръските.

— Не разбирам — каза Мартина, — какво общо има това с желанието на делфините и китовете да избягат от морето?

— Е, те също се ориентират в океана чрез ехолокация. Звуковите сигнали, които излъчват сонарите, са много силни и се разпространяват надалеч. Учените предполагат, че те объркват

ехолокаторите на делфините и китовете. Затова понякога те изплуват твърде бързо на повърхността, а последиците от това са фатални за тях, както и при хората. В тъканите на тялото се образуват мехурчета газ и китовете и делфините получават мозъчен кръвоизлив. Понякога сонарите са толкова мощни, че излъчваният звук им пробива тъпанчетата. Преди няколко години се оказа, че изпитанията на нискочестотни активни сонари край Бахамите предизвикали излизането на шестнайсет кита на брега, седем от тях бяха открити мъртви. Има много подобни инциденти по цялата планета, значителна част стават при военноморски учения в даден район. Има хиляди случаи... Триста делфина в Занзибар, сто и трийсет кита в Тасмания, шейсет и осем делфина във Флорида...

Господин Манинг отново изтри очилата си.

— Неприятна тема, а? Защо те интересува толкова? Виждала ли си делфин, излязъл на плажа?

Мартина се усмихна ангелски. Нямаше никакво намерение да му разказва за случката в Кейптаун.

— Просто обичам делфините.

— Тогава ще ти разкажа някои интересни неща за тях. Знаеш ли, че заострената им муцуна се нарича рострум? А чувала ли си, че си имат имена и те си ги знаят? Не е ли прекрасно! Всеки делфин издава свой собствен звук.

Мартина беше заинтригувана, но преди да зададе поредния въпрос, се чу вик:

— Пробегът на сардините! Открихме го!

* * *

Всички на кораба, които не бяха заети служебно, се събраха на десния борд, но сардини не се виждаха.

— Това ли е пробегът на сардините? — разочарова се Люк. — За това ли бихме път дотук? Сардините дори не се виждат!

— Имай търпение! — посъветва го господин Манинг. — Почакай да се приближим!

— Нещо против да подремна? — измърмори Люк под носа си, а Луси изсумтя.

Корабът пореше вълните. Мартина впери поглед напред в търсене на делфини. Изведнъж нещо засенчи небето. Тя вдигна поглед и видя стотици, хиляди птици — капски рибояди и корморани, които се стрелкаха към морето. После видя и сардините. Те плуваха толкова плътно една до друга, че ятото им изглеждаше като огромно мастилено петно във водата. След това се появиха делфините. Стотици делфини! Връхлетяха с шеметна скорост и като овчарски кучета събраха част от пасажа в малко кълбо и започнаха да се гощават.

Господин Манинг буквално щеше да полети от вълнение. Дори Люк и Луси занемяха от удивление. Мартина осъзна, че гледа със зяпнала уста.

„Буревестникът“ пусна котва близо до плажа. Но пясък не се виждаше заради стълпилите се хора. Когато пасажът от сардини навлезе в плитчините, тълпата се вряза в морето с викове и писъци. Всички загребаха от сребристите риби — деца с пластмасови кофички, мъже с мрежи, тенджери, тигани и дори ръчни колички. А някои жени събираха сардини в полите и дори в дамските си чанти. Истинска лудница!

Както внезапно започна всичко, така внезапно и свърши. Пасажът от сардини изчезна от погледа им, а заедно с него и кръжащите птици. Останаха само делфините — макар и сити, те продължаваха да обикалят около кораба, сякаш очакват нещо.

— Мартина — помоли господин Манинг, — би ли ми направила услуга: донеси бинокъла от пейката на носа, моля те! Оставих го там, когато си говорехме с теб.

Мартина беше твърде погълната от случващото се и не отговори, но кимна. Тръгна бавно към предната част на кораба, като плъзгаше пръсти по перилата. По средата на пътя забеляза, че около трийсет делфина са се отделили и се движат заедно с нея покрай „Буревестникът“. Когато стигна до носа, те се събраха отдолу. Корабът беше закотвен, затова Мартина сложи бинокъла пред очите си и се наведе над перилата да ги разгледа. Какво ли са намислили?

Отначало делфините изглеждаха размазани, но тя настрои фокуса и ясно видя сиво-розовите муцуни. Всички гледаха нагоре, цъкаха и свиреха. Мартина свали бинокъла, за да погледне на кого бърбят така, но наоколо нямаше нищо особено. Явно говореха на нея!

— Какво искате? — извика Мартина, наведена над перилата. — Какво ме питате?

В този момент се сети, че господин Манинг я чака, и тръгна към другия край на кораба, без да откъсва очи от делфините. Те отново я последваха. Беше толкова удавена, че не видя еколога и се блъсна в него. Няколко деца я гледаха завистливо и невярващо.

— Изумително! — възкликна господин Манинг. — Това е осмият път, в който наблюдавам пробег на сардините, и никога не съм виждал подобно нещо. Сякаш си свирачът на делфините^[1]. Защо те следват?

С крайчеца на окото си Мартина видя как делфините се скриват под вълните.

— Сигурно е съвпадение — отвърна тя. — Около носа скачаха рибки и делфините ги видяха точно когато отидох за бинокъла. А после се върнаха.

— Да — кимна с известно съмнение господин Манинг, — вероятно е случайно.

[1] Свирачът на делфини — по аналогия с приказката на Братя Грим „Вълшебният свирач от Хамелин“, в която животните следват главния герой, който свири с вълшебна свирка. — Б.пр. ↑

9.

Късно следобед на петия ден вятърът зави като глутница вълци. Привечер всичко по кораба скърцаше, ножовете и вилиците на вечеря дрънчаха, а покривките се покриха с оранжеви петна от рибената супа. Трудно се ходеше, камо ли да се задържи храната в стомаха. Не всички устояха до края на вечерята. Първа с позеленяло лице излетя през вратата Шерилин.

Скоро по масите останаха шепа деца. Лампите се поклащаха и подрънкваха, а по стените се гонеха сенките на безформени чудовища. Мартина се чувстваше превъзходно и нямаше желание да се затваря в каютата с повръщащата Шерилин, нито пък да се мотае в стаята за почивка, където Клавдий си търсеше слушатели за историите от времето, когато семейството му притежавало океанска яхта, принадлежала някога на гръцки милионер, и как плавали с нея в ураган на Каймановите острови, и как вълните стигали двайсет метра, а баща му рекъл: „Сине, твоята ръка е по-стабилна, поеми кормилото, докато аз пресметна курс, който да ни отдалечи от окото на бурята...“.

Мартина излезе с гримаса и зави наляво, по наклонения коридор към камбуза. Стигна точно навреме, за да види как Бен изчезва по стълбите към машинното отделение. Това се беше превърнало в ритуал. След вечеря, докато останалите гледат филми или играят на разни игри, двамата с Бен отиваха в различни части на кораба, за да си приказват с екипажа.

Бащата на Бен беше моряк и момчето обожаваше корабите и всичко, свързано с морето. Мартина знаеше, че иска да научи как работи „Буревестникът“. Междувременно тя се сприятели с Алберто, а дружбата им се заздравяваше от ежедневните закуски с бекон и пържен банан и десертите от крем карамел и кокосов сладкиш след вечеря.

Третата вечер на кораба Мартина не можа да заспи, защото на вечеря госпожица Фокнър ѝ каза, че е задължително да участва в плуването с шнорхели и в търсенето на дюгони край бреговете на Мозамбик. И не се интересуваеше от оправдания. После разговорът се

насочи към корабокрушенията и всевъзможните причини, поради които корабите потъват. Когато Мартина се мушна в койката, в главата ѝ се въртеше единствено образът на огромна пералня, която я завърта, а носът и устата ѝ се пълнят с вода.

Не можа да заспи часове наред или поне така ѝ се стори, после тихичко се измъкна от каютата, за да не събуди Шерилин. Алберто не беше в камбуза, откри го горе на палубата. Пушеше и гледаше мастиленото море.

— Изглеждате твърде угрижена за толкова малко момиче — отбеляза готвачът.

Отначало Мартина отрече, но след кратко мълчание каза:

— Алберто, случвало ли ти се е да се страхуваш от океана или от дълбокото?

Мъжът се усмихна печално.

— На дховите — платноходки, които използваме на островите Базаруто, много пъти ме е било страх. Много пъти! Особено като бях малко момче. Дядо ми беше рибар. Една нощ циклон връхлетя островите. Изкореняваше дървета и вдигаше вълни като къщи. Дховата на дядо ми се обърнала и заедно с още четирима души той се озовал в морето. Тогава ги обградили делфини — матхани, така ги наричаме ние — които ги пазели от акулите. След тази случка повече не ме беше страх.

Той погледна Мартина с много обич.

— „Буревестникът“ е голям, солиден кораб — започна той с мек глас, за да я успокои, — трябва му бомба, за да потъне.

Отидоха в камбуза и Алберто ѝ направи чаша мляко с шоколад, затопли ги в едно канче на печката. На Мартина ѝ беше неудобно, защото всъщност не познаваше готвача добре, а тя седеше пред него по пижама и беше готова да му разкаже неща, които не би признала и пред собствената си баба.

Горещото сладко мляко ѝ вдъхна кураж и Мартина заговори:

— Не знам какво ми става, Алберто. В Савубона, резервата за животни, където живея, съм яздила жирафа си посред нощ, заобиколена от лъвове, хипопотами и биволи. Веднъж едва не ме ухапа капска кобра, бягала съм от въоръжени браконieri и съм влизала в подземни пещери, пълни с прилепи. Но никога не ме е било толкова страх, както от дълбоката вода. Много ми хареса пробегът на

сардините и особено делфините, но в океана не се чувствам на мястото си. Всичко беше наред, докато си мислех, че няма да се наложи да плувам, обаче госпожица Фокнър каза, че е задължително. А аз се страхувам, че нещо ще се обърка и ще се удавя, защото хич ме няма в плуването. Алберто, аз съм най-лошият плувец в цялото училище.

— Аз пък бих се уплашил, ако срещна жираф — отвърна Алберто.

— Защо? — озадачи се Мартина. — Жирафите са най-милите същества на света. Никога не биха те наранили. Освен ако не се почувстват застрашени, или ако защитават малките си.

— Сигурно си права, но аз никога не съм бил близо до друго диво животно, освен китове, делфини и дюгони и никога не съм ходил на сафари. Щеше да ме е страх, защото ми е непознато. Ти се боиш от морето, понеже не го разбираш, не ти е близко, но ще го опознаеш.

* * *

Всичко това се случи преди няколко дни. В нощта на бурята Мартина седеше на стоманената пейка в камбуза, клатеше крака и слушаше Алберто. Той разказваше за живота на острова и как се оцелява там. Тендай я беше научил да разбира законите на природата и да оцелява в саваната. Сега тя с интерес попиваше думите на Алберто за морското обкръжение на неговия дом.

— На Бенгуера — Алберто стоеше широко разкراчен, за да устои на засилващото се клатушкане на кораба, — рибарите учат децата си от малки да ловят риба по най-различни начини. Смятат, че това им помага да опознаят тайните на морето и да му бъдат признателни за неговите дарове.

На Алберто му беше интересно да научи повече за живота в Савубона, затова Мартина му разказа за Тендай, за лечителските умения на Грейс и за вълшебните ѝ гозби. Лечителят на острова на Алберто, млад сангома, бил по-различен от Грейс. Според готвача той прекарвал повече време, облечен във футболна фланелка, отколкото с пера на главата, и никога не отказвал палмово вино. Алберто ѝ разказа как един селянин отишъл при сангома с ужасно главоболие. Лечителят с футболната фланелка сложил един камък в огъня. После стрил

някакви билки в купичка, издялана от специално дърво и с гравирани на нея кръст, след това добавил вода. Когато камъкът се нагрят до червено, той го пушал в купичката, водата кипнала и се оцветила в зелено. Лечителят направил няколко малки разреза на челото на болния, втрил в тях от отварата и го пратил да си върви у дома с купичката на главата и остатъка от отварата в шишенце. „И вече никакво главоболие!“, ухили се Алберто.

Мартина изрази учтиво възхищение, но си мислеше, че Грейс е много по-добра лечителка. Нейните лекове не бяха фокус-бокус и купички на главата, а изпробвани и проверени от бабите ѝ в продължение на стотици години. Мартина погледна изпитателно гладкото чело на Алберто и попита:

— И ти ли ходиш при този лечител, когато те заболи глава?

— Не — засмя се Алберто, — аз пия аспирина.

Прекъсна ги оглушителна гръмотевица, която прозвуча така, сякаш „Буревестникът“ се е сблъскал с айсберг. Корабът силно се олюля, а Мартина излетя от пейката и падна на пода. След миг чиниите от отсрещните рафтове изхвърчаха и се разбиха точно там, където бе седяла преди секунда. По главата ѝ се посипаха керамични парченца. Алберто ѝ помогна да стане, махна парченцата от косата ѝ и я огледа за рани и синини. От смеха му нямаше и следа.

— Госпожице Мартина — рече той мрачно, — това прилича на циклона, който едва не уби дядо ми. Трябва да обезопася камбуза. Вървете при приятелите и учителите си.

Корабът се мяташе страшно и двамата с Мартина се хванаха за пейката, за да запазят равновесие. Мартина усети нарастваща тревога. В главата ѝ изникна пещерната рисунка с акулите и делфините. Ами ако рисунката не се отнася до инцидента в Алеята на акулите? Ако пророчеството тепърва предстои да се сбъдне?

— Защо мислиш, че е циклон? — попита тя Алберто. — Най-вероятно е силна буря. А и ти каза, че на този кораб му трябва бомба, за да потъне.

Точно в този момент сирената зави.

10.

Коридорът беше пълен с уплашени деца в оранжеви спасителни жилетки. Всички се тълпяха на изхода към палубата. Бяха навлечени с каквото намерят, с разбъркани от съня коси и бели като платно. Някои бяха с пижами, закопчани накриво, други — с развързани халати, а едно момче дори беше по слипове с щампа на леопард. Само Луси, безупречна в белия си анцуг с червен кант, сякаш отиваше на тенис в клуба. Повечето момичета плачеха.

Госпожица Фокнър и господин Манинг правеха всичко по силите си, за да ги успокоят. Казваха им, че това е рутинна процедура, съвсем скоро ще се върнат в каютите си.

— Не тичайте! — Учителката се опитваше да надвика сирената. — Не, Роб, не може да си вземеш куфара. Какво? Да, Мечо Пух може...

Мартина се стрелна през една странична врата. Както обеща на Тендай, през цялото време носеше на кръста си комплекта за оцеляване, но точно тази вечер го свали, за да си вземе душ, и го забрави. А ако това се окаже спешна ситуация, щеше да ѝ трябва.

Настойчивият вой на сирените спря и във всички каюти цареше злокобна тишина. Извади комплекта за оцеляване иззад шкафчето, където го скри, и го върза около кръста си. Облече и ветроустойчивото яке. Беше потопила жалките остатъци от цветето на Грейс в една синя бутилка от минерална вода, която Алберто ѝ даде. Бутилката бе преобърната и сега цветето лежеше в локва вода на пода. Мартина уви листенцата в червената кърпичка на Бен и ги пхна в комплекта за оцеляване. Знаеше, че е малко глупаво, но растението ѝ създаваше усещане за връзка с Грейс и Савубона. Накрая си събу обувките. Винаги се чувстваше по-добре боса. Тъкмо понечи да се върне при съучениците си, когато чу гласове откъм стаята за почивка.

— Не мислиш ли, че трябва да отидем на палубата? — питаше Люк. — Ами ако е нещо сериозно? Ако корабът потъва и не успеем да се качим в спасителната лодка? И няма ли да проверяват по списък?

Клавдий се изсмя.

— Моля те, кажи, че се шегуваш! Това е само упражнение. Или някой учител, който не знае нищо за морето, се е паникьосал, понеже е духнал малко вятър. Това е нищо в сравнение с бурите, които съм преживявал на яхтата. Как ли пък няма да изляза и да се намокря до кости за едното нищо. Оставам си тук, на топло и сухо, и ще гледам някой филм.

— Виж, съжалявам, но трябва да видя как е Луси — извини се Люк. — Дори да е учение, тя сигурно е уплашена.

— Няма проблем — увери го Клавдий, — ще се видим след десет минути.

Мартина нямаше никакво желание момчетата да я видят и затова се изниза тихомълком на палубата. Бурята я връхлетя и едва не я събори. За секунди дънките ѝ подгизнаха. Люк мина покрай нея, закрил лице от вятъра, приведен, отправи се към носа на кораба, където останалите се бяха събрали в мокра купчина на фона на нощното тропическо небе. Явно някои от членовете на екипажа им даваха указания. Луси се хвърли на врата на брат си и му подаде спасителната жилетка, която пазеше за него. Въпреки дъжда и разстоянието Мартина видя как Луси се радва на брат си и се замисли колко е хубаво да имаш някого, когото обичаш безусловно, независимо от всичко. Това отново я върна към мисълта за Джеми и тя се зарадва, че поне едно същество на Земята я обича точно по този начин — безусловно.

Зад гърба на Мартина от вратата излязоха госпожица Фокнър и господин Манинг.

— Всички каюти ли проверихте? — питаше учителката. Червеникавите ѝ къдрици се вееха на вятъра. — Сигурен ли сте, че никой не е останал долу?

Мартина се зачуди къде ли е Клавдий. Колкото и да е неприятен, тя знаеше, че трябва да уведоми госпожица Фокнър за намерението му да си остане в каютата, докато бурята отмине. Но преди да си отвори устата, госпожица Фокнър изумено извика:

— Мартина, къде ти е спасителната жилетка? Къде са ти обувките? Господи, дай ми сили! Какво правиш тук? Защо не си...?

Останалата част от тирадата ѝ беше заглушена от скърцане на метал. Джейк Емъри, който се беше навел през ръба на кораба,

омагьосан от бушуващото море, отскочи с ужасен поглед. Една част от перилото се откъсна и на негово място зейна дупка като огромна порта над бездната.

Мартина си спомни думите на Грейс: „Пази се от оградата на кораба!“.

Оградата на кораба! Ама разбира се! Става дума за перилата. Как може да е била толкова сляпа! Как така пропусна нещо толкова очевидно? Перилата щяха да са причина за катастрофата.

Мартина направи крачка напред, но госпожица Фокнър я улови за ръката.

— О, не — извика тя, — никъде няма да ходиш без спасителна жилетка!

Мартина опита да се отскубне, но учителката се оказа изненадващо силна.

— Предпазните перила! — изкрещя Мартина към скупчените деца на носа на кораба. Сви ръце на фуния и отново викна: — Дръпнете се от перилата!

Вятърът и гърмящото море погълнаха думите ѝ. Единственият, който я погледна, беше Бен.

Корабът рязко се наклони. Госпожица Фокнър изгуби равновесие и пусна Мартина. Децата край перилата изпопадаха като плочки от домино. През пелена от дъжд Мартина видя Бен да тръгва към нея. Премигна и той изчезна.

Премигна отново, но той не се появи.

Уплашена, че може да е паднал зад борда, Мартина отскочи от госпожица Фокнър и се затича по хлъзгавата палуба, без да обръща внимание на гневните викове на учителката. Дъждът болезнено я удряше по лицето. Под краката ѝ корабът се люлееше и се тресеше сред разпенените вълни. Двама моряци развързваха спасителната лодка. Тогава Мартина осъзна колко е сериозно положението. Ако бурята не утихне скоро, кошмарът ѝ можеше и да се сбъдне.

Тя заобиколи комина и рязко спря. В мрака, под проливния дъжд, видя две фигури, които се биеха — една едра и една значително по-дребна. Клавдий и Бен!

— Дай ми я, малък негодник такъв! — задъхано викаше Клавдий, като се опитваше да свали спасителната жилетка на Бен.

Бен се отскубна от отчаяната хватка на Клавдий и вдигна ръка, че се предава. На устните му се изписа лека усмивка. Погледът му беше толкова красноречив, че Мартина, която се канеше да се намеси, за миг се вкамени. Беше поглед на съжаление, сякаш казва: „Ако толкова много искаш тази жилетка, че си готов да сториш нещо ужасно, явно имаш нужда от нея повече от мен“.

После Бен разкопча жилетката и я подаде на Клавдий. Клавдий я грабна, без да каже и дума, нахлузи я на дебелото си тяло и се заклатушка към останалите. Мартина се приближи до Бен. Повдигаше ѝ се от видяното. Идеше ѝ да се втурне след Клавдий и да размаже с юмруци тлъстия му гръб, или да изкрещи на Бен колко е гадно това момче, но знаеше, че приятелят ѝ няма да го одобри. Затова просто каза:

— Не се притеснявай, и аз нямам спасителна жилетка.

Не беше кой знае каква утеха. Същата мисъл явно му хрумна и на него, защото с едва повдигнати крайчета на устните отвърна:

— Е, значи няма проблеми.

Надигна се още една вълна, висока като цунами. Мартина набързо разказа на Бен за предупреждението на Грейс и двамата хукнаха към пастта на вихрушката. Напредваха бавно, водата ги заливаше над глезените.

Почти стигнаха до съучениците си, когато корабът толкова се наклони, че сякаш щеше да се обърне. Мартина напрегна всичките си сили, за да остане права върху палубата, в следващия миг палубата започна да се изплъзва изпод краката ѝ. Двамата с Бен полетяха напред и се блъснаха в купчина тела. Чу се скърцане и трясък и перилата поддадоха. Когато Мартина отвори очи, много деца ги нямаше.

Преди да разбере какво става, палубата се наклони отново. Мартина почувства как времето забавя ход. Ушите ѝ заглъхнаха, сякаш глъчката на кораба, писъците и виковете на хората, плющенето на проливния дъжд по палубата, грохотът на бушуващото море се отдалечиха от нея. Хвана се за една стоманена пръчка, но тя остана в ръката ѝ. Забеляза, че двете момичета пред нея са изпуснали хлъзгавия парапет и всеки миг ще паднат зад борда. Океанът зейна пред нея като вещерски казан. После времето ускори ход и Мартина скочи след тях, с главата към мрака, а връщаното море беше готово да я погълне.

11.

Бетон. Това беше първата мисъл, която изплува в ума ѝ. Когато паднеш във вода от голяма височина, усещането е сякаш се удряш в бетон. Мартина едва не се размаза. Леденият шок изтласка и последния въздух от дробовете ѝ и докато усети, вече се въртеше безпомощно в катраненочерните дълбини. Стори ѝ се, че е стигнала дъното на океана на десет хиляди левги^[1] дълбочина. После, също толкова внезапно, отново се стрелна към повърхността, мятеше крака, плюеше солена вода и се бореше за глътка въздух.

Корабът беше по-далеч, отколкото си мислеше, но все още имаше шанс да го стигне. Виждаше хората, които се щураха по палубата, хвърляха въжета и спускаха спасителната лодка. Прожекторът освети бледите лица, които се подаваха над водата. Мартина заплува към тях, но дрехите и комплектът за оцеляване ѝ тежаха и затрудняваха движенията ѝ. Полагаше толкова много усилия, а вълните само я подхвърляха насам-натам. Понечи да отвърже комплекта, но нещо я възпря. „Научи се, малката — казваше Тендай, — да носиш комплекта за оцеляване със себе си, така че да ти бъде подръка, когато ти потрябва!“

Обзе я паника. Викаше за помощ, но без да влага много сили, намираще се извън обхвата на прожекторите и знаеше, че няма начин да я чуят или видят от палубата. Беше наясно, че ако не достигне до кораба, преди вълните да я отнесат далеч от него, ще остане сама в бушуващия океан, посред нощ, в очакване акулите да я изядат.

Страхът ѝ даде енергия и тя отново заплува. За да разсее мрачните мисли, си представи, че е на ученическо състезание по плуване, но си припомни, че винаги финишира последна. Потопи глава и се концентрира да прави замах след замах. Когато прецени, че трябва да е приближила до спасителната лодка, спря и се огледа. Шокът я прободеше в гърдите. Корабът се беше превърнал в смаляващо се квадратче светлина на хоризонта!

Мартина изтри водата от очите си и когато следващата вълна я повдигна, премигна в тъмнината. Няма грешка! Течението и огромните вълни я бяха отдалечили. Имаше повече от километър между нея и „Буревестникът“. Беше сам-самичка!

Мартина заплака. Емоционалният срив противоречеше на всичко, на което я бяха учили за оцеляването. Знаеше, че най-важното е да запази спокойствие и да не се предава. Сега обаче само чудо можеше да я спаси. Напълно изтощена, погълнала литри морска вода, измръзнала... Чудеше се на кое ще стане първо жертва — на хипотермията^[2] или на акулите, които дебнеха в дълбините отдолу. Представяше си как я наобикалят, готвейки се за атака, точно както голямата бяла акула, която почти изяде Норм в Алеята на акулите. Виждаше студените им очи, вперили поглед в белите ѝ ръце и крака. Забави маховете си, опита да си държи краката близо до повърхността, за да сведе до минимум площта от плът, която може да ги привлече, но единственият резултат бе, че започна да потъва.

Ужасена, Мартина отново изплува на повърхността. Почти се подаде над водата, когато видя край себе си взрив от мехурчета и прелитаща диря светлина — сякаш падаща звезда. После нещото се стрелна в обратна посока. Мартина се опита да го види през мрака и дъжда, но вълните я мятаха напред-назад и едва успяваше да зърне бързия силует, покрит с неземно сияние.

Помисли си, че ако успее да го достигне, нещото може да е нейното спасение. Но продължаваше да потъва, а силуетът си оставаше кошмарно далеч. С всяка секунда студът вкочаняваше все повече и повече ръцете и краката ѝ. Водата ѝ се стори непоносимо тежка, сякаш се опитва да плува в пясък. Мартина усети ужасна умора, разбра, че няма да може още дълго да се бори. Скоро ще спре да замахва и тогава...

Погледът ѝ се замъгли и тя припадна.

* * *

В съзнанието ѝ изникна Корнуол — един хубав пролетен ден на плажа Портмиът в Сейнт Ивс. Мартина стои на топлия пясък и протяга ръка към сладолед, който майка ѝ купи. В този миг към тях се стрелва

една чайка и грабва сладоледа. Разочарованието на Мартина преминава в смях. Докато чайката надава пронизителни кръсъци и лакомо се гощава с плячката върху близкия покрив, друга чайка се спуска и на един залък глътва фунийката! Мартина и баща ѝ решават, че бездруго е твърде студено за сладолед и затова тримата отиват в кафенето на пристанището, където похапват топли кифлички с ягодов конфитюр и сметана, загледани в прилива, издигащ лодките, обагрени в цветовете на дъгата.

За Мартина това бе ден на безоблачно щастие.

После други спомени преминаха през главата ѝ като любим филм. Вълшебната нощ в резервата, когато отвори очи от мъртвешкия припадък и видя белия жираф, навел глава над нея. Видя козината му, искряща като сняг на слънце, сребристите му петна, поръсени с канела. Спомни си вълнението, което я обзе първия път, когато го язди, и как се носеха под лунните лъчи през саваната, а Джеми препускаше бърз като вятъра.

После почувства как я пронизва ток, също както когато Грейс сложи ръка на челото ѝ в деня, в който Мартина пристигна в Африка. „Дарбата може да бъде и благословия, но и проклятие — предупреди я тогава сангома. — Взимай мъдри решения.“

Сцената се промени. Мартина отново преживя кошмара на пожара и последния път, когато видя родителите си. Спомни си как баща ѝ я прегръща за лека нощ и ѝ казва, че я обича. Тъкмо влизаше в стаята си, когато ѝ каза: „Трябва да вярваш, Мартина. За всяко нещо си има причини“. Тя си помисли, че е много странно, дето говори такива неща точно в този момент.

И накрая, сякаш гледаше някъде отгоре, видя себе си като бебе. Майка ѝ я държи в прегръдките си. Беше я вдигнала до прозореца в дневната в Савубона, за да види животните — лъвове и зебри, леопарди и антилопи, бабуини и брадавичести свине — наредени до оградата, отправили поглед към къщата. „Виж това, прекрасно мое момиче — промълви Вероника, — това е твоята съдба.“

После едва доловимо добави: „Но не и ако успея да ѝ попреча“.

* * *

Постепенно Мартина осъзна, че нещо невероятно силно и в същото време безкрайно внимателно я издига на повърхността. Сякаш бе върху ангелски криле. Бурята я удари в лицето и я върна към живота. Започна да кашля, да плюе солена вода, а дробовете ѝ се напълниха с кислород. Разбра, че лежи върху нещо твърдо и хлъзгаво. За минута остана така, благодарна, че има възможност да диша свободно и поне отчасти да се измъкне от ледената вода. После твърдото нещо се размърда. Мартина, която мислеше, че се е озовала върху някакъв плаващ отломък или — о, чудо на чудесата! — в спасителна лодка, едва не припадна от страх. Мъчително се надигна. Погледът ѝ се избистри и тя осъзна, че се крепи върху огромна гръбна перка.

Акула! Седнала е върху акула!

После над водата се подаде нос, от който се понесе цъкане и писукане. Испита невероятно облекчение и въпреки тежката ситуация, се разсмя на глас. Спасителят ѝ беше делфин! Вече не ѝ се струваше толкова лошо, че е среднощ и е сама сред океана, а корабът отдавна го няма. Не знаеше какво ще стане сега, но поне няма да я изядат акулите.

Докато се радваше на късмета си, нещо в синьо-черната вода се раздвижи и привлече погледа ѝ. Беше друга гръбна перка. Вероятно още един делфин, който е решил да се присъедини към спасителя ѝ. Перката обаче започна да обикаля в кръг. Скоро се появи още една... и още една... станаха шест. Само за минута момичето и делфинът бяха обградени от акули. Мартина бездруго трепереше от студ и напрежение, а сега се разтреса при мисълта, че може да бъде разкъсана от гладните бели акули. Приказките на Грег за положителните им качества не я успокояваха в момента. Уплаши се да не падне от гърба на делфина. А и какво ще попречи на новия ѝ приятел да се стрелне надалеч, за да спаси собствената си кожа? Делфинът обаче нямаше такива намерения, въпреки че надаваше тревожни писъци заради приближаващите акули.

Внезапно акулите изчезнаха. За миг не се случи нищо, след това Мартина чу през шума на вълните грандиозен плисък. Дъхът ѝ спря. Във водата се виждаха сребристите очертания на делфини. Те скачаха, танцуваха и лудуваха, а сияйните дъги на телата им на фона на черните буреносни облаци бяха неописуемо красиви. Мартина седеше неподвижно, погълната от гледката. С приближаването им тя чу как

общуват помежду си — звучеше като музика или песен. Сигурно си въобразява, но ѝ се струваше, че пеят на езика ксоза, защото типичните цъкащи звуци много напомняха на африканските певци, които неведнъж е слушала. По странен начин това я успокои и тя почувства, че всичко някак ще се оправи.

Десетки делфини наобиколиха Мартина и отвориха усмихнатите си муцуни. Писукаха и свирукаха, сякаш я поздравяват. Беше удивително! Позволиха ѝ да ги гали по копринената кожа. И тогава Мартина забеляза, че някои от тях също носят пътници на гърба си. Други деца! Повечето изглеждаха в несвяст, някои погледнаха отчаяно към нея, премигнаха и отново сякаш замръзнаха върху гърба на спасителите си, похлипваха тихичко.

Мартина преброи пет силуета, но не видя Бен. Ами ако не се е спасил? Ако се дави някъде в морето? Ако е изчезнал завинаги? Не можа да си представи живота без момчето, което за толкова кратко време започна да означава толкова много за нея. Сърцето ѝ се сви. Не беше лесно да се опознае Бен, имаше чувството, че той гледа на света от някаква своя вътрешна точка на пълен покой.

Мартина потъна в мъчителни мисли за Бен и за това дали не можеше по-рано да проумее предупреждението на Грейс и да предотврати бедата. Така и не забеляза новия делфин, докато той не я побутна по крака. На гърба му лежеше Бен. Изглеждаше мъртъв или почти мъртъв.

— Бен! — изкрещя Мартина. — Бен, събуди се! О, моля те! Моля те да си жив!

Той не отговори и тя го разтърси силно. Уплаши се, че това е съдбата ѝ — да губи хората, които обича. В този момент сякаш забрави всичко, което знаеше за оказването на първа помощ. Внезапно Бен се надигна бавно със замъглени очи. Мартина виждаше как се опитва да проумее това, което вижда. Може би е сънувал, че е някъде другаде. На лицето му бавно се изписа удивление, когато схвана, че не само е заобиколен от делфини, но самият той седи на делфински гръб. После забеляза Мартина. Без да каже и дума, се протегна и улови ръката ѝ. Не скри страха си, нито щастieto си, че я вижда. Мартина отново заплака и известно време двамата стояха така, хванати за ръце.

След малко Мартина се почувства неудобно, макар да знаеше, че е нелепо в такава ситуация, дръпна ръката си и попита:

— Как мислиш, кое време е?

Бен немощно се усмихна:

— Защо, среща ли имаш?

След това бързо продължи:

— Вероятно можем да разберем. Сирената се включи около девет и половина. Сигурно сме престояли във водата два-три часа. Ако съдим по луната, бих казал, може би е между дванайсет и един през нощта.

Мартина замълча и двамата се съсредоточиха върху усилията да останат будни, за да държат другите под око. Но студът ги обвиваше, а нежното, ритмично полюшване на делфините сред успокоения след бурята океан ги приспиваше. Двамата започнаха да си мърморят под нос за миражите, които виждат — осяяни с палми острови, горещи вани с пяна, спасители, които им носят топъл шоколад и дебели меки одеяла. И когато пред погледа им наистина се появи фар, на фона на тъмен силует на суша с палми, те решиха, че това е поредното видение.

Делфините забавиха ход и спряха. Пътниците им не реагираха и делфините безцеремонно ги оставиха в плитчините. Дори когато седемте деца почувстваха твърда земя под краката си, не повярваха, че е истина. Телата им не можеха да се отърсят от люлеенето на океана. Успяха някак да изпълзят от плискащите се вълни, не говореха, по-силните помагаша на по-слабите. После всички се свлякоха на потъналия в мрак плаж.

Студът бе проникнал до мозъка на костите ѝ и зъбите на Мартина тракаха неудържимо. Вече не можеше да ходи и се строполи върху мекия пясък. Бен я извлече малко по-нататък, за да не я мокрят вълните, и се свлече до нея. Колкото и изтощен да беше той, присъствието му караше Мартина да се чувства защитена. Малко преди да изгуби съзнание, тя го попита шепнешком:

— Бен, не се ли страхуваше, че ще умреш?

— Не — отвърна той, — беше ме страх, че няма да живея.

Мартина потъна в сън, който приличаше повече на кома. Листата на палмите шумоляха на вятъра, а в главата ѝ се носеше песента на делфините.

[1] Левга — стара мярка за дължина, равна на около пет километра. — Б.пр. ↑

[2] Хипотермия — опасно преохлаждане на тялото. — Б.пр. ↑

12.

Мартина се събуди от лекото плискане на вълните и от слънчевите лъчи, които галеха кожата ѝ. Топлината се разливаше по тялото ѝ като мед. Опита да отвори очи, но миглите ѝ бяха залепнали от изсъхналата сол. Първо видя плажа и разхвърляните купчини дрехи и спасителни жилетки. После от една купчинка се дочу хъркане. Клавдий! Мартина не можа да повярва. Нима не преживя достатъчно? Какво толкова е сторила, че да заслужи да се окаже на самотен остров с Клавдий?!

Видя и Шерилин, легнала по гръб в розовата си пижама. Момичето спеше с отворена уста. Пухкавият ѝ халат на точки го нямаше. От лявата ѝ страна беше Джейк Емъри, свил атлетичното си тяло като бебе в утробата на майка си, а отдясно — Луси ван Херден. Русата ѝ коса беше разпиляна по пясъка и голям розов рак си беше устроил гнездо в нея. Мартина се зачуди дали да не го махне, но не намери сили. По-нататм лежеше проснато едно африканско момче. Погледът ѝ не бе достатъчно ясен, за да е сигурна, но ѝ се струваше, че е Нейтън Ниати. И той спеше. Очите ѝ се преместиха върху последната купчинка дрехи и видя, че наистина са само дрехи.

Бен! Къде е Бен?

Ужасът от предишната нощ я връхлетя отново и изцеди и последните ѝ сили. Мартина се изправи и се олюля. Плажът под краката ѝ се люшкеше като палуба на кораб. Постепенно се опомни и направи няколко крачки, потръпвайки от болка в мускулите. Устните ѝ бяха напукани и подути, изпитваше непоносима жажда. Дънките и якето ѝ бяха още влажни, а косата ѝ — пълна с пясък. Червата ѝ куркаха. Мечтаеше си за душ, чаша кафе и няколко от Албертовите рула с бекон и пържен банан!

Бен! Трябва да намери Бен!

Тръгна напосоки по плажа. Едва тогава умът ѝ се проясни и тя се огледа наоколо. Плажът бе покрит с най-белия пясък, който е виждала, макар че утринните лъчи му придаваха розов оттенък. Беше толкова

чист, че скърцаше под краката. По дългата ивица на залива се редяха палмови дръвчета, а тюркоазното море прозираше като чаша вода. Мартина видя големи морски звезди по дъното. От далечината се чуваше приглушен тътен на вълни, но морето в залива беше като огледало, явно край залива имаше коралов риф.

Мартина погледна към острова. Пред очите ѝ се издигаха пясъчни дюни като планини, обрасли с ниска суха трева. На най-високата точка на острова стърчеше фар. Нямаше видими признаци на човешко присъствие, но наличието на фар бе успокоително. Мартина смътно си спомни, че през нощта видя жълтия лъч от кулата. Ако има работещ фар, трябва да има и пазач!

Мартина стигна до края на плажа, но от Бен нямаше и следа. Вдигна поглед към пясъчния Еверест и се помъчи да събере смелост да се върне при другите корабокрушенци и да ги помоли да организират търсене. В същия момент Бен се спусна откъм върха на дюната. Черната му коса беше мокра и лъщеше. Дънките му се бяха превърнали в оръфани къси панталони. Гол до кръста, изглеждаше по-слаб от всякога, но ръцете му бяха силни, а мускулите по гърдите и корема ясно изпъкваха. С карамелената си кожа приличаше на туземец — все едно тук беше родният му дом.

— Закуска! — извика той на Мартина щом я видя, и посочи с брадичка зелените кокосови орехи, които носеше в ръцете си. Плъзна се и ги стовари в нозете ѝ. — Има само един проблем: не успях да ги обеля. Много са твърди и мъхнати, безполезно е да ги удряш в камък.

Мартина изгуби дар слово от изумление — появата му и най-вече начинът, по който изглежда и говори — сякаш е на почивка, а не е изтощен корабокрушенец. Лицето на Бен се напрегна и той трябваше да я попита два пъти дали е добре, докато Мартина успее да отговори:

— Аз имам нож... може би с него ще успеем да ги обелим...

Сега беше ред на Бен да се изуми. Той осъзна, че приятелката му не само продължава да носи странното пакетче, но и че това всъщност е комплект за оцеляване. С широко отворени очи видя как Мартина изсипва съдържанието на комплекта и му показва кибрит, швейцарско ножче, рибарска корда, компас и отварите на Грейс. Всичко беше чисто и сухо във водоустойчивия пакет, само листенцата от цветето бяха повехнали. Бен не можа да повярва, че ги е носила по целия път от Кейптаун.

— Тези листенца важни ли са? Може би ще успеем да ги спасим.

— С какво? С кокосово мляко ли?

Бен се засмя. Обели един орех и след като изряза малки дупчици в горната му част, го подаде на Мартина.

— Изпий го и ще ти покажа.

Мартина не бе пила нещо по-вкусно, въпреки че течността изобщо нямаше кокосовия вкус, който очакваше, и беше доста неприятна и възкисела. И все пак подейства като балсам на напуканите ѝ устни и пресъхналото ѝ гърло. Когато изпи течността, счупи кафявата черупка в една скала и хапна от влажната сладникава сърцевина на ореха. Усети как с всяка хапка енергията се завръща в ръцете и краката ѝ.

Бен гризеше своя орех и същевременно белеше останалите. Мартина се зачуди как е успял да се измие толкова добре в морето. Направо я беше срам от себе си. Солената ѝ коса се беше сплъстила като пънкарски гребен и със сигурност миришеше като престоляла моруна. Испита облекчение, когато момчето остави орехите на сянка и каза, че трябва да ѝ покаже нещо. Мартина го последва по пясъчната дюна, макар да не ѝ бе лесно, пясъкът потъваше под краката ѝ, а мускулите ѝ я заболяха още повече.

От другата страна на дюната почвата бе по-твърда. Бен я поведе през горичка от палми и дървета, увити в пълзящи тропически растения. Момчето кипеше от въодушевление, което Мартина изобщо не споделяше. Тътреше се след него, останала без дъх, главата я болеше. През листата се показваха шарени птици, но тя почти не ги забеляза. Спомни си разказите на Алберто за змиите по мозамбикските острови.

— Бен, не разбирам защо си толкова весел — не издържа тя. — През нощта едва не загинахме, а сега сме захвърлени на остров сред Индийския океан. Това е истинско бедствие, а ти се държиш така, сякаш сме на почивка...

— Щастлив съм, защото тази сутрин сме живи — отвърна той. — Щастлив съм, защото делфините ни спасиха, което е чудо, и защото вече намерих две от нещата, които ще ни помогнат да оцелеем. И аз бих предпочел да закувам на кораба, но каквото и да се случи, ще е приключение. Истинско приключение!

— Каза, че сме намерили две от нещата, които ще ни помогнат да оцелеем. Едното е храна. А другото?

Стигнаха до края на горичката. Бен се отдръпна настрана. Пред тях се откри малко езерце, заобиколено с тръстики.

— Ето това — рече той.

— Това наистина ли е...? — Мартина не довърши изречението си от страх гледката да не се окаже мираж.

— Чиста вода ли? Е, не точно, но поне е прясна. За всеки случай, ако искаш да пиеш, си напълни една кратунка през кърпичката. Иначе водата става за пиене и е достатъчно чиста, за да се изкъпеш. Но внимавай — в Мозамбик живеят доста сладководни крокодили и това е чудесно местенце за тях.

Мартина нямаше търпение да пийне вода и да се изкъпе, беше готова да скочи с дрехите, но реши, че чистотата не е най-важното сега. Стигаха ѝ премеждията с акули и не искаше нови кошмари с крокодили.

— Достатъчно киснах във водата — рече тя, но млъкна, като видя как Бен си стиска носа. — Е, добре, схванах намека, но ако ме нападне крокодил, ти ще отговаряш пред баба ми.

Едва сега се сети, че беше толкова заета да търси Бен и да мисли за глада и главоболието си и не ѝ мина през ума, че може никога вече да не види баба си или Джеми. Сърцето ѝ се сви, като осъзна, че последният спомен на Гуен Томас за нея може да е караницата им и че Джеми никога няма да разбере какво се е случило. Ще реши, че го е изоставила...

Бен видя мъката по лицето ѝ и стана сериозен.

— Слушай, ако има начин да се измъкнем от този остров, ще го намерим, обещавам. Пак ще видиш баба си и Джеми, а аз ще видя мама и татко. Но имам чувството, че делфините нарочно ни доведоха тук. Трябва да разберем защо.

13.

Двайсет минути по-късно Мартина съхнесе на слънце на почтително разстояние от преминаващите крокодили. Сама се чудеше колко бързо се възстанови от шока, след като пийна вода и отми солта и мръсотията от тялото и косата си. В този момент се чу смразяващ писък.

Бен изскочи измежду дърветата, беше се качил до фара, докато тя се къпе.

— Дали не стана нещо с някое момиче?

— О, вероятно Луси е намерила рак в косата си — отвърна Мартина.

Бен я погледна озадачено, но не попита защо е толкова сигурна.

С една от кратунките Мартина поля повехналите листенца на Грейс. Намери им дом и се надяваше малкото коренче да се хване в плодородната почва край езерото. От една страна, като че ли нямаше особен смисъл да се мъчи да ги съживява, но от друга, те ѝ напомняха за Грейс и Савубона, сякаш малка част от тях бе заедно с нея на острова. Листенцата бяха толкова важни, колкото и комплектът за оцеляване.

Банята и няколко кратунки с вода направиха Мартина нов човек. Главоболието изчезна. По примера на Бен превърна дънките си в къси панталони и изпра тениската и суичъра си. От тях още капеше вода, когато ги облече, но беше толкова топло, че това нямаше значение.

Тръгнаха обратно към плажа при останалите деца. По пътя Бен ѝ разказа за фара. Работел със слънчеви панели и таймер, следователно няма надежда да намерят пазач и радиостанция. Бен намерил парче от счупена табела. Надписът бил на португалски, но в центъра се четяло началото на дума, изписана с големи букви: „БАЗ...“.

— Базаруто! — ахна Мартина. — Обзалагам се, че сме попаднали на един от островите Базаруто в Мозамбик. Вчера по обяд се намирахме на около сто и осемдесет километра от тях, затова ми се струва напълно възможно. Алберто каза, че има шест големи острова и

няколко по-малки, и че не всички са обитаеми. Вярвай ми, това тук е някой от необитаемите.

На плажа преброиха кокосовите орехи — общо пет.

— Наистина ли ще дадеш и на Клавдий след това, което направи? — попита Мартина, а пред очите ѝ отново изплува случката на кораба.

— Това е само кокосов орех — сви рамене Бен.

— Но можеше да се удавиш без спасителна жилетка!

— Да, но не се удавих — отвърна Бен и Мартина разбра, че темата е приключена.

Останалите корабокрушенци се бяха скупчили на плажа, със зачервени очи и раздърпани дрехи. Луси проверяваше косата си кичур по кичур за нашественици. Шерилин беше толкова уплашена, че буквално седеше в скута на Джейк. Един голям оранжев рак се отдалечаваше тромаво към морето.

— Я гледайте, Робинзон Крузо и Петканка! — провлачено се заяде Клавдий, но Мартина улови сянка от срам или от страх, която премина по пухкавите му златисти бузи.

От гняв не можеше да се насили да го погледне в очите. Бен умееше да прощава, но тя никога няма да забрави сцената, в която мокрият до кости Клавдий се опитва да смъкне спасителната жилетка от приятеля ѝ.

— Къде бяхте? — попита Нейтън. — Започнахме да се тревожим.

— Така ли? — измърмори Джейк.

Мартина не му обърна внимание.

— Донесохме ви закуска — рече тя вместо отговор, а Бен им раздаде кокосовите орехи.

Посрещнаха новината с радостни възгласи. Дори Клавдий изръмжа „Благодаря“. После се чуха звуци от усърдно смукане на мляко. След малко се чу как Клавдий се изплю отвратно и избърса устата си с длан.

— Гадост! Къде е машината за безалкохолно, когато най-много ти трябва?

Захвърли кокосовия орех, той се удари в един камък и се разцепи. Остатъкът от млякото се изля на земята, а бялата сърцевина се оваля в пясък.

Мартина стрелна с поглед Бен, но той не реагира.

— Клавдий, братле, това не беше гот — упрекна го Джейк, — някой можеше да го изяде.

— Я стига! — нетърпеливо отвърна Клавдий. — До вечеря ще сме се махнали от този остров. Стига „Буревестникът“ да не е потънал...

— Не го казвай! — изпищя Луси. — Ами ако нещо се е случило с Люк? Ако всичките ни приятели са се удавили?

— ... което е крайно невероятно — продължи Клавдий, без да ѝ обръща внимание, — тъй като капитанът щеше да изпрати сигнал за помощ. Щом научи, че съм изчезнал, баща ми ще предприеме най-мощната спасителна акция по море и въздух в Южна Африка. До двайсет и четири часа ще се тъпчем с двойни чийзбургери с бекон в Мапуто. Максимум два дни. Трябва само да оцелеем дотогава.

Приятелите му изглеждаха окуражени, но не и убедени.

— Ами ако не ни намерят? — настоя Луси. — Мислил ли си за това? Брат ми ще полудее от тревога. Да беше видял изражението му, когато се подхлъзнах и паднах в морето. И сто години да доживея, никога няма да забравя как изглеждаше отгоре морето, сякаш ври и кипи и колко ме заболя, като се ударих в ледената вода. Мислех, че съм си счупила гърба или че съм си сцепила главата.

Другите деца също измърмориха по нещо, преживявайки наново кошмара от падането.

— Ако не бяха делфините, нямаше да сме тук — продължи Луси. — И това е страотно, като изключим факта, че сме захвърлени на необитаем остров наред нищото. Ако никой не ни открие, ще умрем от глад.

— Днес е трудно човек да се изгуби — успокои я Клавдий. — Бреговата охрана разполага с най-съвременна техника за търсене и спасяване.

— Жадна съм! — изстена Шерилин.

— И аз! — присъедини се Нейтън.

— Намерихме прясна вода — каза Мартина. — В долината от другата страна на дюните има езеро. Освен това Бен провери фара. Лошата новина е, че работи със слънчеви панели и няма пазач. Добрата новина е, че намери парче от табела. Смятаме, че се намираме на един от необитаемите острови от архипелага Базаруто.

— Архипелагът Базаруто? — повтори Луси. — Това е страхотна туристическа дестинация. Едни наши приятели почиваха в луксозна вила на остров Бенгуера. Това означава, че сме близо до цивилизацията. Туристите постоянно ходят на дълбоководен риболов, круизи и гмуркане. Фантастично! Със сигурност ще ни спасят.

— Какво ви казах? — ухили се доволно Клавдий. — И след като нещата стоят така, мисля, че Робинзон и неговата приятелка могат да си намерят друго място, на което да се мотаят, докато чакаме спасителните лодки. В училище не се разбираме с тях. Не виждам защо сега трябва да ги търпим, при положение че островът е достатъчно голям.

— Но те ни донесоха храна! — възрази Шерилин.

— Ние пък им благодарихме — изтъкна Луси.

Мартина беше извън кожата си от ярост, но си спомни съвета на Тендай за оцеляването: не действай импулсивно и не взимай прибързани решения.

— Не мислите ли, че трябва да се държим заедно? — попита тя, като очакваше останалите да я подкрепят. — Това е кризисна ситуация и трябва да си помагаме един на друг, за да оцелеем.

— Не искам да се подигравам — рече Луси, — но вие двамата виждали ли сте се напоследък в огледалото? Видът ви говори, че надали може да пресечете улицата безопасно, камо ли да помагате. Бен дори не говори. Съгласна съм с Клавдий.

— Аз също — потвърди Джейк.

Нейтън и Шерилин се престориха, че усилено дъвчат кокосовите си орехи.

— Значи, решено — обяви Клавдий, — ще ви повикаме, когато пристигнат спасителите. Дотогава стойте далеч от нас!

14.

Щом се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват другите, Бен въздъхна:

— Пфу, какво облекчение!

Той остави на пясъка рака, който за ужас на Шерилин хвана с голи ръце, преди да си тръгнат.

— Какво ще правим сега? — попита Мартина, като хапеше устни.

И тя като Бен се радваше, че няма нужда да стоят при останалите, но ѝ беше трудно да сподели неговия ваканционен дух. Тендай ѝ беше набил в главата, че изгубените деца имат по-голям шанс да оцелеят, ако се държат заедно. А първата работа на тяхната група бе да се раздели.

— Мисля, че Клавдий и Луси са прави за едно — каза Бен. — Много вероятно е да бъдем спасени — ако не от бреговата охрана, то от туристическо или риболовно корабче. Но не можем да разчитаме, че това ще се случи в следващите един-два дни. Може да отнеме седмици или месец. Трябва да оцелеем дотогава.

„Може да отнеме седмици или дори месец“ — думите на Бен отекнаха в съзнанието на Мартина и тя проумя действителното им положение. Тогава се случи нещо странно: обзе я спокойствие. Спомни си за Грейс и за бушменските рисунки по стената на пещерата: „Само времето и опитът ще ти дадат очи да ги видиш“, предказа сангома. Мартина ги видя, когато трябва. Харесва ли ѝ или не, това беше съдбата ѝ — африкански остров, приказно сияещи делфини, скърцащ пясък и чисти, лазурни води. Ако успее да се върне у дома, щеше да го дължи на Грейс, която ѝ разказа за дарбата ѝ, и на Тендай, който посвети много часове на практически уроци за тайните на африканската природа. А също и на Джеми, и дори на баба си. Трябваше да се опомни, да се настрои позитивно и да се подготви за бъдещето, каквото и да ѝ донесе.

Усмихна се на Бен.

— Ще си построим ли подслон?

Очите му грейнаха.

— Какво ще кажеш да превърнем фара в наша крепост?

Преди да си тръгнат от плажа, Мартина напълни суичъра си с кокосови орехи и помогна на Бен да събере още раци. Намериха пет оранжеви рака и един със синьо-бяла черупка, която приличаше на декоративна чиния.

— Ще прощавате, момчета — извини им се Бен, като ги върза в якето си, без да обръща внимание на страшно размаханите щипци.

Нямаха съд, в който да сипят вода, затова пиха до насита на езерото. За да стигнат до фара, трябваше да се изкачат по високите пясъчни дюни с цвят на мед. Беше мъчение. Всяка крачка на Мартина предизвикваше малка пясъчна лавина и тя се връщаше с две-три стъпки назад. Пясъкът направо се свличаше под краката ѝ, кокосовите орехи тежаха. Един рак изпълзя от якето на Бен, което той преметна през раменете си като раница, и го оципа по ухото.

— Ау! — извика момчето, а ухото му почервения. Едва отскубна рака и го върна в якето, дори го предупреди, че първо него ще изяде за вечеря.

Щом стигнаха фара, пред очите им се откри такава гледка, че само заради нея мъките си струваха: пустинни дюни, зелени долини, бели плажове. Тюркоазносиньото на водата беше прорязано от нефритенозелени и ултрамариново сини ивици. Самият остров бе триъгълен. От двете страни го пазеше риф, а в третата се разбиваха океанските вълни. Червеникави канари увенчаваха високия скалист бряг, който обграждаше тих залив.

Над входа на фара бе издълана годината 1902. Кулата беше сравнително здрава, но сградата до нея беше доста пострадала. Голяма част от покрива ѝ липсваше, бетонният под беше напукан, а стъпалата се ронеха под краката им. От пукнатините в стените растяха дървета. Над зейналите врати се поклащаха цъфнали червени тритоми^[1]. Игличките на боровете шептяха на вятъра.

Мартина и Бен обиколиха стаите, за да установят коя става за обитаване. Прозорците бяха с изпочупени стъкла, но от тях се откриваха невероятни гледки. През обедната мараня прозираха парченца от острова и Мартина се зачуди дали това не е Островът на смъртта. Алберто ѝ разказа за наказателната колония на Санта

Каролина отпреди няколко века. При отлив надзирателите отвеждали затворниците на Острова на смъртта, който приличал повече на пясъчна плитчина. Казвали им, че ако успеят да преплуват осемте километра до сушата, да пресекат опасните течения и да избегнат още по-опасните акули, ще бъдат свободни. Не ще и питане, че почти никой не успял. Приливът почти изцяло покривал острова и онези, които не можели да плуват, се удавяли.

Мартина потръпна при мисълта за безмилостно погубените човешки животи.

— Призраци? — предположи въпросително Бен и тя кимна, без да казва нищо.

Решиха да спят под звездите, в помещението, което може би е било нещо като контролна зала на фара, точно до стаята с най-запазен покрив. Така, ако завали, щяха бързо да се преместят на сушина. Освен това в стаята можеха да съхраняват храна в най-горещите дни. Бен препречи вратата с няколко камъка и пусна рацете да пълзят на хлад.

Двамата започнаха да уреждат новия си дом и откриха, че уменията им се допълват. Мартина владееше някои техники за оцеляване в дивата природа, а Алберто ѝ беше разказвал как се оцелява в островни условия. Бен можеше да връзва възли и други важни неща, свързани с морето. Той направи ниски легла, като връза бамбукови и палмови пръчки с ивици дървесна кора, които Мартина изрязва с ножчето си.

Естествено, нищо не става лесно, наложи се още три пъти да слизат и да се качват по дюната в жегата. Докато събираха бамбук, установиха, че наистина има крокодили. Бен едва се изплъзна от челюстите на огромен екземпляр. Изпълнението му бе достойно за златен медал в дисциплина скок на дължина.

При последното изкачване по дюната носеха четири кратунки с вода, но докато стигнат горе, половината вода се изля по пътя.

Докато Бен сглобяваше леглата, Мартина връза няколко клонки, както правеха африканките в Савубона, помете пода и се задави от вдигналия се прах. После събра съчки и запали огън, както я беше учил Тендай — внимаваше да остави достатъчно пространство, за да може огънят да „диша“. Слънцето вече залязваше и с Бен се качиха в старата кула на фара, за да се полюбуват на панорамата, докато хоризонтът се обагреше в седем различни нюанса на червеното. От

съучениците им нямаше и следа. Слънцето потъна в морето и след половин час настъпи мрак. Мартина, която беше свикнала с дългите летни вечери в Англия, още не можеше да приеме как в Африка нощта се спуска като гилотина и изведнъж настъпва непрогледен мрак.

Температурата рязко падна. От дърветата се дочуваха крясъците на нощните птици и галагите — нощните маймунки, както ги наричаха африканците. Мартина и Бен внимателно слязоха по стръмното спираловидно стълбище на фара. Огънят беше станал на жарава и топлите му отблясъци правеха по-уютен новия им дом. Сложиха още дърва и седнаха до огъня, топлеха ръцете и краката си, които ги боляха от преживяното през последното денонощие.

Нощта миришеше на зима и двамата се заеха да пригответ вечерята. Когато раците станаха готови, счупиха с камък черупките и изядоха вкусното бяло месо, поръсено с кристали морска сол, която откриха в една скална вдлъбнатина. За десерт хапнаха още кокосови орехи. Когато преглътнаха и последния залък, помълчаха заедно, заслушани в звуците на острова — цвърченето на галагите, жуженето на комарите, далечното съскане на морето. Небето, изрязано в рамките на прозорците, приличаше на звездна завеса.

След малко клепачите на Мартина натежаха от умора. Тя легна на бамбуковото легло с възглавница от палмови листа и заспа. Мислеше си, че това е най-удобната постеля, която е имала.

[1] Тритома — многогодишно растение с дълги, мечовидни, кожести, триръбести листа. Цветовете му са тръбести, събрани в цилиндрични съцветия на високо стъбло. Достига височина до 1 м. — Б.ред. ↑

15.

През следващите два дни Бен и Мартина изследваха всяка педя от острова, с изключение на Плажа на спасението, където останаха да лагеруват другите деца. Наричаха плажа така, защото там ги оставиха делфините. Мартина неспирно се възхищаваше на красивия пейзаж. Големи чворести дървета марула растяха до палмите и хибискусите^[1], а назъбени керемиденочервени скали се издигаха над каменистите брегове и снежнобелите плажове, по които се щураха раци. Морето заобикаляше всичко това, изпъстрено със сини оттенъци, сякаш някой е капнал мастило във водата.

По върховете на надиплените от вятъра дюни намериха стотици тежки бели черупки, вкаменени и осеяни с многобройни дупчици. Бен измисли забавна история — били от яйцата на праисторическа птица, голяма колкото два щрауса. Попаднаха и на черни глинени и стъклени мъниста, предположиха, че са останали от арабските и португалските търговци. На самия плаж имаше странни раковини — подобни на цветя. От другата страна на носа в скалите имаше няколко ниши, надвесени над живописния залив. Не бяха дълбоки като пещери, но даваха усамотение и приятна хладина в жегата. Бяха и чудесна наблюдателница, но изминаха два дни, а децата не видяха и следа от човешко присъствие. Само няколко самолета, които летяха толкова високо, че изглеждаха като малки точки в небето и нямаше начин да уловят сигналите, които Мартина изпращаше с ламаринено капаче. От фара се виждаше, че съучениците им са изписали с по-тъмни камъни голямо SOS на плажа в очакване на бащата на Клавдий. Бяха си направили груб подслон от пръчки и палмови клонки, който обаче се срутваше при всеки повей на вятъра. Дори някой, май беше Джейк, го ритна ядосано.

Нощем температурите падаха докъм нулата, а следобедите бяха непоносимо горещи.

— Ако това е зимата, не искам и да пробвам Мозамбик през лятото — заяви на третия ден Мартина, докато си вееше с палмова

клонка. Близо до фара тя намери алое и използваше сока на листата му, за да маже изгорялата от слънцето си кожа.

Бен ловеше риба от скалите над морето с рибарската корда и куката на Мартина и с рачешки вътрешности за стръв. Хвана две морски каракуди, пусна ги в малко сенчесто езерце в скалата, откъдето лесно щеше да ги вземе по-късно, и се опитваше да улови още една. В същия момент нещо привлече вниманието му. Нивото на водата беше спаднало заради отлива и в края на рифа се подаваха останки от кораб. Беше сигурен, че е португалски галеон.

— Винаги съм искал да надникна в истински потънал кораб — каза той замислено. — Ами ако е пълен със съкровища? Може да има сандъци с бисери и злато. Или пък стари дневници и карти. Надали, защото сигурно и много други хора са го разглеждали преди нас, ама човек никога не знае. Може да намерим нещо, което на тях им е убягнало. Ох, нямам търпение да се прибера и да разкажа на татко.

Мартина също се заинтригува от останките, но потръпна при мисълта отново да се бори с течението. Едно е да се къпе на брега на езерото или да се плиска в прозрачните плитчини край острова, толкова безопасни, колкото и плувният басейн в училище. Споменът за бурята в океана беше твърде пресен. А потъналият кораб бе в началото на открития океан. Никой не знаеше какво дебне в дълбините наоколо.

— Ще дойдеш ли с мен? — ентусиазирано попита Бен. — Знам, че е далеч, но ако сме заедно, ще успеем.

Мартина се изчерви. Ужасно ѝ се искаше да каже „да“, защото щеше да означава много за него, но нямаше начин.

— Съжалявам, не мога.

Бен реши, че още е травмирана от бурята и се постара да прикрие разочарованието си.

— Няма нищо, разбирам.

Момчето отново хвърли кордата с куката, но някакво движение във водата привлече погледа му.

— Гледай! Делфините се върнаха.

Мартина прибра риболовните пособия в комплекта за оцеляване и двамата влязоха в залива. Отначало делфините изглеждаха твърде увлечени в нещо свое си и не им обърнаха внимание. Грациозно се стрелкаха наоколо, а излизайки на повърхността издишваха с нежно пуфтене.

Вроденото им любопитство постепенно надделя и те започнаха да плуват все по-наблизо. Един от тях, явно по-дързък, се отдели от стадото и плахо доближи Мартина. На гръбната му перка се виждаха три V-образни шарки и тя разпозна делфина, който я спаси в нощта на бурята. Той малко се отдалечи и направи няколко артистични скока и салта. Когато се укроти и легна до Мартина, тя го погъделичка по брадичката, по дупката за дишане и по гръдните перки. На делфина толкова му хареса, че се завъртя по гръб и ѝ позволи да го погали по петнистия корем, премрежил очи от удоволствие. Лежеше си в морето, сякаш е в удобен фотьойл.

Докато плаваше с баща си, Бен беше виждал много делфини, но до нощта на бурята не ги бе докосвал. Изуми се от копринено гладката им кожа. Мартина му разказа, че перките на делфините са уникални, също като петната на жирафите и пръстовите отпечатъци на хората. Тогава в паметта на Бен проблесна споменът, че на перката на делфина, който го спаси, имаше дупчици като форми за сладки. Потърси с поглед и скоро го откри.

— Няма да ви нараним — каза Мартина на делфините, — вие ни спасихте и ни доведохте тук. Искаме само да ви опознаем.

Делфините доловиха нежността в гласа ѝ и видяха, че техният побратим ѝ позволява да го гали. Последната сянка от дистанция изчезна и те се събраха наоколо с дрезгави подсвирквания.

Гръбните им перки се различаваха сравнително лесно и децата решиха да им дадат имена. Мартина кръсти своя спасител Танцуващия лъч заради начина, по който слънчевата светлина играеше по гърба му, когато скача. Бен нарече своя Бисквитка, а един друг — Медче заради златистите отблясъци по сиво-сребрилата му кожа. Кръпка имаше бели петна по гърба — заради слънчево изгаряне или ухапване от акула. Мини пък беше дребничка старица — делфинска баба, Дъждовната царица може би е любимата на Танцуващия лъч, а Буричка — тяхното бебе. Три други момчета получиха имената Саждъо, Желяз и Гръм заради цвета си, но децата ги разпознаваха по шарките на перките.

Бен откъсна няколко водорасли и играеше на гоненица с Бисквитка, а Мартина плуваше с притворени очи в прозрачната вода и се наслаждаваше на слънчевите лъчи и присъствието на делфините. На света имаше толкова много неповторими и пълни с любов животни —

например жирафите — но делфините... делфините бяха различни. Нещо като шоколада на животинското царство. Човек не може да им се насити.

Мартина усети един делфин да се приближава. Отвори очи и видя, че е Буричка. Протегна ръце и разтвори длани, за да покаже, че не държи нищо опасно, но бебето делфинче се боеше. Приближаваше стеснително, после рязко се отдръпваше. Подсвирна няколко пъти и Мартина се опита да отговори с подобни звуци, експериментирайки с една песен, на която я научи баща ѝ — „Удивителна благодат“. Буричка ѝ подражаваше и момичето можеше да се закълне, че делфинът успява да изпее част от мелодията. Важното е, че песента го успокои. Приблужи се и завря муцуна в ръцете на Мартина. Въртяха се във водата, загледани една в друга. За Буричка това беше жест на върховно доверие, за Мартина — незабравимо преживяване.

По-късно, докато двамата с Бен плуваха към брега, Мартина предложи:

— Нека дадем име на този залив, за да си остане нашето специално място, дори след като си тръгнем оттук.

— Какво ще кажеш за Залива на делфините?

Така и го кръстиха — Залива на делфините.

* * *

Вечерта Бен почисти и нарязва рибите, които улови в езерото, а Мартина откъсна няколко бананови листа, в които да ги увие за готвене, както бе виждала да го прави Тендай. За съжаление, самите банани не бяха узрели. Запалиха огън и седнаха да се стоплят, докато се превърне в жаравя, на която да сложат рибите.

Мартина разстла мокрия пакет и пособията за оцеляване до огъня, за да изсъхнат, и се сети за съучениците си. Те нямаха кибрит и в този момент посрещаха третата си студена нощ, най-вероятно гладни. Почувства се виновна, макар че именно тя опита да задържи групата заедно. През деня, докато двамата с Бен се смееха и играеха с делфините в залива, тя забеляза две фигури, които ги наблюдаваха от палмите. Следващия път, когато обърна глава, вече ги нямаше.

Помисли си, че ако поискат, и те може да се забавляват, но не й стана по-добре.

— И аз се чувствам виновен — рече Бен, отгатнал мислите й, — макар че няма за какво.

Запасите от дърва намаляваха, затова оставиха рибата да се пече и излязоха да донесат още. Събраха каквото намериха и го струпаха на купчина. За първи път, откак напусна Савубона, Мартина изпитваше нещо подобно на щастие, доколкото може да е щастлива, при положение че не знае кога и дали изобщо някога пак ще види Джеми.

Родителите й щяха да се гордеят с нея, ако можеха да видят как се справя в това тежко положение. От часове не беше мислила кога ще ги спасят. Островното ежедневие и близостта с делфините някак я успокоиха и я изпълниха с надежда, че когато се прибере в Савубона, двете с баба й ще се помирят, ще се прегърнат и ще се сдобрят. И всичко ще е наред.

Щом събраха достатъчно подпалки, двамата с Бен се качиха отново при фара под ярката бяла светлина на луната. Далеч отдолу океанът се разстилаше като магьосническо наметало, тъмносиньо и осеяно със звезди. Във въздуха се носеше ухание на печена риба.

— Чудя се какво ли правят другите — каза Мартина, запъхтяна под тежкия наръч дърва. — Бас ловя, че не са хванали нито една риба. Какво ли смятат да ядат тази вечер?

Бен спря толкова рязко, че тя връхлетя върху него. Той остави дървата и отговори:

— Струва ми се, че ей сега ще разберем.

* * *

Джейк и Нейтън седяха край огъня в постройката до фара с омазани с риба уста. Шерилин така си беше натъпкала бузите, че напомняше на хамстер. Луси и Клавдий се бяха опънали на бамбуковите легла и изглеждаха така, сякаш някой трябва да им слага грозде в устата.

Джейк пръв забеляза слисаните физиономии на Мартина и Бен на вратата.

— Привет! — рече той. — Благодарим за превъзходната вечеря. Много ни хареса. Кой да знае, че готвите така вкусно?

Шерилин измърмори нещо нечленоразделно.

— Даже аз трябва да призная, че хапването си го биваше — присъедини се Клавдий. — Пиша ви отличен. А това е още по-добро — добави той, като извади комплекта за оцеляване изпод леглото.

— Остави го! — изкрещя Мартина и се хвърли напред, но Бен я хвана за ръката и я задържа, докато тя се мятеше гневно.

— Ех, че кибритлия момиче — поклати глава Клавдий, а другите се разсмяха. Той отвори пакетчето и започна да вади съдържанието му. — Прерових го и ми се стори крайно полезно. Да не би в предишния си живот да си била негърка в джунглата, Мартина? Вижте само — ножче, кибрит, рибарска корда... Всичко, което може да ти потрябва на необитаем остров. Сякаш си знаела, че ще се озовеш тук.

— Върни ми го! — настоя Мартина. — Моля те!

Клавдий въздъхна драматично, сякаш не зависеше от него.

— Съжалявам, Мартина, но не мога. Тези неща ни трябва.

Нейтън изглеждаше смутен, но не каза нищо.

— Да — потвърди Джейк, — вие не споделихте нищо с нас, защото ние да го правим?

Мартина побесня от несправедливото обвинение. Дватамата с Бен бяха положили огромни усилия, за да си създадат топъл подслон и да наловят риба за вечеря, а сега другите щяха да пожънат плодовете на труда им. Не е честно. Погледна Бен за подкрепа, но не я откри. Напротив, изглеждаше дори леко развеселен.

— Вие не пожелахте да имате нищо общо с нас — напомни тя на Джейк, — ние искахме да споделим всичко с вас, но вие ни изгонихте.

— Да — съгласи се Клавдий, — само дето не споменахте, че сте екипирани като скаути. Ако ни бяхте осведомили, нямаше да прибързаме така.

Мартина не можеше да си намери място от яд. Спусна се към Клавдий в отчаян опит да си върне нещата, но Бен се оказа по-бърз и я издърпа вън от фара, към пътеката.

— Пусни ме! — възропта Мартина задъхана. Отскубна се от хватката му и впери в него бесен поглед. — Защо не направи нещо? Как можа да ги оставиш да ни вземат всичко — храната, подслона, комплекта за оцеляване? Какво ще правим сега? Защо трябва да си

толкова добър? Ти си десет пъти по-бърз и силен от Клавдий. Нямахте нужда да му даваш спасителната си жилетка на кораба. Можеше да го накараш да ми върне комплекта за оцеляване, стига само да беше опитал. Но не, ти не направи нищо! И по-лошо, не ме остави и мен да направя нещо. Не знаеш ли, че понякога трябва да се бориш?

Бен тръгна напред, без да каже и дума.

— Точно така, избягай! — горчиво викна след него Мартина. — Не можеш да се опълчиш дори на едно момиче! Прави са всички, дето казват, че си смотаняк! Ти си просто жалък!

Бен замръзна на място. Обърна се бавно и лъчът от фара освети лицето му. Мартина видя огромната болка в очите му.

— Какво искаш от мен? — попита той тихо. — Да набия Клавдий ли? Или Джейк, или Нейтън? Или може би Луси? Защо? Защото са гладни и са хапнали малко риба? Защото са видели лесна възможност да си осигурят подслон и са се възползвали? Морето е пълно с риба, а островът — с места за подслон. И кога боят е решавал някакъв проблем?

Мартина не отговори. Имаше чувството, че е излязла от тялото си и се гледа някъде отвисоко. Знаеше, че се държи лошо, но не можеше нищо да направи.

— И се боря — продължи Бен със спокоен, но твърд глас. — Всеки ден се боря да бъда такъв, какъвто съм. Само че не го правя с юмруци или с думи като другите.

После продължи надолу по дюната, докато нощта го погълна.

[1] Хибискус — многогодишен храст, който цъфти с едри бели, червени, жълти, оранжеви или розови цветове. В диво състояние се среща в Азия и Африка. Достига до височина 1–2 м. — Б.ред. ↑

16.

Странно беше да остане сама. Чувстваше се като прашинка в огромна звездна вселена, захвърлена сред лунен пейзаж. Наоколо няма нищо познато, на което да се опре. Новото ѝ семейство е разбито. Само за седмица се скара със съучениците си, държа се грубо с най-добрия си и единствен приятел, който винаги бе толкова добър с нея, дори каза на баба си, че я мрази.

Различни чувства се бореха у Мартина, но срамът надделяваше над всички. Искаше ѝ се Грейс да е наоколо, да я вземе в топлатата си прегръдка и да каже нещо мъдро. Или Джеми да мушне топлатата си муцуна в нея и да издаде странния мелодичен звук. Една част от нея обаче чувстваше, че не заслужава нито едното, нито другото. Ослушваше се с надежда да чуе стъпките на Бен. Но единственият звук, който долавяха ушите ѝ, беше шепотът на вълните и тъжният вой на вятъра, който вдигаше песъчинки и ги хвърляше върху нея. Доплака ѝ се, но знаеше, че сълзите няма да помогнат. Хората, които се самосъжаляват в критична ситуация, не оцеляват дълго. Трябва да си събере мислите и да се подготви за нощта.

Погледна жално фара и отблясъците, които огънят хвърля върху стените и прозорците, след което тръгна надолу по дюната. Трябваше да стигне до скалните ниши над Залива на делфините, от другата страна на острова. Там ще намери подслон от лошото време, а при повече късмет — и от змиите и скорпионите.

Най-неприятната част бе преминаването през горичката край езерото, където яростните морски ветрове хвърляха страховити сенки. Сърцето ѝ беше твърде наранено, за да се бои истински, но определено изпита облекчение, когато усети скърцащия пясък на Плажа на спасението. След още петнайсет минути стигна до Залива на делфините. Докато се катереше по гладките скали, мускулите ѝ трепереха от умора. Освен това умираше от глад — не че щеше да сложи нещо в уста, дори и да имаше какво.

Нишата миришеше на птичи гнезда и рибешки кости, но пък беше суха и защитена. Мартина седна на ръба и се загледа в луната и морето, искрящо под краката ѝ. Утешаваше я мисълта, че същата луна грее и над белия жираф и другите животни в Савубона. И разбира се, над баба ѝ, която сега вероятно приключва с вечерята.

Животът в Савубона ѝ изглеждаше далеч като на милиони километри. Опита да си спомни какво беше, преди всичко да се обърка, преди да нарани хората, които най-много обича. Замисли се колко дребни и нищожни са обикновено причините за разпри. Повечето са породени от факта, че единият си мисли, че е по-прав от другия, или пък че някой иска нещо, което друг притежава.

Точно това се случи и тази вечер.

Мартина легна на скалата, но твърдият, хладен камък не ѝ даде да заспи. Седна и тогава чу покашляне. Беше сигурна, че идва от съседната ниша. Бен! На мига се усети по-добре. Въпреки че не си говореха, въпреки че Бен сигурно я мисли за най-отвратителното момиче на света, беше хубаво, че е наблизо. Почуди се дали и на него му е толкова студено. В този момент се сети, че той няма топли дрехи. Докато събираха дърва, той беше по къси панталони и гол до кръста, спомни си, че го дразнеше, че целият е настръхнал. А след свадата при фара единствената му грижа беше да ѝ попречи да се сбие и не му хрумна да си вземе тениската и якето. Мартина знаеше, че ако тя замръзва по фланелка и суичър, на него сигурно му е още по-зле.

В продължение на половин час тя крои планове как да се върне при фара и да си вземе комплекта за оцеляване, а ако не успее, поне да грабне някое горящо дърво, с което да запали огън. После си спомни, че преди един-два дни извади няколко клечки кибрит от комплекта, за да ги даде на другите корабокрушенци, ако срещне някого от тях, стига да не е Клавдий.

Бръкна в джоба, клечките си бяха още там.

След броени минути Мартина обикаляше брега в тъмнината, търсеше сухи палмови клонки, обелки от кокосови орехи, изхвърлени от водата парчета дърво и изобщо всичко, което може да гори. Беше ужасно да се рови така в мрака, без да знае дали няма да я ужили скорпион или някой рак да я защити. Но въпреки страха си успя да натрупа две големи купчини дърва. После ги сложи в суичъра и ги пренесе до нишите.

Бен се беше свил на ръба и спеше, долепил голи рамене в скалата. Цялото му тяло беше настръхнало и като че ли посиняло. Възможно най-тихо Мартина подреди съчките, както ѝ показваше Тендай, и ги запали. Пламъците оживяха. Бен не се събуди, но когато дървата започнаха да димят и топлината достигна до него, тялото му се отпусна. Мартина слезе за още дърва и ги струпа наблизко. Едва когато се увери, че огънят ще гори цяла нощ, се върна в своята ниша. Запали и за себе си огън, но по-малък, и легна до него, изморена до смърт. Дори ледената скала не ѝ попречи да заспи.

* * *

Цяла сутрин валя. Мартина седеше под навеса и гледаше спокойното пусто море. Нито виждаше, нито чуваше Бен. По пладне не издържа и надникна иззад скалата. Нямаше го, макар че пепелта, въглените и недоизгорелите парчета дърво бяха сметени на купчинка, за да има жарава, когато се върне. Мартина възприе това като знак, че е оценил усилията ѝ, но още не ѝ е простил.

Дъждът спря и небето стана млечносиньо. Птиците го отпразнуваха с радостни песни. Мартина не желаше да се среща с крадците от фара, затова остана в нишата, докато гладът не я принуди да излезе. Отиде до най-близката кокосова палма, грабна два ореха и бързо се върна. Отне ѝ близо час, за да ги обели и да извади бялата им сърцевина с помощта на остър камък. Но вместо да се засити, получи само болка в корема. Слезе до скалните езерца и събра малко лигави водорасли. Макар че бяха солени, гумени и отвратителни на вкус, главата ѝ се проясни, а настроението ѝ се пооправи.

В ранния следобед делфините пак се появиха в залива и Мартина реши да слезе и да си поговори с тях. Разговорите ѝ с делфините винаги я успокояваха и я изпълваха с надежда, че всичко ще се оправи.

Застана във водата сред разпенените вълни, за да свикне с температурата. Забеляза, че заради отлива потъналият кораб се е показал на повърхността на морето. Госпожица Фокнър им беше разказвала, че между 16 и 17 век поне единайсет португалски галеона са се разбили в скалите по брега на Транскей, както и че много от тях били пълни със съкровища. Според Бен и този може да е от тях. Но

Мартина отхвърли поканата на Бен да изследват стария галеон, а би било глупаво, дори безумно да го направи без него. И сега никога нямаше да разбере дали в кораба наистина има съкровища. Ето още едно добро нещо на приятелството — можете заедно да правите неща, които сами не бихте могли. Приятелите си вдъхват кураж. С приятелите всичко е забавно.

Да, от сега нататък нямаше да се забавлява особено.

Освен ако... Мартина тежко преглътна. Освен ако не направи нещо, за да си върне доверието на Бен. Нещо като... Но не, не може дори да си го помисли. Да отиде сама до рифа, където само крехката стена от корали щеше да я дели от свирепия Индийски океан? Не си струваше да поема такъв риск. Не се знае какви коварни течения се въртят там, нито какви морски чудовища дебнат в ръждивото туловище на кораба.

Но мисълта продължаваше да я гризе. Бен беше толкова развълнуван от възможността да намери сандък със стари дневници, карти или съкровища. „Малко вероятно е, но човек никога не знае. Може да намерим нещо, което е убягнало на другите.“ А може би тя ще го намери? Тогава ще подари на Бен корабен компас или златна монета като доказателство, че приятелството им е толкова важно за нея, че е готова да превъзмогне и най-силните си страхове, за да си го върне. Това сигурно ще е достатъчно, за да възстанови изгубеното доверие.

Но две неща я тревожеха. Какво ще стане, ако ѝ се случи нещо във водата, а никой не знае къде е? И още по-лошо: ако пристигнат спасителните лодки, а никой не успее да я намери? Ако сметнат, че е загинала или се е изгубила в морето, и си заминат без нея? Ако остане завинаги сама на острова? Какво ще прави тогава?

17.

Първият знак, че отиването до потъналия кораб не е добра идея, беше, че делфините упорито ѝ препречваха пътя. Лягаха настрани и писукаха. Обръщаха корема към следобедното слънце и плуваха назад. Превъртаха се, скачаха и правеха най-различни номера.

Отначало Мартина реши, че си играят, но когато схвана, че всъщност не ѝ позволяват да плува към рифа, се убеди, че опитват да я предупредят за опасност. Или се опияниха от дъждовната вода, както вярват цонга.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Танцуващ лъч? — попита тя. — Какво става, Кръпка и Медче? Нещо лошо ли има там? Акули ли?

Преди да влезе в залива при делфините, Мартина отиде до езерото, за да откъсне няколко тръстики. Знаеше, че някога воините и ловците използвали стъблата като шнорхели, за да минават реки и да се доближават незабелязано до врагове или животни. И тя ще опита да направи същото. Начупи тръстиките на парчета с различна дължина. След бърз експеримент на плиткото си избра средно дълга. Често обхождаше с поглед брега с надежда Бен да се появи отнякъде и да я спре, да ѝ каже, че предната вечер е станало недоразумение, и естествено, ще ѝ бъде пак приятел. Но плажът си оставаше безнадеждно пуст.

Още докато беше при езерото се надигна остър вятър, който се усилваше и сега вълните от откритото море се разбиваха в рифа и засипваха останките на кораба с пяна и пръски. Безпокойството на Мартина се съчета неприятно с водораслите в стомаха ѝ.

Насочи се към галеона, но Танцуващият лъч ѝ препречи пътя. Другите делфини се събраха наоколо, тъжни и уплашени като самата нея, но тя не можа да съдържи усмивката си. Погледите им бяха едновременно много мъдри и невероятно детски и игриви. Изведнъж Мартина усети, че не е сама, а е заобиколена от животни, които я обичат и разбират.

Тази мисъл я окуражи и тя целуна Танцуващия лъч за довиждане, побутна го нежно настрани и заплува към рифа. Все пак се разтревожи, че делфините не я последваха. Сякаш има невидима граница в залива, която знаят, че не бива да пресичат. Самата Мартина премина тази въображаема линия с безпокойство.

Потъналият кораб беше много по-далеч, отколкото изглеждаше от брега, и когато най-сетне го стигна, Мартина трябваше да се хване за ръждивите му перила и да си почине няколко минути. Като видя колко се е приближила до бурните води на Индийския океан, страхът я обзе с нова сила. Вълните хвърляха пръски, а поривите на силното течение блъскаха краката ѝ. Изведнъж осъзна колко налудничав е планът ѝ. Сигурно има и по-лесни начини да спечели отново приятелството на Бен!

И все пак ще е срамота да се върне просто така. За всеки случай провери тръстиковия шнорхел: работеше. Хубаво е да има и маска, но водата беше толкова чиста и прозрачна, а рибките — така ярки, че нямаше значение.

Доколкото можеше да съди, галеонът се е ударил в рифа и е потънал на място. Мартина се почуди какво ли е станало с екипажа. Представяше си ужаса им, когато разпенените вълни са залели палубата. На борда вероятно е настъпила суматоха, част от моряците, добре подпийнали ром и без спасителни жилетки, са били пометени от нахлулата вода. Дали сандъците с перли и злато, ако ги е имало, са потънали заедно с тях? Дали хората са успели да стигнат до брега?

Вълшебната красота на рифа измести страховете ѝ. Имаше сини, червени и бели морски звезди, риби папагали с дебели устни, ангелски риби на жълти и черни райета, октопод, който приличаше на призрак от анимационно филмче. Най-хубавото бяха шест костенурки — тъмнокафяви, с кремави шарки, те плуваха лениво и леко размахваха дебелите си крачета. Стори ѝ се невероятно, че подобни същества могат да плуват, без да потънат.

Мартина плуваше из пъстрия аквариум, като от време на време глътваше кислород през тръстиковия си шнорхел. Не беше трудно, стига да го държи изправен, но щом го наклонеше, в устата ѝ влизаше солена вода. С изненада установи, че обиколката ѝ доставя огромно удоволствие.

По едно време нефритените дълбини се озариха от снопове златна светлина и тя се сети, че слънцето е на път да залезе. Тъкмо се направи да се върне на повърхността, когато металически отблясък привлече погледа ѝ. Пое въздух от тръстикова тръбичка и се гмурна да види какво е. С приближаването видя, че не е потънало съкровище, както изглежда от разстояние, а част от дебел кабел. Нямахте нищо старовремско в него, беше си съвсем модерен, дори нов.

Мартина знаеше, че е време да се връща на брега, но не ѝ се тръгваше, без да е разгледала още. Кабелът предполагаше комуникации или електричество, а вероятно можеше да ги отведе до нещо, което да им помогне да се махнат от острова. Това ще впечатли Бен не по-малко от съкровище. Издигна се на повърхността за поредната глътка въздух и пак се спусна. Видя, че не е само един кабел, а цяла мрежа! Под водата се виеше истинска дантела от прозрачни пластмасови тръби и изчезваше в синята далнина.

Мартина тъкмо се готвеше да дръпне един от кабелите, когато към нея приближи голям скат. Черните му ромбовидни перки приличаха на разбойническо наметало. Мартина знаеше, че тези скатове рядко нападат хора, но размерът му беше застрашителен и тя се дръпна от пътя му. Рибата обаче промени курса си и се насочи право към нея. Мартина пак се дръпна, но скатът не се отказа. Колкото повече приближаваше, толкова по-недружелюбен изглеждаше. Все едно беше бомбардировач „Стелт“, каквито е виждала по новините в Англия. Перките му заемаха цялото ѝ полезрение.

В същия момент той се стрелна към нея като нападащ бик.

Мартина изскочи на повърхността, плюеше солена вода, с която добре се нагълта.

След миг се чу приглушена подводна експлозия. Ударната вълна изхвърли Мартина нагоре, а скатът пое цялата ѝ сила. Парченца кости, месо и кожа се посипаха по повърхността на водата като дъжд.

Мартина изпищя.

Бен изскочи от водата точно до нея, изплаши я почти колкото самия взрив.

— Мартина! Мартина, кажи нещо! Добре ли си? Къде те боли? Ето, хвани се за мен.

Мартина беше в шок. Не можа да повярва, че едно живо същество бе разкъсано на парчета пред очите ѝ. Цялата трепереше,

ребрата ѝ все едно бяха ударени от чук.

— Б-Бен — заекна тя, — к-какво правиш тук?

— Видях те да плуваш към потъналия кораб и тръгнах след теб, защото се разтревожих. Видя ли какво предизвика експлозията? Бомба ли беше? Ти ли докосна нещо?

— Не. Всъщност, не знам. Видях някакви кабели на дъното и тъкмо се канех да ги разгледам отблизо, когато скатът ме изблъска. Сякаш нарочно ме нападна. После се чу взрив и всичко се оцвети в червено и бяло. О, Бен, горкият скат. Какво стана? Бомба ли беше?

Бен плуваше и помагаше на Мартина колкото може. От раната на ръката ѝ се стичаше кръв, която оставяше червена следа във водата. Заревото на залеза показва, че имат около половин час, преди да падне африканската нощ.

— Прозвуча като подземна мина — отвърна Бен мрачно. — Трябва бързо да се върнем на брега. Можеш ли да плуваш?

Неочаквано водата в рифа се накъдри необичайно, а после пак стана гладка като стъкло, сякаш нищо не се е случило.

— Какво беше това? — паникьоса се Мартина и се вкопчи в ръката на Бен. В същия момент чуха плющение на платна и звук от лодка, пореща вълните. От другата страна на острова се появи дхова.

— Спасителна лодка! — извика Мартина и с усилие вдигна ръка, готова да се разкрещи.

— Не! — спря я Бен. — Тези хора може да са заложили мината. Гмурни се! Веднага!

Вятърът беше силен и дховата бързо се приближаваше. Мартина едва успя да си поеме въздух, преди Бен да я дръпне под водата. Само след секунди водата закипя и побеля, а над главите им прелетя килът на дховата. Щеше да ги смаже, ако се бяха забавили.

Бен заплува с все сили към изоставения кораб, а Мартина го последва. Заради вечерния сумрак останките почти не се виждаха под водата. При експлозията Мартина изгуби тръстиковия шнорхел и когато почувства зърнистата повърхност на кораба под пръстите си, дробовете ѝ вече пареха от липса на кислород. Двамата с Бен предпазливо подадоха глави на повърхността и възможно най-тихо поеа въздух.

Дховата бе пуснала котва, на борда ѝ се виждаха четирима африканци. Двама бяха облечени с ризи и панталони, други двама — с

неопренови водолазни костюми.

Заливът бе обгърнат в мрак и единият водолаз извади прожектор. Държеше го с дясната си ръка, с лявата посочи морето, окървавено от останките на ската. Каза нещо на диалект, който Мартина не разбираше.

Бен напрегна слух.

— Казва, че нещо голямо е умряло — преведе той, — вероятно акула или скат, но не човек.

По-високият мъж излая нещо, звучеше агресивно. Явно оспорваше думите му. Водолазът му подаде прожектора, взе харпуна си и двамата скочиха от лодката. Гмурнаха се почти без пръски. Бен и Мартина се спогледаха уплашено. Ако мъжете се насочат към останките от кораба, ще ги открият.

— Бързо — рече Бен, — ела горе.

Той се качи на една малка площадка и издърпа Мартина. Двамата се държаха един за друг, за да запазят равновесие. По ръката на Мартина продължаваше да се стича кръв, раната смъдеше заради солта.

Челниците на водолазите осветяваха пукнатините и дупките на галеона. Нещо започна да дразни гърлото на Мартина, лицето ѝ се зачерви, а очите ѝ се насълзиха. Междувременно водолазите се разделиха. Единият влезе през дупка отстрани на кораба, за да провери рифа, а другият мина точно под тях. Сърбежът в гърлото на Мартина стана непоносим, цялото ѝ лице се наду от усилие да го потисне. Накрая обаче изригна в нещо средно между изкашляне и кихане. Звукът отекна в целия кораб.

Водолазът надигна глава от водата, в ръката си държеше харпун, готов за стрелба. Извика към мъжете в дховата — явно ги питаше дали са чули нещо. Те му отговориха през смях; май се подиграваха, че чува гласовете на мъртви моряци.

Водолазът се намръщи. Беше толкова близо, че можеха да го пипнат. Но слава богу, бе твърде зает да изследва долната страна на потъналия кораб и изобщо не погледна нагоре. Остана доволен, че не вижда нещо по-застрашително от една костенурка и стадо раирани рибки, пъкна харпуна в колана си и пак се гмурна. След малко платната на дховата изплющяха и Мартина и Бен останаха сами с вятъра и морето.

* * *

По целия път обратно Мартина си мислеше какво щеше да стане, ако Бен не се бе появил. Може би щеше да се паникьоса заради експлозията и да се опита да плува до брега, да получи схващане и да се удави. Или пък щяха да я отвлекат и да я застрелят с харпун. Опита се да благодари на Бен и да му се извини, задето го обиди, но той ѝ каза да мълчи и да си пести енергията за плуването. По средата на залива ги наобиколиха делфините. Мартина с благодарност се хвана за гръбната перка на Танцуващия лъч, който я отведе до брега.

Докато се катереше по скалата, на Мартина ѝ хрумна, че вече няма нужда да се страхува от дълбоката вода, защото какво по-лошо може да ѝ се случи от това — падна от високо в морето по време на буря, едва не се удави във вълните, оградиха я акули, изблъска я скат и едва не я разкъса подводна мина?

След половин час приятелите седяха край огъня на скалната площадка на Бен и се опитваха да изсушат един лигав, крайно неапетитен сноп водорасли за вечеря. Бен почисти раната на Мартина с чиста вода от езерото и я превърза с червената си кърпичка. И двамата бяха потънали в мисли. В главите им се въртеше един и същ въпрос: да кажат ли на другите?

Мартина първа наруши мълчанието.

— Скатът ми спаси живота — рече тя внезапно. — Той знаеше какво ще се случи. Делфините също се опитаха да ме спрат.

— Що за хора са заложили подводна мина на място с толкова много живот? — В гласа на Бен се усети нетипичен за него гняв. — Скатът сигурно е закачил жица и тя е детонирала. Някой е хвърлил доста усилия нещо под водата да остане недокоснато. Дховата пристигна минути след експлозията, значи е била закотвена или плава наоколо. Но за какво е мината — кабелите ли пази, или потъналия кораб? Може би наистина там има съкровище.

Двамата още дъвчеха сбръчканите водорасли с погнусени физиономии заради соления вкус, когато в края на плажа се появи фигура. Приближаваше бързо в мрака, сякаш човекът тича с все сила.

— Сега пък какво? — въздъхна Бен.

Мартина завъртя очи. Каквото и да е, не беше за хубаво, фигурата се приближи и те разпознаха Луси. Тя се изкатери по скалите до площадката и когато пламъците я осветиха, Мартина видя, че изглежда съсипана. Нямахте и помен от накипреното момиче на кораба. Косата ѝ беше сплъстена на кичури, белият ѝ анцуг беше мръсен до неузнаваемост, а очите ѝ бяха зачервени.

— Клавдий... — каза тя едва чуто. — Стана инцидент, трябва ни помощта ви...

18.

Клавдий лежеше на плажа в безсъзнание. На светлината на фенера изглеждаше толкова безжизнен, че ако не бяха червените обриви по корема му, щеше да се слее с пясъка. Лицето, устните и шията му бяха отекли. Дишаше плитко и накъсано. Наблизо се виждаше португалската галера^[1], виновна за състоянието му. Горната ѝ част представляваше прозрачен мехур, а синьо-лилавите ѝ пипала се бяха проснали по цялата ширина на плажа. Изглеждаше твърде красива, за да е опасна.

Джейк ходеше напред-назад, от време на време клякаше до изпадналия в безсъзнание приятел и казваше: „Клавдий, братле, да стоиш с нас, чуваш ли?“.

Шерилин беше по-зле и от Луси. Седеше на пясъка със смачкана розова пижама и кършеше ръце.

— Ще умрем тук — каза тя жално. — Никога няма да видя мама и татко. Този остров ще ни убие и ще намерят само костите ни.

Единствено Нейтън правеше нещо смислено. Като автомат отиваше до водата, пълнеше една кратунка и пръскаше обривите по корема на Клавдий, за да облекчи възпалението. Мартина си спомни съвета на баща ѝ, че най-добрите лекове за ужилвания от медуза са оцет и урина, но португалската галера има славата на едно от най-отровните същества в морето.

— Мислехме си, че понеже баща ти е бил лекар, може би знаеш нещо, което ще помогне — каза Луси с немощен глас. — Ние опитахме всичко. — Засрамена, тя подаде комплекта за оцеляване на Мартина. — Опитахме да намажем обривите с течностите от шишенцата, но няма полза.

На Мартина ѝ се доплака. Пригответните с толкова любов отвари на Грейс са отишли напразно. Рибарската кука и кордата ги нямаше. Останалите неща бяха покрити с пясък. Тя закопча комплекта, за да не го гледа, и коленичи до Клавдий. Докато тичаха насам, изпитваше противоречиви чувства и май повечето не бяха положителни. Беше

убедена, че ще прекосят целия остров, за да открият, че Клавдий разиграва драма, само и само да е в центъра на вниманието. Щом го видя обаче, съмненията ѝ се изпариха. Очевидно момчето е в критично състояние. Мартина едва долавяше слабия му пулс.

Наклони главата му назад, за да осигури проходимост на дихателните пътища и после се изправи.

— Нищо не мога да направя — рече тя. — Никой от нас нищо не може да направи. Получил е тежка алергична реакция от отровата. Мисля, че е изпаднал в шок. Ако не стигне бързо до болница, вероятно ще умре.

Луси пребледня почти като Клавдий, Нейтън хвърли кратунката на пясъка, а Джейк тихо изруга. Шерилин отново избухна в плач.

— Ти можеш да му помогнеш — каза Бен.

Петимата зяпнаха от изненада — Мартина, защото Бен проговори пред всички, а останалите, защото за три години и половина не го бяха чували да промълви и една сричка.

— Какво каза? — попита невярващо Луси.

— Знаех си! — извика Джейк. — Знаех си, че можеш да говориш! Знаех си, че се преструваш!

— Млъквай, Джейк! — скастри го Луси. — Клавдий умира, а ти мислиш само за себе си. Бен, какво искаш да кажеш? Как може да му помогне Мартина? Ако наистина знаеш как да го спасиш, направи го, Мартина! Знаем, че той те изтормози. Всъщност всички сме виновни. Съжалявам за държанието ни при фара и за комплекта за оцеляване. Но не може ли да го забравиш? Ако помогнеш на Клавдий, обещавам да се реваншираме.

— Не става дума за това — отговори Мартина, — сега тези неща нямат значение. Клавдий се нуждае от лечение в болница. Има нужда от антиалергични лекарства или противоотрова, а ако сърцето му спре, ще трябват специални апарати.

— Ами твоите черни магии? — не се предаваше Джейк. — Нали помогна на гъската в ботаническата градина в Кирстенбош?

Мартина го погледна. При едно училищно посещение в ботаническата градина в Кейптаун излекува египетска гъска със счупено крило, но споменът не беше от щастливите. Тоест, частта със спасяването беше щастлива, но последвалото мъчение — не. Всички

деца, които видяха какво се случи, включително Джейк, я подгониха с пръчки и викове: „Вещица! Вещица! Вещица!“.

Мартина се върна в настоящето.

— Не правя черни магии — каза тя на Джейк. — Понякога помагам малко на животните, това е всичко. Не мога да помагам на хора.

— Напротив, можеш! — повтори Бен. — Можеш да му помогнеш!

Каза го толкова убедено, че Мартина, която знаеше какво направи за нея следобеда, коленичи до Клавдий и сложи ръце върху него. Дланите ѝ се затоплиха почти веднага, точно както с гъската и делфина, и усети силната енергия, протичаща през нея. Но имаше проблем. Енергията стигна до кожата на Клавдий и спря като пред невидима бариера. Мартина се концентрира още повече, но състоянието на Клавдий не се подобри. Напротив, лицето му стана побледо, а дишането — по-неравномерно. Така със сигурност разбра, че лечителската ѝ дарба се отнася до животните, но не и до хората.

Насочи мислите си към Грейс и мъдростта на бабите ѝ през вековете. Опитваше се да си представи какво биха сторили те, ако са на нейно място. Спомни си онази нощ, когато Грейс дойде в стаята на спомените в пещерата в Савубона и ѝ преподаде кратък урок по традиционна медицина. Беше ли научила нещо, което сега да ѝ е от полза? Грейс ѝ обясни за много отрови, но те бяха различни. Лечителите учеха с години кои са подходящите противотрови. В най-добрия случай Мартина имаше само няколко часа, за да открие противотровата за Клавдий. Междувременно отеكلите му длани, ходила и лице добиха слонски размери.

При автобуса Грейс ѝ каза, че когато му дойде времето, Мартина ще знае какво да прави. Само че не знаеше. Нямахше ни най-малка представа. Концентрира се още по-усилено. Почувства се особено. Главата ѝ леко се замая, а сцената на плажа някак се отдалечи и Мартина видя дим и африканци с животински маски. Сякаш от нищото изникна образът на растението, което ѝ даде Грейс, поставено в синята бутилка от минерална вода в каютата на „Буревестникът“.

После плажът, смъртно неподвижният пациент и кръгът от изплашени лица светкавично се завърнаха.

— Португалската галера има ли си и друго име? — попита Мартина.

Всички я гледаха неразбиращо.

— О, моля ви, помислете. Има ли и друго име? Наричат ли я по друг начин?

— Хм... синя бутилка — отговори Джейк, — някои ѝ казват „синя бутилка“.

— Листата — обърна се Мартина към Бен, — трябва ни листата от Грейс.

Той изчезна, още преди тя да довърши изречението.

[1] Португалска галера — отровна медуза, разпространена в тропичните морета. — Б.пр. ↑

19.

Мартина седеше с подгънати крака и гледаше как гърдите на Клавдий се издигат и спускат. Месеци наред за нея той беше едно от най-наглите и отвратителни момчета, които някога е срещала. Сега, когато зората се пукваше мъглява и сива над застиналото море, единствената ѝ мисъл бе колко добре ще се почувства, ако той се събуди.

Осъзна, че островът малко по малко ги променя. Предната вечер Луси, която никога досега не е показвала и най-малък интерес към нещо, различно от модни аксесоари, пазаруване и собствената си личност, работи наравно с момчетата, за да построят подслон за Клавдий. А после настоя да поеме първата смяна на дежурство, стоя будна цяла нощ и събуди Мартина малко преди съмване. Сега спеше, разперила ръце и крака върху пясъка и лекичко похъркваше.

Дори Шерилин се стегна, за да помогне в събирането на дърва за огън, въпреки всички твари, които пълзяха в мрака. Най-много се промени Нейтън, който си беше градско момче до мозъка на костите и винаги е избягвал контактите с неопитомени животни и дивата природа. В училище се носеше спретнато и по униформата му не можеше да се види гънка или петънце. И въпреки това сам предложи да стане по тъмно и да отиде с Бен за риба, без кука и корда. Джейк притеснено си призна, че именно той изгубил рибарските принадлежности още първия път, когато се опитал да ги използва. Дни наред децата не бяха хапвали нищо друго, освен кокосови орехи. Затова Бен и Нейтън щяха да пробват един стар островен трик.

Един моряк от „Буревестникът“ каза на Бен, че когато нямат корда, островните рибари понякога счукват листа от палма арека, изсипват ги в някое скално езерце и чакат рибата да се упои, като междуременно преграждат излаза към морето. Когато рибите се опиянят, мъжете просто ги събират с мрежа, като овалват ръцете си в пясък, за да се предпазят от бодливите хриле.

Тъй като не знаеха кой от всичките видове палми на острова е арека, ако изобщо има такава тук, момчетата решиха да вземат клонки от всички, с надеждата някое да се окаже подходящо.

— Нямаме мрежа — замисли се Бен, хвърляйки косо поглед към Джейк, — обаче Нейтън предложи да послужи с ризата си!

Протестите на Нейтън се чуха по целия плаж, но Мартина не им обърна внимание, а продължи да се взира в безчувствения си пациент. Преживя тежка нощ. На Бен му отне повече от час, за да открие растението от Грейс, защото когато Мартина го засади край езерото, той беше при фара и сега не можеше да го намери на светлината на фенерчето. Когато се върна с листенцата, Мартина изстина при мисълта, че трябва да изстиска млечните им сокове директно върху обривите по корема и краката на Клавдий. Нейтън я убеди да рискува и предложи групата да сключи пакт. Всички щяха да сложат ръка върху Мартина, докато изстискава сока, за да споделят отговорността за изхода. Така и сториха.

Първоначалният резултат беше повече от лош. Обривите по кожата на Клавдий придобиха ужасяващ цвят на светлината на пламъците, а тялото му започна да се гърчи. Момчето стенеше, макар и в безсъзнание. Мартина почти беше сигурна, че са го убили. След десетина минути цветът избледня и обривите видимо започнаха да се скриват. През следващите няколко часа отокът по шията и лицето му спадна, а дишането му стана по-равномерно. Въпреки това Клавдий остана в безсъзнание до сутринта.

Сега Мартина беше сама с него. Луси и Шерилин спяха, несмущавани от подготовката на Бен и Нейтън за риболов, а Джейк, който не можеше място да си намери, отиде до фара. Възнамеряваше да донесе всичко, което му се стори, че може да им е от полза, докато Клавдий не бъде готов да го преместят. Всички деца се опитваха да бъдат смели, но предната вечер сред тях се промъкна отчаянието. Никой не искаше да каже на глас онова, което всички си мислеха — че са на острова от пет дни, но досега няма и следа от спасители, туристи или рибари. Мартина и Бен решиха, че моментът не е подходящ да им споменават за подводните мини и водолазите с харпуни.

И Мартина се чудеше какво ще стане с тях. Бяха толкова сигурни, че ще ги спасят. Ами ако не стане? Ако първи се появят мъжете от дховата? Ами ако Клавдий изобщо не излезе от комата?

Струваше й се, че островът е пълен с много „ако“ и нито едно не носи нещо добро.

Изведнъж Клавдий отвори очи и се огледа объркано наоколо.

— Мамо! — избъбри той неразбираемо. — Мамо!

— Клавдий, аз съм, Мартина. Още сме на острова.

Клавдий видя тръстикования навес над главата си, белия пясък и палмите. После си пое въздух с хриптене.

— Изглеждаше толкова красива във водата — заговори той със странен пресипнал глас. — Плувах си... исках да я хвана. Все едно докоснах пламък, само че не можех да се дръпна. Целия ме оплете. Имах чувството, че ще изгоря жив. Крещях на Джейк, защото той се уплаши и не смееше да я махне. А после не си усещах краката.

— Спокойно — рече Мартина, самата тя потресена, — всичко е наред. Получи алергична реакция към отровата на португалската галера, но сега си в безопасност. Ще се справиш.

Опита да се усмихне, но се почувства странно, защото не си представяше, че ще дойде ден да се усмихва на Клавдий.

— Искаш ли вода? — попита го тя.

Той кимна и тя приближи кратунката към устните му. Беше й трудно, но успя да го привдигне, за да отпие. После Клавдий пак се отпусна назад и дълго време мълча, загледан в стената на подслона. Мартина реши, че е заспал и самата тя се унесе в дрямка. Събуди я дрезгавият му глас:

— Защо?

— Какво защо? — попита сънено Мартина, въпреки че май се сещаше какво иска да каже.

Клавдий се завъртя. Бузите му бяха хлътнали, а кожата му жълтееше.

— Защо го направи? Защо ми помогна след всичко, което причиних на теб и Бен?

Отговорът не беше лесен, затова Мартина само каза:

— Ти беше много зле. Пък и не аз ти помогнах, а Грейс. Тя е лечителка. Тя ми даде растението, с което те излекувах.

— Не е трябвало да ти го дава! — избухна Клавдий. — И ти не трябваше да ми помагаш. Аз не заслужавам да ме излекуваш. По-добре делфините изобщо да не бяха ме спасявали. Искан ми се да бях умрял! Видя как постъпих с Бен на кораба. Аз съм страхливец!

Мартина неведнъж си беше мислила същите неща, но като ги чу от собствената му уста, разбра, че Бен е бил прав. Това момче не заслужава презрение, а съжаление.

— Вече е забравено — успокой го тя. Излъга, но сега дори лъжата беше оправдана. — Всеки може да направи глупост, когато е уплашен. А и ти не си страхливец. От всички на борда на „Буревестникът“ ти най-малко се уплаши. Чух те да казваш на Люк, че смяташ да си останеш в стаята за почивка и да гледаш филм... И си помогнал на баща си да преведе яхтата през онзи ураган на Каймановите острови, а за това трябва смелост.

Клавдий съкрушено я прекъсна:

— Това за яхтата не е вярно.

— Кое не е вярно? Нямате ли яхта?

— Имаме. И не каква да е, а яхта, която някога е принадлежала на един от най-богатите мъже в Гърция. Имах предвид, че не е вярно за урагана, нито че баща ми ме е молил да държа кормилото. Баща ми не може да различи кърмата от носа, а дори да можеше, аз щях да съм последният човек, на когото ще повери такова нещо. Когато бях на Каймановите острови, наистина видях ураган, само че по новините в хотелската стая. Ветровете блъскаха прозорците, плющеше дъжд, палмите се огъваха, но ние бяхме на сигурно място. Окото на урагана остана на осемдесет километра от нас. По телевизията показаха баща и син, които се борили със стихията в малката си лодка, и бащата беше толкова горд от героизма на сина си, че ми се прииска това да е моята история. — Клавдий отмести поглед. — Доста телевизия съм изгледал по хотелските стаи, докато майка ми и баща ми ходят по коктейли с богатите си приятели. А тези хора не обичат наоколо да се въртят деца, особено дебели като мен.

Мартина си представи собствения си живот в Савубона — лагерните закуски с Тендай, който ѝ разказва зулуски легенди и я учи да оцелява в природата; Джеми, който ухае на прясно окосена трева и нежно я докосва с кадифената си муцунка; празничните вечери, с които двете с баба ѝ отбелязваха излекуването на някое сираче бебе в резервата. Осъзна каква късметлийка е. Да, изгуби родителите си, но те ѝ бяха дали много повече любов, отколкото някои хора получават от своите семейства за цял живот. А и баба ѝ постоянно ѝ показваше обичта си, макар и без думи.

— Затова ли... затова ли не се държиш добре с нас? — попита тя Клавдий. — Защото си нещастен?

— Питаш дали затова ви тормозя? Можеш спокойно да го кажеш. Не, теб специално те тормозя, защото си моята противоположност. Завиждам ти. Твоят живот изглежда толкова прост и като че ли не искаш и нямаш нужда от нищо, освен белия си жираф и приятелите в Савубона. И макар Бен да не говори, очевидно, че двамата винаги ще се държите един за друг. Вас ви е грижа един за друг.

Мартина беше поразена.

— Виж — рече тя, — животът ми може да ти изглежда идеален, но няма да повярваш колко хора успях да разстроя и разочаровам през последните седмици. Нараних дори Бен — най-добрия човек, когото познавам. Но по-рано тази година, когато откраднаха белия жираф заради собствената ми глупост, един друг човек ми каза, че никога не е късно нещата да се поправят.

Клавдий се засмя уморено.

— Не съм сигурен. Както и да е. Сега, когато знаеш истината за мен, може да си отмъстиш. Давай. Разкажи на всички какъв нещастник съм.

На входа на подслона се появи тъмната глава на Нейтън и той мушна вътре бамбукова пръчка с пет дебели риби, нанизани на нея.

— Та-дам! — тържествуващо извика той. В този момент видя, че Клавдий е в съзнание и очите му се разшириха. — Всичко наред ли е? Чухме гласове.

— Просто фантастично! — увери го Мартина. — Клавдий току-що се събуди. Чудеше се дали някой е успял да прескочи до „Макдоналдс“. Ако не, каза, че ще се зарадва и на закуска от кокосово мляко и печена рибка.

20.

С възстановяването на Клавдий разделението изчезна. Разбраха се да спят на плажа, а когато Клавдий си върне силите, да се преместят в постройката на фара.

Мартина бе прекарала повечето дни в училище самотно. За нея бе нещо ново да бъде част от група. Още по-необичайно бе да усеща, че децата в групата я ценят и са изпълнени с благодарност към нея заради това, че помогна на Клавдий.

— Не на мен трябва да благодарите, а на Грейс — казваше Мартина на всички, — тя ми даде онова растение.

— Да — съгласи се Шерилин, — но ти се сети за какво могат да служат листата му. А пък аз, когато ги сложи в шишенцето в каютата ни реших, че си откачалка.

Мартина откри, че ако си мислиш, че познаваш някого, само защото го виждаш всеки ден в училище, всъщност изобщо не го познаваш, докато не се наложи да заживееш с него. Например Шерилин. Мартина я смяташе за мила, но малко отвейна и прие за даденост, че момичето произхожда от идеално семейство, че живее зад електронно отварящи се врати, в квартал с други идеални семейства. Оказа се, че греши. Майка ѝ била актриса, напуснала семейството, когато Шерилин била на една годинка, брат ѝ — на две, а сестра ѝ — на три, и повече никой не я видял. През последните седем години Шерилин живееше с баща си, брат си, сестра си и мащехата си тайландка в един от най-бохемските райони на Сторм Кросинг.

Под влиянието на мащехата си Шерилин беше станала доста добра готвачка. Досега никой не го знаеше — през повечето време на острова тя тъгуваше за дома, плачеше и се бореше с раците и насекомите. А и нямаше нито храна, нито огън, на който да я сготви. Срещата на Клавдий със смъртта я накара да се стегне. На острова нямаше голямо разнообразие от продукти, но Шерилин правеше чудеса. Именно тя позна, че прошарените стари грудки в един шкаф във фара са маниока. Джейк направи подобие на тенджерата от

резервната вана за лампата на фара. Шерилин свари грудките, смачка ги на пюре и ги поднесе върху листа от банани, с риба, приготвена с кокосово мляко и подправена с диво чили, билки и зелени лимони. Ядоха с ръце и май затова храната им се стори още по-вкусна.

Рибата осигуряваха Нейтън и Бен — главните риболовци. Нейтън не беше почитател на природата, но пък обичаше да лови риба, а веднъж двамата с Бен попаднаха на пчелно гнездо в хралупата на едно дърво и тогава сподели, че чичо му е пчелар. Преди някой да успее да го спре, прогони с дим ядосаните насекоми. Усилията му бяха възнаградени с голяма пчелна пита и само с две ужилвания.

Междувременно Луси възвърна маниерите и грацията си — нещо, което Мартина намираще за странно успокоително. Повечето време тя лежеше на слънце и се оплакваше от петната и дупките по белия си анцуг. Тъгуваше за Люк. Беше мила с Мартина, или поне се опитваше, но не може да се каже, че допринася кой знае с какво за общото благо. Явно бе изразходвала енергията си вечерта, когато Клавдий пострада.

— Толкова ми е скучно — казваше Луси на всеки, готов да я слуша. — Липсва ми телевизията, липсва ми музиката, липсва ми моята стая. Липсват ми Люк и мама, и татко, и леглото ми, и сапунът ми, и пастата ми за зъби, и шампоанът ми, и кафето, и шоколадът. Боже, как ми липсва шоколадът! Обаче най-вече ми е скучно. Скучно, скучно, скучно!

Джейк си постави задачата да поддържа огромния надпис SOS (достатъчно голям, за да се види от прелитащ самолет) на Плажа на спасението. Правеше и всичко останало, за което го помолят, събираше големи купчини дърва, но се държеше затворено. В една или друга степен всички преживяваха периоди, в които мразеха острова, независимо от цялата му прелест, но Джейк страдаше най-много заради пропуснатите тренировки по ръгби. Направи си топка от кори на кокосови орехи и часове наред я риташе по палмите. Редовно правеше лицеви опори, за да поддържа форма и да е готов за връщането си в Сторм Кросинг.

Както може да се очаква, Бен стана обект на силен интерес. Джейк още не му беше простил, задето е „измамил всички“, както изглеждаше в неговите очи, и ги е накарал да си мислят, че е ням. Луси, която винаги му се подиграваше, че е перко, който прегръща

дърветата, сега трябваше да живее със спомена за отвратителното си отношение. Всички бяха любопитни да чуят историята му, но той не им разказа много. Когато Шерилин го попита защо никога не говори в училище, той отвърна съвсем просто: „Нямаше какво да кажа“.

След като години наред бе живял като единак, и на Бен, подобно на Мартина, му беше приятно да е част от група, да искат мнението му и да го молят за помощ. Той се приспособи най-добре към островния живот. Сякаш там беше роден. Мартина изпитваше истинска гордост, като виждаше завистта по лицата на съучениците им, които преди го тормозеха и унижаваха, а сега с уважение го гледаха как плува, лови риба, прави легла и строи подслони.

— Къде си научил всичко това? — полюбопитства Шерилин.

— Кое? — направи се, че не разбира Бен и се разбърза, защото имал среща с Нейтън в другия край на острова.

Следващите три дни седмината се събираха край огъня на морския бряг всяка вечер и всички, с изключение на Клавдий, разговаряха за делфините, за преживяното през нощта на бурята, за тъгата по дома, за страха, че може никога да не ги намерят, за бъдещето и дали животът им ще се промени, като напуснат острова. След всичко, което преживяха, изобщо не се сещаха за любимите си теми от училище като поп музика и знаменитости.

Клавдий все още бе твърде слаб, за да участва в разговорите. Ако някой се обърнеше конкретно към него, той кимаше, поклащаше глава или отговаряше кратко, но повечето време гледаше в пламъците.

— Никога не съм предполагал, че ще го кажа — сподели веднъж Бен с Мартина, — но ми липсва старият Клавдий. Или поне духът му.

Само Мартина знаеше откъде идва тъгата у Клавдий. Докато седяха двамата сами на плажа, на втория ден от възстановяването му, той измърмори нещо в смисъл, че се мрази, задето разочаровал всички.

— Казах им, че баща ми ще ни намери най-много до четирийсет и осем часа — призна той, — казах им, че в наши дни е трудно човек да изчезне. Излишно ги обнадеждих. Може да си останем тук с месеци.

— Никой не би те обвинил — увери го Мартина. — Тендай винаги ми казва, че най-важното в критична ситуация е човек да не губи надежда. А точно твоето нещастие ни обедини. Не се тревожи! Скоро ще ни спасят!

В действителност обаче самата тя изобщо не беше сигурна. Думите на Бен не ѝ даваха мира: „Мартина, имам много лошо предчувствие за този остров. Не мисля, че е случайно, дето единствената лодка, която видяхме за цяла седмица, беше онази, която дойде да види какво става след експлозията. Има си причина хората да странят от това място. Нещо не е наред тук“.

* * *

Джейк пръв дойде да каже, че делфините се държат странно.

— Отидох да потичам в Залива на делфините и те почти излязоха на брега. Отначало си помислих, че е много готино да ме гледат, но после започнаха да плуват напред-назад и изглеждаха много объркани. По-добре елате да видите сами.

Беше късно следобед. Всички се затичаха към Залива на делфините. Заобиколиха носа и пред очите им изникна трагична гледка. Двайсет и един делфина лежаха проснати на белия пясък под златните лъчи на слънцето. Нещо ги беше прогонило от морето. Започваше отлив, а те стояха на сушата в очакване на смъртта.

Мартина не можа да повярва. Точно това видя на рисунката в пещерата, дори броят на делфините съвпадаше. Второто пророчество току-що се изпълни.

Само че беше още по-лошо. Това бяха делфините, които ги спасиха от гнева на океана. Бяха техни приятели! Дори си имаха имена! А сега всички бяха на брега — Танцуващия лъч, Дъждовната царица, Кръпка, Медче, Гръм, Саждъо, Желяз и Мини, дори Буричка...

Децата се обърнаха към Мартина.

— Какво да правим? — питаха те един през друг. — Как да ги спасим?

Мартина не знаеше какво да каже. Съмняваше се, че ще успеят да предотвратят смъртта им от шок и прегряване. Но дори да успеят, няма начин да пренесат който и да било до водата, може би, с изключение на Буричка. Отливът настъпваше и морето се отдръпваше бързо — повече от двајсет крачки деляха най-близкия делфин от водата. Скоро разстоянието щеше да стане триста метра.

Искаше ѝ се да извика: „Защо питате мен? Не съм доктор, не съм ветеринар. Аз съм само едно дете на единайсет години! Да, имам дарба, но не знам как точно действа, нито за какво е, нито как да я използвам правилно!“.

Но това няма да помогне на делфините. А и не искаше да признава за дарбата. Затова просто каза:

— Можем да направим само едно — да се опитваме да поддържаме кожата им влажна и хладна до прилива, след което да ги избутаме обратно в морето.

— Колко време ще отнеме това? — попита Луси. — Час? Два?

— Дванайсет часа — отговори Бен.

Шерилин преглътна.

— Дванайсет часа? Да поддържаме телата им влажни и хладни дванайсет часа?

— Не можем — заяви с равен тон Луси, — просто не можем. Тогава и ние ще се гътнем до тях.

— Може да опитаме — рече Нейтън, но не звучеше особено убедително.

Мартина погледна Бен. Ако спорят, щяха да изгубят ценни минути.

— Тези делфини ни спасиха живота — напомни той.

— Да — съгласи се Джейк, — и ако въпросът е да се погрижим за тях час или два, аз първи щях да се включа. Ама слезте на земята! Искате да мокрим двайсет и един делфина цял ден.

— Точно така!

Всички подскочиха. Клавдий незабелязано бе дошъл при тях. Леко се олюляваше и кожата му беше по-скоро жълта, отколкото златиста, но в стойката на раменете му се долавяше някогашното излъчване.

— Така се прави, когато някой или нещо ти е спасило живота — каза той на Джейк. — И ти спасяваш неговия. Хайде, чухте Мартина! Трябва да намокрим делфините!

21.

Преди някой да възрази, Клавдий нареди на Джейк да изтича до фара и Плажа на спасението, за да събере всички възможни вани за лампата на фара, съдове и кратуни, в които може да се носи вода, както и палмови клонки, с които да направят сянка. Изпрати Бен и Нейтън за дърва и риба, защото ще им трябва много енергия, за да издържат цяла нощ. Луси и Шерилин отидоха да донесат медената пита, кокосови орехи, резервни дрехи и парчета алое. Мартина се надяваше сокът от листата на алоето да облекчи кожата на делфините и да не позволи да се напука.

Двамата с Клавдий изкопаха дупки за страничните перки на делфините, за да лежат изправени и да им е удобно. После ги покриха с водорасли, за да ги предпазят от слънцето. Мартина минаваше от делфин на делфин, полагаше ръце на сърцата им и усещаше потръпване като от електрически ток. Делфините я гледаха с мъдрите си очи, сякаш казваха, че ѝ вярват, което я ужаси, защото знаеше, че може и да не успее да им помогне.

Докато вървеше и им говореше, макар самата тя да не знаеше какво точно им казва, Мартина осъзна, че мъката от гледката на изтерзаните делфини постепенно поглъща сърцето ѝ. Имаше усещането, че те са част от нея. Когато погледна в очите на Буричка, разбра нещо, което досега не знаеше: чувстваше нейната болка. Поемаше бремето ѝ.

Клавдий не знаеше нищо за това, но следваше Мартина и поливаше делфините с вода от морето, носеше я с една голяма мида и черупка от кокосов орех.

— Благодаря ти за това, което направи преди малко — каза Мартина, докато гледаше как момчето излива вода върху главата на Дъждовната царица и внимателно избягва дупката ѝ за дишане. Ако в дупката потече вода, тя щеше да се удави.

Клавдий изкриви уста.

— Не, аз ти благодаря — отвърна той.

И тя знаеше, че не говори за делфините.

Когато стигна до Танцуващия лъч, Мартина прегърна сребристосивата му глава и го целуна. Едва сдържайки сълзите си, нежно му каза:

— Моля те, Танцуващ лъч, намери начин да ни кажеш как да ви помогнем.

— Какво очакваш, да проговори ли? — подигра се Клавдий, проявявайки стария си сарказъм, но веднага усети колко безчувствено е прозвучал и се опита да се реваншира. — Наистина ги обичаш, нали?

— Да, обичам ги. А ти какво изпитваш към тях?

Клавдий погали гърба на Танцуващия лъч.

— Не знам точно... Не съм прекарал толкова време с тях, колкото ти. Знаем само, че да ги спася, ми се струва най-важното нещо, което съм правил в живота си. Искам го повече, отколкото да се махна от този остров.

Но спасителната операция, както предположи Джейк, бе смазващо тежка. Децата се разделиха на две групи и работеха на смени. Мартина, Джейк и Луси поеха първата смяна, защото Нейтън и Бен още бяха за риба. Всеки отговаряше за седем делфина. Трябваше да ги мажат с алое, да ги поливат с морска вода и да ги покриват с водорасли. Най-изморително беше да носят вода от езерото или от каменистия плаж, който нарекоха „Опасния“. След час се сменяха, за да дремнат, хапнат или просто да зяпат уморено, докато Бен, Нейтън и Шерилин се грижат за делфините. После пак се сменяха.

Клавдий нямаше сили като другите и затова неговата задача бе да поддържа огъня, да следи за смените, да ги мотивира и да се опита да сътвори храна. С последното се справи невъобразимо зле — толкова зле, че след ужасния обяд решиха да се сменят с Шерилин, когато дойде времето за готвене.

С настъпването на нощта се изви силен студен вятър, разпени вълните и температурата падна. Тъкмо пълнеха вода в Опасния залив, когато Бен сякаш замръзна, напрегна се и попита:

— Някой чу ли това?

Всички замълчаха. Разби се още една вълна и морето за миг утихна. Тогава звукът се чу отново: нещо като жужене. Изчакаха още няколко секунди и то се повтори.

— Точно това чух, докато правех упражнения — рече Джейк. —
Реших, че е някоя птица или странна риба, или де да знам какво.

— Това е сонар — каза Бен.

— Сонар! — извика Мартина.

Бен повдигна вежди.

— Да, сонар. Когато баща ми работеше във военноморския флот, ме заведе на изпитанията на нов трансмитер. Бих разпознал този звук, където и да се намирам. Трансмитерът изпраща звукови импулси, които се отразяват от подводниците и други обекти в океана, а апаратурата регистрира завърналото се ехо. Това е жуженето. Но защо някой ще изпробва сонар тук? Щом го чуваме, значи вероятно е нискочестотен активен сонар, каквито използват военните кораби.

— Много учени смятат, че именно заради тези сонари делфините и китовете излизат на брега и умират на сушата — допълни Мартина, припомняйки си разговора с господин Манинг при пробегане на сардините.

— Щом е известно, защо продължават да ги използват? — попита Шерилин.

— Възрастните невинаги схващат очевидното — обясни Нейтън.

— Защото са толкова заети да ни се карат да не ядем сладко, да не тичаме вкъщи, да не говорим с непознати и да не стоим под дървета в гръмотевична буря, че не им остава време — отбеляза Луси.

Ослушаха се отново, но звукът не се появи.

— Жалко — рече Джейк, — ако има сонар, може би има и военноморски кораб, а ако има военноморски кораб наблизо, може да ни спаси и да ни закара до Кейптаун.

Всички впериха тежки погледи в него и той си направи труда поне да си придаде засрамен вид.

— Само казвам — допълни той отбранително. — Естествено, че и мен ме е грижа за делфините.

22.

В интерес на истината, Джейк даде всичко от себе си през безкрайната нощ. Беше толкова студено, а мокренето на делфините — така уморително, че през повечето време Мартина не беше сигурна дали е будна, дали спи, или халюцинира. Тревожеше се, че непривичното напрежение може да увреди бъбреците, черните дробове и сърцата на делфините и затова насочи лечителските си сили, колкото и малко да бяха, към тези органи. Всеки час минаваше от делфин на делфин в осветения от огъня мрак и прекарваше ръце по корема му толкова леко, че дори Бен не забеляза.

За да се разсее от болката в мускулите, от която скоро щеше да закрепши, Мартина мислено се пренесе в Савубона. В сърцето ѝ зееше рана с формата на жираф — на нейния Джеми. Зачуди се какво ли прави той сега, дали и тя му липсва, както той на нея. Питаше се дали някога отново ще може да го язди към възвишението в резервата в звездна нощ, както бе правила, преди Гуин Томас да ѝ забрани да язди след залез. Да лежи с глава на раменете му и с крака върху гърба му и да съзерцава Марс, Южния кръст и Млечния път. В тези нощи се чувстваше като обгърната от Африка, сякаш духът на заобикалящата я природа мятеше топъл плащ върху раменете ѝ.

Липсваха ѝ мъдростта на Грейс и силният като барабан смях на Тендай, липсваха ѝ вечерите с Гуин Томас. Понякога баба ѝ беше изтощена от тежкия ден в резервата и след вечеря двете просто седяха мълчаливо, заслушани в радиото, или с книга в ръка. Друг път Гуин разказваше на Мартина за историята на Южна Африка: за реки, почервенели от кръвта на прободени от копия зулуси и вортрекери — първите бели заселници; за епични пътувания с волски коли, по време на които хората боледували от малария и други тропически болести; за цели племена, затрити заради прищевките на европейски политици; за мъже, изгубили разсъдък си заради ненаситната алчност за злато и диаманти.

Говореше за родителите ѝ. Тези разкази Мартина обичаше най-много. „Англичанинът Дейвид Алън пристигнал в Кейптаун на конференция. Майка ти разбрала, че той е мъжът за нея, когато го видяла как се хвърля в буйна река, за да спаси бебе маймунка, вкопчило се в една скала“, разказваше Гуин Томас с усмивка.

И за двамата това било любов от пръв поглед. Три месеца, след като Дейвид излязъл вир-вода от реката с маймунчето в ръце, с Вероника се венчали в резервата и докторът англичанин се преместил да живее в Южна Африка с любимата си жена. Намерил си работа в известна болница и бъдещето изглеждало безоблачно и щастливо.

Докато съдбата не се намесила. Или по-точно, докато Грейс не казала на Вероника, че бебето ѝ, родено на Нова година, година след сватбата, има дарба, свързана с животните. Сангома я предупредила, че тази дарба носи със себе си и тежка отговорност, както и че нищо не може да промени съдбата на Мартина. Тези думи преобърнали всичко.

— Мартина... Мартина!

Мартина трепна. Нейтърн стоеше пред нея.

— Върви да си починеш — каза той, — струва ми се, че имаш нужда.

* * *

Накрая акцията по спасяването на делфините завърши. Малко преди четири и половина през нощта приливът настъпи и пенестите вълни докоснаха делфините, които вече бяха останали без капка сила, също както и грижещите се за тях деца. Сякаш мина цяла вечност, докато нивото на водата се покачи достатъчно, та да повдигне делфините от пясъка. Момчетата и момчетата вече не бяха в състояние да направят каквото и да било, освен да ги насърчават да отплуват.

Делфините се размърдаха отначало предпазливо, после все по-гъвкаво и бързо. Гърдите на Мартина се бяха стегнали от вълнение, докато ги гледаше, особено когато Танцуващия лъч се завъртя и изцъка за поздрав, преди да се отдалечи.

— Успяхме! — провикна се Джейк.

Всички се прегърнаха и въпреки мокротата и студа, тази прегръдка се стори някак особено топла на Мартина. После избухнаха в истеричен смях.

— Това беше — заяви Луси, — официално излизам в почивка. Отказвам да си мръдна пръста, докато не напуснем острова, ако ще да останем и цяла година.

— А каква е разликата от друг път? — попита жлъчно Клавдий и дори самата Луси не се сдържа и се засмя.

— О, не! — възкликна Шерилин.

Нейтън простена.

— Какво става? — попита Мартина, изправи се и премигна срещу слънцето. Мини беше на ръба на водата и видимо възнамеряваше отново да излезе на сушата.

Мартина се разстрои. Отново почувства смазващата сила на страданието на делфините от изминалата нощ.

— Може би е изгубила воля за живот от шока. Случва се с някои делфини. Колкото и пъти да се връщат в морето, все се опитват да избягат от него.

— Хайде, хора — уморено рече Клавдий, — обратно на работа.

— Не мога — изхленчи Луси, — просто не мога.

— Вдигай си мързеливия задник и идвай да помагаш! — за всеобщо учудване нареди Шерилин, а Луси безропотно се подчини.

Три пъти избутваха Мини в морето и три пъти делфинът излизаше пак на сушата. Накрая силите им наистина се изчерпаха. Изтощението си каза думата.

Мини за последен път излезе на брега. Мартина отиде, седна до нея и се опита да я утеши в последните ѝ мигове.

— Не искаш ли вече да бъдеш в океана с приятелите си? — попита тя съкрушено.

Докато я галеше по главата, Мартина изведнъж забеляза нещо в устата ѝ. Внимателно го извади: беше парче кабел.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Извика Бен и той на мига се озова до нея. Взе кабела и внимателно го огледа; после и двамата се възряха в Мини. Бабата делфин беше затворила клепачи и въздъхна дълбоко.

— Не, Мини, не ти давам да умираш! — изхлипа Мартина, но беше твърде късно.

Шерилин се приближи и се опита да я успокои, но Мартина беше неутешима. Някой или нещо беше убило Мини и Мартина нямаше да намери покой, докато не разбере кой го е сторил.

— Мисля, че си прав — тихо каза тя на Бен, когато Шерилин се отдалечи и се заговори с другите. — Има причина хората да избягват този остров. Или е прокълнат, или е защитен, или има някаква тайна. Има му нещо на това място. И какви са тези кабели?

— Не знам — отвърна Бен, — но знам, че няма да можем да открием отговора сами.

23.

— Кои са тези мъже според вас? — попита Нейтън. — Шпиони от МИ 5^[1]? Чужди наемници, замислящи преврат?

Децата се бяха събрали при фара около огъня, бяха мръсни, миришеха и така им се спеше, че не можеха да си държат очите отворени. Но откритието, че морето около острова представлява минно поле и че изобщо не са сами, а мъжете с дховата могат всеки миг да се върнат, временно ги разсъни.

— Не сме сигурни — каза Бен, — може да са пирати.

— Пирати ли? — усъмни се Луси. — Фантазираш! Да не би да видя превръзки на очите, дълги ножове и черен флаг с череп и кости?

— Съвременните пирати не изглеждат така — намеси се Нейтън. — Гледах един документален филм. Те отвличат туристически и товарни кораби на далечни места като това и са толкова дръзки, че нападат посред бял ден и ограбват хората. Нямаат никакви скрупули.

— О, божичко! Значи не само едва не се удавихме и се озовахме на необитаем остров, ами сега може да ни убият пирати?

— Е, все пак ние нямаме нищо за крадене — успокои я Бен, но не успя да сдържи усмивката си, — така че едва ли ще се интересуват от нас, дори да са пирати. По-вероятно са търсачи на съкровища, опасли са потъналия кораб с мини, за да го опазят от други иманяри, или работят за организацията, която е поставила кабелите. Ако сме прави и Мини наистина се е опитвала да ни каже, че има връзка между кабелите и излизането на делфините на брега, трябва да разберем за какво са тези кабели. Особено ако подводните мини пазят тях, а не кораба.

— Защо не ги разгледаме по-отблизо? — предложи Джейк.

— И какво, да се взривим като ската ли? — възкликна Луси. — Как пък не!

— Ами сонарът? — сети се Мартина. — Мислите ли, че мъжете, които видяхме, имат нещо общо с него?

— Сонарът се чува на километри разстояние, така че трансмитерът може да се намира къде ли не — отговори Бен. — Може да е било военноморско учение в средата на Индийския океан. Според мен трябва да се концентрираме върху водолазите, защото те и кабелите са единствената следа, с която разполагаме. Фактът, че реагираха толкова бързо на експлозията, означава, че базата им е наблизко, може би на съседен остров, но достатъчно далеч, за да не знаят, че сме тук. Освен ако случайно не са плавали наоколо.

— Какво ще стане, ако ни открият? — потрепери Шерилин. — Може ли да дойдат на острова и да ни застрелят с харпуните си?

Клавдий направи страшна физиономия.

— Не, само ще ни отвлекат и ще искат откуп.

— Голямо успокоение — отвърна саркастично Луси, а Мартина едва не се разхили. Клавдий определено си връщаше формата.

— Не мога да спра да мисля колко горд беше Алберто, че на архипелага Базаруто няма престъпност — рече тя. — Каза ми, че жителите на островите дори не заключват вратите си и че дори малките деца ходят сами навсякъде. Нищо не спомена за пирати и подводни мини. Може би има някакво невинно обяснение.

— Забравяме най-важното — прекъсна я Клавдий, — делфините. Имам предвид, че трябва да разберем какво ги кара да излизат на брега и да го спрем.

— Какво ще кажете първо да разберем къде е базата на водолазите? — предложи Бен. — Ако ги предизвикаме да дойдат на острова, може да ги проследим.

— Да бе — възрази Луси, — дайте направо да им звъннем по телефона и да ги поканим на вечеря!

— Да ги проследим ли? — изсумтя Джейк. — С какво? Със сала, който ще си построим от бамбук, предполагам. Много хитро!

— Ще вземем тяхната лодка — отговори спокойно Бен.

— И как ще го направим?

— Сещам се — намеси се Мартина. Спомни си нещо, което Бен й каза преди време. — Понякога най-добрият начин е най-очевидният.

— Именно — засмя се Бен.

* * *

Макар че нямаха търпение да осъществят замисъла си, децата бяха единомдушни, че един план е ефективен, ако човек добре се наспи. Водоустойчивият часовник на Клавдий, който понасяше налягане до двеста метра, оцеля след бурята и той нагласи алармата за три следобед. Така ще имат четири часа за почивка и три часа за изпълнение на първия етап от плана преди мръкване.

Само че още в два и десет ги събуди звук от самолет. Джейк първи го чу. Скочи на крака с щръкнала във всички посоки коса, излезе навън и започна да ръкомаха. Луси и Нейтън го последваха и тримата затанцуваха бясно на върха на дюната. Чесната обаче се въртеше само над Залива на делфините и не даваше знак, че ги забелязва.

Те се втурнаха обратно вътре и препъвайки се от бързане, опитаха да запалят огън, за да дадат димен сигнал. Тъкмо когато успяха, Клавдий лисна вода отгоре.

Джейк грабна кратунката от ръцете му.

— Клавдий, какви ги вършиш? Португалската галера да не ти е изпържила мозъка? Имаме шанс да се махнем от този остров. Ти не искаш ли?

— Спокойно — рече Нейтън, — ще видят надписа SOS на Плажа на спасението.

Джейк стрелна Клавдий с гневен поглед, после хвърли кратунката и изтича навън. Другите тръгнаха след него. Мартина взе ламариненото капаче от комплекта за оцеляване и започна да го върти срещу светлината с надеждата пилотът да забележи отраженията, но самолетът прелетя над тях и се спусна над Плажа на спасението, където направи два кръга.

— Видяха го! — изкрещя Джейк. — Ура! Спасени сме! Махаме се оттук! Пак ще играя ръгби! Пак ще ям пържола с картопки!

Само че самолетът се издигна нагоре и тътенът от двигателя скоро изчезна в следобедната синева.

— Край — силно подсмръкна Луси, — вече никога няма да видя брат си! Обречени сме да стоим тук завинаги!

Момичето тежко седна на земята и захлупи лице в ръцете си.

Джейк прокара пръсти през косата си.

— Не разбирам. Как така не забележаха надписа? Вижда се от Марс.

Той отиде до края на дюните и закри очи от слънцето.

— Я чакайте малко... Няма го. Надписът SOS го няма!

— Не ставай идиот, Джейк — скара му се Луси, без да вдигне глава, — кой ще ти открадне глупавия надпис?!

— Аз — обади се Клавдий.

Джейк го погледна смаяно.

— Какви ги говориш?

— Аз махнах надписа SOS. Преместих камъните късно снощи, когато се върнах за пуловера си.

Шест възмутени погледа се приковаха в него.

— Ама защо? — не разбираше Нейтън. — Защо го направи?

— Защото богатият му баща не дойде да го спаси и него го е страх, че татенцето вече не иска да вижда дебелилото си, мързеливо синче — отвърна Джейк гадно, — и сега Клавдий се страхува да се прибере у дома.

— Не бъди такъв злобар, Джейк! — скастри го Шерилин. — Какво ти става?

— Вярно е, Шерилин — призна Клавдий, — наистина се страхувам, че на баща ми не му пука за дебелилото му мързеливо синче и че точно затова още не ме е потърсил. И наистина се страхувам да се върна у дома. Само че развалих надписа, защото изведнъж осъзнах, че ако ни намерят твърде скоро, няма да успеем да спасим делфините. Ако този самолет ни беше открил и ние кажехме на хората на него: „Между другото, според нас делфините излизат на сушата заради изпитанията на сонарите или заради едни странни кабели, или заради водолази, които залагат подводни мини, и трябва да останем още малко тук, за да разберем“, те щяха да ни отвърнат: „Мечтайте си! Връщаме ви при семействата ви на секундата“.

Той млъкна и погледна съсредоточено другите корабокрушенци, особено Джейк.

— Можем да направим нещо полезно тук. Нима не искате да се опитаме? Това не е ли по-важно от следващия мач по ръгби?

Речта му бе посрещната от напрегнато мълчание. Първа се раздвижи Мартина.

— Клавдий има право — каза тя, — ако някой възрастен ни намери сега, няма начин да ни разрешат да останем и да помогнем на делфините.

— Още няколко дена на острова не са нищо в сравнение с това — присъедини се Бен.

Луси въздъхна отчаяно, което Мартина прие за знак на съгласие, макар и доста изнервен. Шерилин също кимна, въпреки че долната ѝ устна трепереше.

— Не че имаме кой знае какъв избор — напомни Нейтън на Джейк, — и бездруго никой не се надпреварва да ни спаси пръв.

Джейк си изля гнева върху една черупка от кокосов орех, която попадна пред крака му.

— Хубаво — примири се той, — още два дни. Но след това надписът се връща на плажа, и то два пъти по-голям!

[1] МИ 5 — Великобританската служба за контраразузнаване и сигурност. — Б.пр. ↑

24.

Планът им се състоеше от три части. Първо щяха да се опитат да предизвикат експлозия и да примамят мъжете с дховата към острова. След това Клавдий трябваше да отвлече вниманието им, докато Бен и Мартина, като единствените доброволци за тази задача, се промъкнат в лодката и намерят къде да се скрият. Добрали се веднъж до щаба на водолазите, те щяха... е, всъщност не беше ясно какво точно щяха да направят, но главната им цел бе да открият причината за страданието на делфините и да се опитат да установят контакт с външния свят.

Такава беше идеята на хартия, по-точно на пясък. Клавдий нахвърля плана с една пръчка на Плажа на спасението. Докато го обсъждаха, лицата на седемте деца бяха сериозни. Този път няма шега. Всички знаеха, че ще си имат работа с човешкия еквивалент на басейн с акули.

Мартина си мислеше каква пъстра компания са се събрали. Изкъпаха се в езерото, но без сапун не се забеляза видим ефект. До един бяха изгорели от слънцето, със загрубяла от вятъра кожа и много отслабнали. Дрехите им изглеждаха ужасно. Най-нелеп вид имаше Шерилин в розовата си пижама, останала без копчета, не по-малко смешен беше Клавдий в дрипавите си дънки, които му висяха заради изгубените килограми, и червения пуловер, разплетен на единия лакът. Само да не беше толкова чувствителен след инцидента с португалската галера, Мартина щеше да се изкуши да му напомни как я тормозеше за дупките в дънките ѝ. Ако някой видеше Бен и Мартина с мръсните им фланелки и протрити дънки, щеше да си помисли, че живеят на острова от година, а не от десет дни. Най-забележителна гледка представляваше някога белият анцуг на Луси.

Нейтън и Джейк се представяха най-добре с облеклото. Дънките на Джейк и тъмнозеленото му спортно яке с жълта яка бяха невероятно издръжливи. Като се изключи фактът, че е поизмачкана, карираната синя риза на Нейтън и сините му панталони от груб плат изглеждаха сравнително добре.

Обаче никой не изглеждаше екипиран за схватка с убийци на делфини.

Първата фаза от плана безпокоеше най-много Мартина. Като най-добър плувец и единствен член на екипа, който знае нещо за подводните експлозиви, Бен трябваше да отиде до потъналия кораб и да закачи корда за жицата, задействаща експлозиите. Според него не било толкова опасно, колкото изглежда: „Ако системата е твърде чувствителна, нали всяка риба, която мине оттам, ще я задейства“, обясни той.

Мартина обаче не беше убедена, че е така лесно. Помогна на Луси да съберат кора от дърветата край езерото, а Шерилин имаше задача да удължи кордата от комплекта за оцеляване с тънки жилки кора. В случая дължината беше по-важна от здравината. Каквото и да приказва Бен, надали ще трябва голямо усилие, за да се предизвика взрив.

В четири следобед всички тръгнаха към Залива на делфините. Бен носеше тънкото въженце, намотано около китката си, а Джейк — спасителна жилетка. Стратегията беше проста. Бен трябваше да върже единия край на въженцето към задействащата жица (стига да я намери, естествено), а другия — към потъналия кораб. Когато слънцето започне да залязва, Джейк трябва да отиде до кораба, да вземе въжето, да плува надалеч, колкото може, и да задейства експлозията. След това трябваше да се върне на брега и да се надява, че ще успее да се скрие, преди да са дошли мъжете с дховата. После идваше ред на Клавдий и фаза номер две.

Мартина повече от всички искаше да помогне на делфините, но мислеше, че планът им е откачен. Това не са двама смотани браконieri, а мъже с харпуни. Най-добрият възможен изход беше да се окажат рибари или служители на кабелна компания и след като чуят историята на децата, да им помогнат да разберат какво мъчи делфините и после да ги върнат при семействата им. В най-лошия вариант щяха да се окажат пирати или иманяри от континента, които няма да се зарадват, че някой им се бърка в работата. И тогава никой не знае какво следва.

Мартина така потъна в мислите си, че осъзна какво прави Бен чак когато той нагази до прасците във водата. Втурна се след него и го хвана за ръката.

— Бен — каза тя тревожно, — откажи се, моля те. Няма да понеса да ти се случи нещо.

Бен я погледна изненадано:

— Трябва.

Имаше нещо странно застинало в него, сякаш медитира.

Мартина поклати глава:

— Не, не трябва. Това е лудост. Може да се взривиш и да станеш на парчета. Ще измислим друг начин да помогнем на делфините.

Той отвърна спокойно на погледа ѝ.

— Помниш ли какво ми каза онази вечер?

Мартина изстина. Отново я връхлетяха вината и срамът от онези мъчителни часове. Тя пусна ръката му.

— Съжалявам, Бен! Наистина не го мислех. Просто се държах като глупачка.

— Беше права за едно — прекъсна я Бен. — Понякога е важно човек да отстоява това, в което вярва.

После се гмурна във водата и изчезна.

* * *

Първият етап от плана мина гладко, неочаквано гладко. Мартина захлупи лице с ръце, представяйки си отново и отново как скатът се взривява и парчетата от него падат върху водата като кървав дъжд. А Бен свърши работата за рекордно кратко време и се наложи Луси да я сръчка, за да отвори очи и да го види как стои на кораба и им дава знак с вдигнати палци, че всичко е наред.

— Нищо работа — рече той, като се върна на брега, но щом надигна кратунката да пие вода, Мартина видя, че ръцете му треперят.

После всички седнаха да хапнат супа от раци, доста водниста, понеже хванаха само три хилави рака.

— Нищо лошо не искам да кажа за готвенето ти, Шерилин — рече Луси, — но ако се измъкнем от този остров, кълна се до края на живота си да не хапна риба, раци или кокос. И цяло стадо биволи не могат да ме завлекат да спя на открито. Няма да легна на студената твърда земя при буболечките, ако ще да ми дават и милион ранда^[1].

Най-трудната част беше сбогуването. Прекараха толкова време заедно, а сега не знаеха дали се разделят за часове, за дни или завинаги. Мартина се съмняваше, че близостта, породила се между тях на острова, ще се запази, като се върнат в училище, но беше сигурна, че ще останат свързани. Тя винаги щеше да им бъде вярна и да застава до тях, защото и те бяха застанали до нея в нощта, когато трябваше да спасяват делфините. Без тях двайсет живота щяха да угаснат.

Мартина бръкна в джоба си и напипа бялото делфинче, което ѝ подари Джейк. Той го издяла следобед от сърцевината на палмов плод и ѝ го подаде с думите: „За късмет“. Мартина не можеше да повярва. Тъкмо беше започнала да се чуди дали това момче няма топка за ръग्би в гърдите вместо сърце. Освен това Джейк протегна ръка на Бен и му каза: „Готин си“, което беше най-големият комплимент от него. Шерилин им подари по една идеална раковина и ги целуна по двете бузи, а Нейтън им стисна официално ръцете с думите „До после“, все едно бяха туристи, които отиват на обиколка по островите и задължително ще се върнат за вечеря.

Луси ги прегърна и каза сподавено:

— Ако намерите телефон, кажете на Люк, че ми липсва... и да не ни забравите, ей!

Клавдий отказа да се сбогува, защото според него това значело, че се разделят завинаги. Трябва да мислят позитивно. Ако не след броени часове, то след няколко дни със сигурност ще се видят отново. Въпреки това смушка Мартина по ръката и топло ѝ каза:

— Пази се! Хич не си лоша като за сираче.

На което тя отговори:

— И ти не си лош като за момче, което се облича като сираче!

Клавдий избухна в смях.

Призори Джейк отплува до кораба и задейства експлозията. Върна се колкото може по-бързо на брега и се скри при Нейтън, Луси и Шерилин, в нишите над Залива на делфините. Бен и Мартина се снишиха зад скалите на брега. В джобовете си бяха взели по няколко парченца кокосов орех, в случай че се наложи да изкарат известно време без храна, но оставиха комплекта за оцеляване при другите. Ако планът проработи, скоро пак щяха да са заедно, но междуременно ножът, фенерчето и другите неща ще помогнат на другите, които

остават на острова. Мартина взе само корена от джинджифил, защото се боеше да не ѝ прилошее от вълните.

Двайсет минути нищо не се случи. Хоризонтът беше пуст и Мартина почна да губи търпение. Повтаряше си, че рискът, който поемат, може да спаси живота им и да я отведе по-бързо в Савубона, при Джеми и другите ѝ приятели, но съмненията скоро надделяха. Най-много я ужасяваше мисълта, че на дховата може да има място само за един от тях и че Бен ще изчезне, а тя ще остане на острова и няма да знае какво става с него.

— Ако не можем да тръгнем заедно, мисля, че трябва да се откажем — каза тя, като се изправи и раздвижи изтръпналите си крака. — Много е опасно. Ще останем тук и ще измислим друг начин да се спасим и да помогнем на делфините.

Бен вдигна очи.

— А ако изобщо никой не дойде?

Застанал високо на скалите, Нейтън им направи знак да се снишат. Мартина клекна. Отстрани на острова обаче се появи не дховата, а моторница. На борда имаше само трима африканци, единият с водолазен костюм. Спряха близо до потопения кораб.

Етап две от плана започваше.

[1] Ранд — парична единица в Република Южна Африка, 10 ранда се равняват на около 1 евро. — Б.пр. ↑

25.

Клавдий не каза как точно ще отвлече вниманието на хората в лодката. Спомена само, че щял да ги обърка с комбинация от животински звуци и сбирката на Мартина. „Ще решат, че чуват нещо, ще дойдат на острова да огледат, но аз ще се скрия добре и ще стоя тихо, докато не видя Мартина и Бен да се качват на лодката. Ако не отидат на Плажа на спасението и не видят подслона ни, нищичко няма да заподозрат.“

Само че нищо такова не се случи. Пет минути, след като се появи моторницата, Клавдий слезе на плажа и застана така, че да го видят. Беше облякъл червения си пуловер и навил крачолите на дънките си.

— Какви ги върши? — прошепна Мартина на Бен. — Искат да се самоубие ли?

Нейтън и другите се показаха от нишата и му извикаха да престане да прави глупости и веднага да се маха оттам, но той се престори, че не ги чува. Извади свирката на Мартина и я наду три пъти. Силуетите в лодката се извърнаха, крайно изненадани. Дръпнаха водолаза вътре и се насочиха към брега. Даваха знаци на Клавдий да се приближи, но той си остана закотвен на място, размахвайки ръце като удавник, докато те не слязоха от лодката и не отидоха при него.

— Божичко, как се радвам да ви видя! — викна той, когато се приближиха. — Мислех си, че ще си стоя тук, докато умра от глад или ми израсте дълга сива брада. — После протегна ръка: — Приятно ми е, Клавдий.

— Какво правиш тук? — излая шкиперът, сух мъж с изпъкнали очи и дълги жилести ръце, без да подаде ръка в отговор. — Как се озова тук? Никой не може да идва на този остров. Никой! Забранено е! Всички капитани в Мозамбик го знаят. Всички туристически агенти също.

— Ами честно казано, споменаха ни нещо такова...

— „Ни“?! — повтори мъжът. — Къде са другите? Колко сте тук?

— Точно това бях почнал да ви казвам — рече Клавдий, сякаш изобщо не забелязва другите двама мъже, които застрашително се приближаваха. — Те ме зарязаха. Не беше нарочно, сигурен съм в това, или поне се надявам, ха-ха, но знаете какви стават възрастните, като пийнат няколко бири. Отидох да се разходя до фара и като се върнах, тях ги нямаше. Знам, че ще се върнат, но съм доста гладен и затова толкова се радвам, че виждам хора. Дали не може да ме закарате до някое хотелче на Бенгуера?

— Лошо и за тебе, лошо и за нас — рече шкиперът, без да обръща внимание на въпроса на Клавдий. — Никой не припарва до Дюгон.

— Дюгон ли?

— Остров Дюгон. Тук се намираш.

На брега Бен и Мартина се промъкнаха като призраци на катера. Под кормилото имаше шкаф и те се пъкнаха в него, затваряйки вратичките зад себе си. Вътре беше влажно и миришеше на риба и бензин, но бяха заедно.

— Не се притеснявайте! — продължи Клавдий, обърнат към шкипера със същия уверен, лековат тон. — Хората, които ме доведоха, ще се чуят с баща ми. А какво му е толкова специалното на това място? Защо е забранено да се идва тук? Какво търсехте при потъналия кораб? Да не би да сте специалисти по корабокрушенията? Или сте военни?

— Има една английска поговорка, не я ли знаеш — „Любопитството уби котката“.

— Хубаво — примири се Клавдий, — просто ще изчакам приятелите ми да се върнат.

— По-добре се надявай да не се върнат — посъветва го шкиперът. — Взели сме... мерки... за да не може никой да припари до острова. С приятелите ти сте имали късмет, че не сте останали неприятно изненадани. — Той имитира звук като от бомба, след което се ухили с беззъбата си уста. Другите двама се разсмяха.

Водолазът каза нещо на португалски. Отговорът на шкипера ги разсмя още повече.

— Карлос мисли, че те е виждал някъде — каза той на Клавдий, — може би по телевизията. Аз му казах, че предвид дългата ти руса коса, трябва да е било в приказка за принцеси. За някоя принцеса, дете не обича да се къпе.

— Смешно — любезно отговори Клавдий, — забавни сте. Беше ми приятно да си поговорим. Сигурен съм, че някой ще дойде да ме вземе.

Шкиперът хвана Клавдий за ръкава, а усмивката изчезна от лицето му.

— Не бързай толкова, приятелче.

— Какво правите? — възмути се Клавдий, повишавайки глас. — Оставете ме на мира.

Мъжът обаче не го пусна. Каза нещо на другарите си и те се приближиха. Водолазът го хвана за другата ръка.

— Не е в нравите на островния живот да откажем гостоприемство на чужденец — студено заяви шкиперът. — Няма да те оставим тук. Ако обичаш, да ни придружиш в Рая.

* * *

В тъмния шкаф Мартина и Бен долавяха само откъслечни думи от разговора, но и те им стигаха да схванат, че Клавдий може да се брои почти за отвлечен. Двигателят изръмжа и лодката се понесе в открито море. Клавдий продължаваше да протестира, но неособено убедително, което накара Мартина да си мисли, че няма нищо против да тръгне с мъжете. Беше сигурна, че това е било намерението му от самото начало.

Докато катерът набираше скорост и пореше вълните, от ударите в стените на шкафа двамата с Бен получиха солиден брой синини. Седяха върху котва и намотано влажно, твърдо въже и се надяваха някое от тези неща да не потрябва на мъжете, докато пристигнат. Заливаше ги мръсна вода, задушаваша ги бензинови пари. На Мартина взе да ѝ прилошава. След няколко минути толкова ѝ призля, че се уплаши да не повърне и да издаде скривалището им. Бен обаче извади парчето джинджифил и я накара да го изяде. Тя засмука парливия корен и гаденето намаля, макар че не изчезна напълно.

Трудно можеха да чуят нещо заради рева на мотора и тътена на вълните, пък и мъжете не говореха много. Мартина се ободряваше, като си казваше, че с всеки изминат километър се доближава до Джеми и Грейс, баба си и Тендай, но пътуването ѝ се стори безкрайно.

Съзнаваше, че то може и да я отдалечава от любимите ѝ хора. Пределно ясно бе, че мъжете не са нито дружелюбни рибари, нито добронамерени островитяни. Имаше нещо гнило. Признаха, че остров Дюгон се охранява с мини. Какво ли крият? И какво ще стане с нея, с Бен и Клавдий? А с приятелите им на острова?

Катерът забави ход и прекъсна мислите на Мартина. Изключиха двигателя. Лодката се поклащаше по вълните, докато не се удари в брега. Разклати се, когато мъжете скочиха от нея и я издърпаха на сушата. После се чу ръмжащият глас на водолаза.

— Карлос мърмори, че тази вечер лодката много тежи — обърна се грубо шкиперът към Клавдий. — Трябва да е заради тебе. Слизай!

Пясъкът заскърца под катера, докато го влачеха по брега. Накрая, за огромно облекчение на Мартина, движението спря.

— Добре дошли на Санта Каролина — обяви шкиперът, сякаш Клавдий беше безгрижен турист, а не пленник. — Много хора му казват Райския остров, но не мисля, че ти ще си от тях.

26.

Мартина и Бен решиха да останат в катера колкото издържат — иначе казано, десет минути, защото миризмата на бензин и клаустрофобията бързо ги прогониха. За щастие, бе вечер и наоколо нямаше никого. Подскачаха по пясъка и вдишваха чистия, солен океански въздух. След кошмарното пътуване наистина се почувстваха като в рая. Пред очите им, под бледата светлина на изгряващата луна, се простираше дълъг бял плаж. Някъде по средата беше закотвена дховата. В далечината се виждаше силуетът на нисък хотел.

— Може би за този хотел говореше Луси! — с надежда каза Мартина. Мислите ѝ препускаха към мига, в който отзивчивият управител ще им предложи безплатна нощувка и ще им позволи да се обадят у дома. Представяше си как се потапя във вана с пухкава пяна, а после се гощава с печено пиле, хрупкави картофи и купища пресни сочни зеленчуци, последвани от кафе и защо не, плодова пита за десерт.

— Не се вълнувай толкова! — предупреди я Бен. — Може и да не са пирати, но не приличат на хотелски служители.

— Може би използват острова като база за операциите си и нямат нищо общо с хотела — възпротиви се Мартина. — Собственикът на хотела може да се заинтригува от новината, че на Райския остров се подвизават похитители на деца.

Тръгнаха натам, а пясъкът скърцаше под босите им нозе. Островът беше наполовина по-малък от Дюгон, с по-меки форми и не толкова стръмни дюни. Децата решиха да обиколят по брега и да подходят отзад, така нямаше опасност лошите да ги видят по-рано от необходимото.

— Доста е неосветено за хотел — отбеляза Бен трийсет минути по-късно, докато двамата надничаха между изкривените от вятъра стволове на няколко бора.

— В Мозамбик е зима — напомни му Мартина. — Може би има само неколцина клиенти или всички са на вечеря.

Изчакаха още малко, преди да излязат на открито. Едва тогава, вгледани в двуетажната сграда със стаи за гости и зловещата фасада на самия хотел, надвиснала над океана, видяха, че това наистина е само фасада. Черупка на поне трийсетгодишна руина. Нещо беше прогонило туристите — може би гражданска война, може би нещо потривиално като лош мениджмънт например.

В пълното си отчаяние Мартина не знаеше дали да плаче, или да изпадне в ярост. Единайсет дни тя и останалите се мъчеха да избягат от един остров, само за да се озоват в наказателната колония, за която ѝ разказваше Алберто. Още чуваше думите му: „С годините Санта Каролина стана любимо място за богати туристи. Наричат я Райския остров. Но ако знаеха, госпожице Мартина, какво е видял този рай! Стотици гладни, изтерзани затворници, измъчвани жестоко, а после отвеждани на Острова на смъртта, за да ги погълне морето“.

По пътя Мартина разказа тази история на Бен. Макар да бе подготвен за нещо неочаквано, на лицето му се изписа шок.

— Затова ли възрастните казват да не вадиш тигана, докато рибата е в морето? — горчиво попита Мартина.

Бен се окопоти достатъчно, за да проговори.

— Все пак така е по-добре отпреди — каза той. — Ако тук има хора, дори да са престъпници, ще намерим храна и някакъв начин да се свържем с външния свят. Но при всички положения трябва да се махнем от този остров до изгрев-слънце. Мисля, че ще мога да подкарам дховата. Ще опитаме да спасим Клавдий, но ако не успеем, ще го оставим и ще идем да потърсим помощ. Заловят ли ни тук, няма да сме от полза нито за него, нито за делфините, нито за някого другиго.

Мартина охотно се съгласи, особено с частта за отплаването преди зори. Двамата започнаха усилено да претърсват района около хотела. Стаите бяха празни, с напукани стени, но със странно чисти оголени жици, сякаш всеки миг някой ще пусне тока. Най-зловещо изглеждаше балната зала. В ъгъла още стоеше пиано, съсипано от времето. На Мартина ѝ се стори, че дочува мелодията на клавишите и вижда бляскаво облечени танцьори, които се въртят под светлината на диамантения полилей. На терасата липсваше част от пода и през дупката се виждаше как вълните се блъскат в ронещите се основи на хотела.

Другата постройка също беше изоставена, но близо до плажа, откъдето дойдоха, се виждаха светлини между палмите. Алея отделяше двете места, минаваше почти по цялата ширина на острова. По средата имаше пилон без знаме, а отстрани — бетонни кашпи, пълни с тръстики, в които може би някога са цъфтели рози и местни цветя. Мартина и Бен тъкмо се канеха да притичат, когато се появи пазащ. Той размахваше палка и с тих, тъжен глас пееше африканска песен. Когато светлината падна върху лицето му, видяха, че е млад и красив мъж. Той се отдалечи по алеята и изчезна сред палмите на плажа.

— Сега! — каза Бен и двамата се завтекоха към сградата.

За първи път от десет дни се намираха близо до хора. Прозорците на стаите светеха в жълто, виждаше се простряно пране. Носеше се ухание на готвено.

Децата последваха гласовете и стигнаха до един страничен прозорец със заковано парче плат, вместо завеса. Прозорецът беше леко открехнат и платът висеше свободно, оставяйки малка пролука в единия край. Мартина и Бен се надигнаха на пръсти, за да видят хората в някогашната трапезария или ресторант. Четирима мъже бяха насядали около дървена маса, отрупана с димящи ястия. Отзад просветваше телевизор с лош образ. Тримата мъже ядяха и гледаха шкипера, който беше прав и явно тормозеше някого, като буташе под носа му чиния с ориз и скариди, а после я дърпаше и сам лапаше пълната вилица. Шкиперът направи крачка назад и Мартина прехапа устни, за да не извика.

На стола седеше Клавдий, завързан с въже.

* * *

— Лъжеш! — обвини го шкиперът. — Ти си шпионин. Кой те изпраща?

— Вижте, много ми се иска да можех да си призная, че съм шпионин, за да ми дадете храна — отговори Клавдий, проследявайки жадно скаридите с очи, — само че съм най-обикновено дете от Кейптаун. Колко пъти да ви го казвам?

Чинията пак се озова под носа му. Той затвори очи и преглътна.

В студената нощ навън Мартина също преглътна от солидарност.

— Нико от Бенгуера ли те прати? — настоя шкиперът. — Той постоянно се опитва да попречи на хората от континента да идват и да изкарват пари на островите. Тези островни старци нищо не отбират от бизнес. Живеят си някъде в миналото. Имаме едно момче, което работи за нас — Фернандо се казва, от остров Базаруто. Само на осемнайсет е, но знае, че човек трябва да се възползва от предоставените му възможности и да не се тревожи толкова за опазването на животните и растенията. Той е млад човек, ала с амбиции. Има още какво да учи, но...

Зад гърба на шкипера единият мъж изквича, скочи от стола си, удари два пъти по телевизора и увеличи звука. Стаята се изпълни с пращане. Картината леко се проясни и се появи надпис „Мистерията на «Буревестникът» — ден 11“, под снимката на Клавдий. Изглеждаше по-малък, по-пълн и блед, със старата си лукава усмивка, но определено беше той.

— А! — не можа да повярва шкиперът и само местеше поглед от телевизора към Клавдий и обратно.

Другите мъже реагираха по същия начин.

„Добър вечер — чу се гласът на водещия. — Преди единайсет дни седем деца от Кейптаун паднаха от борда на кораб по време на силна буря край брега на Мозамбик. Оттогава насам те се смятат за изчезнали, най-вероятно удавени. Или поне така мислят всички, с изключение на Ед Рейпиър, бащата на Клавдий...“

Мартина видя как Клавдий пребледня като платно.

„Издирването е съсредоточено по южната брегова ивица около Инхамбан, където според специалистите теченията биха могли да отнесат пострадалите, в случай че са оцелели от акулите и ледените води на океана. Господин Рейпиър лично финансира една от най-големите въздушни и морски спасителни акции, предприемани някога в този район. За съжаление, няма и следа от седемте изчезнали деца. Въпреки това господин Рейпиър, един от най-успешните бизнесмени в Южна Африка, отказва да приеме поражението.“

На екрана се появи широкоплещест мъж с прошарена буйна коса, застанал до спасителен хеликоптер на ветровит плаж.

„Не вярвам, че момчето ми е мъртво — каза той пред камерата, — и няма да го повярвам, докато не видя тялото му. Той е пълен с

живот, умен е и знае как да постига това, което иска! Той е от хората, които оцеляват. Ако трябва, ще преобърна всяко зрънце пясък в Мозамбик, но ще го намеря. Никога няма да се предам и съм сигурен, че чувствата ми са споделени от семействата на другите изчезнали деца. От името на всички ни съм готов да предложа един милион ранда за информация, която ще ни помогне да открием сина ми и неговите съученици.“

На екрана се изписа телефон за контакт.

— Лъжец! — изрева шкиперът и зашлеви Клавдий през лицето. На бузата на момчето се появи червен отпечатък. — Мислиш, че можеш да ни разправяш врели-некипели и да ти се размине? Кой още е на остров Дюгон? Ако приятелите ти попречат на тестовете утре, ще станеш храна на акулите!

Клавдий леко повдигна брадичка. Гласът му трепереше и пръстите му бяха вкопчени в дръжките на стола, но очите му блестяха.

— Бях сам на острова — каза той твърдо. — Съвсем сам. Сигурно съм единственият оцелял. Спомням си как се качих в една празна спасителна лодка, но всичко ми е като в мъгла. Когато се събудих, бях на остров. Но естествено, не знаех, че се казва Дюгон.

Последната лъжа накара шкипера да изгуби самообладание. Той тресна чинията в земята и вдигна ръка да удари Клавдий. В този момент вечерната тишина бе нарушена от гневни африкански гласове.

Диалектът, на който говореха, приличаше на зулу, така че Бен започна тихо да превежда:

— Много са му ядосани — каза той. — Не мислел с главата си. Защо му е да бие прост турист? Имат шанс да спечелят един милион ранда като предадат момчето, което бездруго им пречи и само ще им докара неприятности, а той мисли само за шефа си. Казват, че бил заслепен от властта на шефа. Не вижда ли, че той ги мами с парите за изпитанията? Как иначе шефът ще кара „Мерцедес“, а собствените им коли и велосипеди са вързани с тел, та да не се разпаднат?

Шкиперът изглеждаше изненадан от бунта. Опита се да възрази, но скоро се съгласи, че са прави. Наистина ги мамеха. И какво лошо може да стане, ако върнат момчето и поискат парите от наградата за себе си? Не беше ли тяхно право, след като месеци наред следяха Дюгон и умираха от скука на Райския остров? И няма защо някой, освен тях четиримата, да знае за наградата.

Той се ухили с беззъбата си уста. Другите трима се усмихнаха в отговор. Шкиперът развърза Клавдий, внимателно изтупа дрехите му и ги изпъна. После извика някой да му донесе кока-кола и топъл ориз със скариди.

— Приятелю, прости ни това недоразумение — каза той на английски, — станали сме параноици заради проблемите си с жителите на островите. Сега яж и бъди щастлив. Утре те връщаме на баща ти.

27.

Четиримата мъже излязоха от стаята и заключиха вратата след себе си. „За твоя собствена безопасност“, рече шкиперът на Клавдий с хиенската си усмивка. Даде му одеяло и му нареди да използва за легло скъсания диван с изскочили пружини. След като мъжете се магнаха от стаята, Мартина и Бен трябваше да чакат цяла вечност, докато готвачът приключи в кухнята. Едва след като и той излезе и изгаси лампата, и цялата сграда потъна в мрак, те се върнаха при прозореца. Имаше решетки, затова тихичко извикаха на Клавдий да се приближи.

Клавдий едва не получи удар, но бързо се окопити и дотича до прозореца.

— Бен, Мартина, слава богу, че сте тук. Каквото и да става, не позволявайте някой да ви хване. Шкиперът е ненормален. Трябва да намерите начин да ги спрете. Не съм сигурен какво точно се случва, но постоянно говорят за някакъв тест утре. Не разбрах какво ще тестват, нито кой ще го направи, но може да има нещо общо с делфините.

— Ами ти? — прошепна Бен. — Не искаш ли първо да се опитаме да те измъкнем оттук?

— Ти майтапиш ли се? — отвърна Клавдий. — Да преследвам някакви луди, след като мога да си лежа на този потрошен диван, да хапвам скариди и да чакам да ме върнат при семейството ми? Не, благодаря. Ако някой ми донесе чийзбургер, ще съм наистина като в рая. О, забравих! Аз съм в Рая. Просто вървете. Няmate много време.

— Добре — колебливо се съгласи Бен. — Между другото, беше страхотен!

— Невероятен! — потвърди Мартина.

Клавдий се усмихна.

— Благодаря.

— Ей, Клавдий... — добави тя.

— Да?

— Историята с отвличането отвсякъде бие онази с яхтата.

* * *

Първият им щастлив пробив беше откритието, че вратата, през която излязоха шкиперът и компанията му, не е заключена. Освен това се оказа, че тя води към тъмна кухня. Ако се съди по хлебарките, които се разбягаха щом влязоха, кухнята не беше особено чиста, но пък и те бяха прекалено гладни, за да се интересуват от такива подробности. В хладилника намериха две големи пластмасови купи със студен ориз и лютив боб. Ако не броим буркана с мариновани лукчета, нямаше друго за ядене. Островното меню явно се състоеше от пресен улов и месо от фризера, който бръмчеше в ъгъла.

Мартина и Бен се нахвърлиха на студения ориз и боба, поглъщайки с безкрайно удоволствие храната. Е, не беше печеното пиле, за което си мечтаеше Мартина, но ставаше за ядене и внасяше приятно разнообразие в рибената диета на остров Дюгон. Завършиха вечерята с консерва гуава, която някой услужливо беше оставил на пейката.

— Какво ще правим сега? — попита Мартина, като избърса уста. Мазният часовник на печката показваше, че приближава десет вечерта.

— Ще потърсим улики и телефон — отвърна Бен. — Ако работят върху проект или правят изпитания, трябва да имат някакъв офис.

Скриха купите, приборите и консервата от гуава в един шкаф, където няма скоро да ги намерят, и тръгнаха на обиколка из другите стаи. Очите им се нагодиха към тъмнината, а и луната осветяваше някои места. В една стая намериха преобърнатата маса за тенис, в друга — подредени до тавана кашони с надпис „Комуникации Марлин“, надраскан с черно мастило от едната страна. До вратата бяха подпрени медни тръби.

Бен отвори една от кутиите. Оказа се пълна с болтове, гайки, жици и бушони. Прегледа още три, но всички бяха такива.

— Тук няма нищо — рече той. — Възможно е да са най-обикновени работници по комуникационните съоръжения или строители, а тестовете, за които говорят, да са свързани с проекта им. Може да са си просто гадняри.

Спогледаха се. Явно и на двамата им прозвуча твърде невероятно.

— Обикновените работници не залагат подводни експлозиви — напомни му Мартина, — нито връзват невинни деца.

— Значи имаме две загадки за разрешаване — заключи Бен. — Първо, защо тези хора толкова усърдно пазят острова от външни посетители? И второ, какво убива делфините?

— Мислиш ли, че са свързани?

— Хайде — каза вместо отговор Бен, — трябва да побързаме, ако искаме да разберем преди съмване.

Вече знаеха, че в трапезарията, в която държат Клавдий, няма телефон, значи офисът, ако наистина има такъв, се намира или в сградата близо до плажа, накъдето се отправиха мъжете, или в някоя от порутените постройките. Решиха да започнат от хотела. Взеха със себе си фенера, който намериха в чекмеджето с приборите в кухнята. Не смееха да го включат, но за всеки случай го прибраха.

— Прилича на изоставени декори от филм — отбеляза Мартина, когато стигнаха до балната зала след светкавично претърсване на останалата част от хотела. Задачата им се улесни, защото повечето стаи нямаха врати и прозорци. — Все едно някаква чума или катастрофа е помела всички актьори и танцьори.

Двамата стояха на терасата, вдишваха соления нощен въздух и слушаха ритмичното плискане на вълните. Не им се вярваше, че предната нощ стояха на крак до зори, опитвайки се да спасят делфините.

— Много съм изморена — прозина се Мартина, — имам чувството, че не сме спали дни наред.

— Защото наистина не сме — отговори Бен.

Преминаващ жълт лъч ги накара бързо да потърсят прикритие. Напълно бяха забравили за пазача. Върнаха се в балната зала и се свиха зад пианото. След малко чуха стъпките му да се отдалечават.

— Трябва да измислим начин да се вмъкнем в стаите на мъжете — каза Бен, — тук няма да намерим нищо.

Мартина сложи ръка върху неговата.

— Чакай малко! Не сме погледнали на горния етаж.

— Там сигурно има бар или фоайе. Целият хотел е празен — и горе ще е същото.

Мартина проследи с поглед витото стълбище към потъналия в черен мрак втори етаж.

— Трябва да проверим — настоя тя, — ами ако не е същото?

Както Бен предположи, на втория етаж имаше бар и фоайе, само че не беше празно. Покрай едната стена бяха наредени увити в найлон вързопи, а до тях имаше бюро и етажерка с папки. През прозореца се процеждаше оскъдна лунна светлина. Ако искаха да намерят нещо, трябваше да включат фенера. След като установиха, че долу не се виждат признаци на живот, решиха да поемат риска. Първото място, където погледнаха, бяха найлоновите вързопи.

— Кабелите! — възкликна Мартина.

— Значи може би все пак сме на прав път — съгласи се Бен.

В папките не откриха нищо интересно. Каквото и да вършеха тези мъже, в документите им нямаше нищо нередно (ако не се броят нечетливите им почерци). Децата разлистваха папка след папка, но попадаха само на заявки за цимент и писма от отдела по планиране, в които се отчиташе закъснение на строителните работи.

— Предполагам, че ако тук има нещо важно, вратата щеше да е заключена — разочаровано каза Бен. — Най-вероятно държат компютрите, телефоните и радиостанциите в апартаментите си.

Тъкмо се канеха да тръгват, когато Мартина забеляза кошчето под бюрото. Бен ѝ подаде фенера и тя пропълзя отдолу. В кошчето имаше лист хартия, смачкан на топка. Оказа се разпечатка на електронно писмо. Адресът на подателя беше откъснат, но самият текст се четеше ясно:

Уважаеми М.,

Благодаря за любезното Ви разрешение за още един тест в близост до остров Дюгон на уговорената дата. Моля, имайте предвид, че изпитанията ще се проведат в 12:00 часа и ще бъдат със сила 235 децибела. Заплащането ще бъде същото като преди.

ВС

— Сигурно става дума за тестване на сонар — предположи Бен, клякайки до нея. — Какво друго може да се измерва в децибели?

Мартина пак огледа разпечатката.

— Няма дата, но може би това е тестът, за който говореше Клавдий. Значи имаме време до утре по обед, за да го спрем. Или вече е днес? Как мислиш, дали минава полунощ?

Тя изключи фенера.

— О, Бен, изпитанията, които са накарали китове при Бахамите да излязат на сушата и да умрат там, са били със сила точно двеста трийсет и пет децибела. Спомням си, защото това са първите три цифри от телефонния ни номер в Савубона. Двеста трийсет и пет децибела под водата звучат като изстрелване на ракета.

— Ако е вярно това за теста, няма как да се справим сами — каза Бен. — Трябва да намерим телефон или радиостанция и да изпратим съобщение до кораба на баща ми. Ако успеем да установим контакт с него, той ще се свърже с бреговата охрана или флота. Ще ни трябва помощ.

Двамата се снишиха и се доближиха до вратата. Бен сложи пръст на устните си:

— Шт! Чу ли това?

— Какво да чуя? — прошепна Мартина, но беше късно. От мрака се появи ръка, тежка като боздуган, притисна лицето ѝ в пода и изви ръцете зад гърба ѝ.

28.

— Е, поне се опитахме — каза Мартина, — направихме, каквото можахме.

— Да — съгласи се Бен, — положихме всички усилия.

— Ние сме само деца. Не беше реалистично да си мислим, че можем да надхитрим мъже, които взривяват скатове, особено пък на изолиран остров на сред океана.

— Права си. Ние сме просто деца...

— Само дето... — продължи Мартина замислена, — само дето не мога да спра да се питам какво щеше да стане, ако бяхме постъпили другояче. Ако не ни бяха хванали? Ако още имахме шанс да спасим делфините? Представи си само какво мъчение ще бъде за тях, ако изпитанията се проведат.

— Знам — каза Бен. — Ако не успеем да избягаме и да го предотвратим, ще се чувствам така, сякаш съм предал Бисквитка и Танцуващия лъч, и всички останали. Все си мисля, че трябва да има начин да спазим обещанието си към Мини.

Нямаше как да не съжаляват. Удалата им се възможност се изплъзна между пръстите им като пясък.

След като залови децата с помощта на младия пазач, шкиперът наистина се разяри. Ядоса се, че както подозираше, Клавдий го излъга, че е сам на острова. Обеща да накаже „Клавди“, както го нарече, но „не прекалено, за да не разсърдим бащата“.

Разтревожени, Мартина и Бен настояваха, че Клавдий в известен смисъл му е казал истината, защото помежду си децата не се разбирали: „Когато се озовахме на острова, сър, първото, което той ни каза, беше да се разкараме от погледа му“, разказа Бен.

За съжаление, това подежда с обратен знак, защото шкиперът съзря възможност да изкара повече пари. На следващата сутрин щеше да предаде Клавдий на баща му, но да задържи Бен и Мартина за още няколко дни с надеждата и техните семейства да предложат награда. Мартина обърна внимание, че мъжът старателно избягва да спомене

пред пазача сумата от един милион ранда, които разчита да измъкне от господин Рейпиър.

— Защо са ви още пари? — попита Мартина. — Няма ли да получите достатъчно от изпитанията?

Шкиперът реагира така, сякаш го удари ток от неколкостотин волта.

— Какво знаете вие за изпитанията? — прогърмя той.

— Всичко — блъфира Мартина. — Знаем дори, че утре по обяд има тест. Жителите на островите няма да останат доволни, когато научат какво сте намислили.

Ако можеше да се убива с поглед, шкиперът щеше да я изпепели. Вместо това изкрещя към пазача:

— Заклучи ги, Фернандо! Трябва да помисля какво да ги правя.

Шансът им се усмихна няколко минути по-късно, докато търсеха пипнешком фенера и Бен намери някакъв твърд и тежък предмет. Скоро след това Мартина откри фенера и светна.

Бен се засмя удивено.

— Не мога да повярвам! Пазачът си е изпуснал радиостанцията!

Мартина долови приближаващи се стъпки отвън.

— Бен, някой идва!

Но Бен вече настройваше станцията и тихо говореше на микрофона.

— Синът на Думисиани Кхумало, Бен, до „Аврора“. Чувате ли ме?

Нямаше отговор.

— Синът на Думисиани Кхумало, Бен, до „Аврора“. Чувате ли ме? — повтори той.

— Бен! — изшътка Мартина. — Ще ни хванат!

— Аз не ви чувам, но се надявам вие да ме чувате. Точка — отчетливо продължи той. — В дванайсет часа на обед утре близо до остров Дюгон от архипелага Базаруто ще се проведе сонарен тест със сила двеста трийсет и пет децибела. Точка. Възможно е десетки делфини да излязат на сушата заради него. Край. Татко, ако ме чуваш, ние с Мартина и Клавдий Рейпиър сме на Райския остров, Санта Каролина, и сме добре, въпреки че ще бъде чудесно, след като помогнете на делфините, да дойдете да ни спасите. Край.

Нищо не се случи.

— Чувате ли ме, Аврора? — отчаяно попита Бен. — Чухте ли нещо?

Сякаш за да го подразни, от радиостанцията се чу прашене и съскане.

В ключалката се пъкна ключ и вратата се отвори със замах. Люлеещата се газена лампа освети паникьосаното лице на Фернандо, който носеше одеяла и шише вода. Малко се успокои, като видя, че децата седят кротко до прозореца, и видимо си отдъхна, като откри радиостанцията под бюрото. Въпреки това ги изгледа подозрително:

— Имате късмет, че не сте взели това — изсумтя той, хвърли на пода нещата, които носеше, и грабна станцията.

— Искаш да кажеш, че ти имаш късмет — възрази Мартина. — Защо се замесваш в това? Ти си цонга, нали? Човек от островите. Как може да взимаш пари от хора, които поставят бомби във водата около прекрасния ти дом и убиват делфини? Тези делфини са спасявали вашите рибари поколения наред.

— Какви ги плещиш? — изръмжа той ядосано. — Никой не убива делфини. Тези хора са тук, за да построят хотел, който ще даде работа на много жители на островите.

— Сигурен ли си? — попита Мартина. — Или ще дадат работа само на хора от континента? А за какво, мислиш, са тези изпитания?

— Ти си дете и не си от Базаруто — отсече Фернандо, — нищо не знаеш!

После излезе и тръшна вратата след себе си.

Мартина се обърна към Бен, който запази мълчание. Беше свил колене и заровил лице в шепите си.

— Бен — притесни се тя, — Бен, какво има?

Приятелят ѝ беше твърде разстроен, за да отговори. Накрая, без да вдига глава, промълви толкова тихо, че тя трябваше да се наведе към него, за да го чуе какво казва.

— Не ме чува. Съобщението не стигна.

* * *

Беше пет и трийсет сутринта. Увити в одеяла, Бен и Мартина се бяха облегли на купчините кабели и гледаха как зорницата блещука

в избледняващата мастилена синева на нощта. Дни наред копнееха да се наспят, а сега, когато имаха възможност, бяха твърде уморени, твърде гладни и твърде угрижени, за да мигнат.

За първи път, откакто делфините ги оставиха на остров Дюгон, Мартина губеше надежда, че някога ще се върне в Савубона. Мислеше си за последния изгрев, който видя в резервата, двайсет и четири часа преди да се качи на автобуса за екскурзията. Баба ѝ седеше на ръба на леглото ѝ и я гледаше топло, а Мартина съзерцаваше слоновете, пиещи вода от обгърнатия в мъгла водоем. Още усещаше вълнение от мисълта, че резерватът е нейният дом. Нямаше представа, че скоро този дом ще е толкова далеч... и че онзи изгрев може да остане последният, на който се е наслаждавала в Савубона.

— Бен — каза тя, — може ли да те питам нещо? В случай че... нали разбираш, само в случай...

Той се усмихна уморено.

— В случай че като се върнем в Кейптаун, си твърде заета да си приказваш с мен? Разбира се, питай сега!

— Защо никога не говориш в училище?

— Обещавах ли да не се смееш?

— Обещавам.

— Много отдавна прочетох една будистка поговорка: „Не казвай нищо, което не е по-добро от тишината“. Та затова...

Чу се подрънкване на ключове и вратата се отвори. Фернандо се втурна вътре.

— Не мога да намеря ключа за катера — запъхтяно каза той. — Вие можете ли да управлявате лодка с платна?

* * *

Бен и Мартина тичешком си пробиха път през кокосовите горички към плажа, но силите им бяха на изчерпване и всяка крачка беше мъчителна. Когато Мартина усети хладния, скърцащ пясък под нозете си, едва не припадна. Ръката още я болеше от хватката на шкипера, усещаше бодежи, а краката ѝ тежаха като пънове. Една голяма част от нея просто искаше да се предаде: да легне на плажа, да заспи и да се надява, че когато се събуди, някой друг ще е свършил

цялата работа. Насили се да продължи, казваше си, че тича, за да спаси делфините. Тича, за да се върне при Джеми. Тича, за да бъде отново заедно с баба си, с Грейс, с Тендай и с животните в Савубона.

— Следвайте слънцето и ще стигнете до моя роден остров, Базаруто — обеща Фернандо, — там със сигурност някой ще ви помогне.

Отначало занемяха и го гледаха невярващо, като птички, неочаквано пуснати от клетката.

— Чудите се защо, нали? Защото когато ме заговорихте снощи, си спомних, че някога отидох на континента, за да търся честно препитание, а не да заключвам деца или да работя за хора, които убиват делфини. Значи е време да си потърся нова работа — ухили се той. — Бездруго не ставам за пазач.

Те му благодариха от сърце и излетяха от хотела, но когато доближиха океана, видяха, че бягството няма да е толкова лесно, колкото си мислят. Не че вятърът беше слаб. Изобщо нямаше вятър. А без вятър дховата няма да стигне доникъде.

Бен не губи време в колебание.

— Ще вземем моторницата.

— Как? Нали нямаме ключ — напомни му Мартина, разтреперана, но Бен вече тичаше към белия катер. Той скочи на борда, а Мартина го последва, макар и по-бавно.

— Ти се оглеждай — нареди Бен, — аз ще се опитам да я запаля ръчно. Много катери имат възможност за ръчно запалване тъкмо за такива случаи.

И тази моторница имаше, само дето не изгаряше от желание да им сътрудничи. Бен дърпаше ли, дърпаше въжето за запалване, но двигателят само леко се прокашляше. Момчето спря задъхано.

— Дай аз да опитам — нетърпеливо каза Мартина и напусна поста си. Дръпна с всичка сила и двигателят заръмжа.

— Ти успя! — невярващо извика Бен. — Мартина, ти си звезда!

Чу се глух удар и лодката се олюля. Децата се обърнаха.

— Накъде сме тръгнали? — попита шкиперът.

29.

Мартина съзираше пръста на съдбата в островните им преживелици. Още от деня, в който госпожица Фокнър им каза за пробегане на сардините, съдбата бе взела нещата в свои ръце и колкото и да се опитваше Мартина да ѝ попречи, очевидно изходът бе един: да се носи през океана на катер, управляван от човек, чиято единствена цел е да я откара до Острова на смъртта. Без никой да го казва, тя бе сигурна, че точно там ги води шкиперът.

— Наистина ли ще ни оставите да умрем? — попита Мартина, когато моторницата спря на пясъчния бряг и шкиперът им нареди да слизат. — Що за чудовище сте вие! — възмути се тя и понеже се забави да изпълни заповедта, мъжът я изблъска от лодката.

— Чудовище ли? Аз не съм чудовище. Ако бях, вече да сте станали храна на акулите. Напротив, аз съм добър човек, дори великодушен. Давам ви шанс да спечелите свободата си, точно както правели надзирателите едно време. Вие сте млади и силни. Брегът е само на дванайсет километра оттук. Успеете ли да преплувате дотам, можете да отидете при семействата си, а аз ще забравя, че сте се опитали да ми откраднете катера, да ми се набъркате в бизнеса и да ми попречите да изкарам малко пари. Един милион ранда по-точно. Знаете ли колко неща могат да се купят с тия пари в Мозамбик?

— Приятно плуване — пожела им той. — Ако имате късмет, може някоя рибарска лодка да ви вземе. — После запали двигателя и изчезна сред фонтан от пръски.

Мартина гледаше сребристия бряг и кипящия океан, който го обграждаше. Кошмарите ѝ се върнаха за миг. Отново чу писъците от нощта на бурята, почувства надвисналата беда, видя наобиколилите я акули и мъртвешките им очи. Сега разбра как са се чувствали затворниците на Райския остров.

Бен също бе уплашен, макар че полагаше всички усилия да не го показва.

— Дарбата ти вероятно не включва отблъскване на прилива? — предположи престорено весело той. — Е, дано се появи някоя рибарска лодка да ни спаси. Междувременно можем да си представим, че сме на красив плаж, който сами сме избрали. Ако искаш, ще ти помогна да усъвършенстваш плуването си.

Мартина оценяваше старанието му, но не можеше да се включи в играта. Все пак се насили да се усмихне:

— Много бих искала някой път да ми преподадеш два-три урока по плуване, но честно казано, предпочитам плажа на Кейптаун през лятото, отколкото на Острова на смъртта през зимата.

Двамата впериха поглед в морето с надежда да зърнат рибарско или туристическо корабче, но на хоризонта прелитаха единствено чайки. Колкото повече се издигаше слънцето, толкова повече се свиваше пясъчната ивица. Скоро едва се сместваха двамата, седнали и с протегнати крака.

— Бен — попита Мартина, — мислиш ли, че човек по някакъв начин привлича нещата, от които най-много се страхува? Искам да кажа, нали знаеш как на момичетата, които се плашат от прилепи, накрая им се оплита някой прилеп в косата, а тези, на които не им пука, могат цял живот да не видят нито един? Е, аз пък имам страх от дълбока вода и затова все попадам в нея.

— Може — съгласи се Бен, — но може и просто това да е съдбата ти.

— Да се удавя ли? Чудно, няма що.

— Не, глупаче. Да попадаш в ситуации, в които да помагаш на делфините и те — на теб.

Мартина се замисли. За Мини, която пожертва живота си без полза, за страданието в очите на двацет и един делфина в Залива на делфините, за китовете край Бахамските острови и стичащата се кръв от ушите им. Замисли се и за радостта, която изпита, когато делфинът в Кейптаун отплува, за мъдрите и същевременно невинни очи на Буричка, в които Мартина се вираше, потопена в тюркоазните води край острова, за нощта на бурята, когато вдигна глава и видя стотици сребристи делфини, приближаващи се през бурните вълни към нея.

Тя и приятелите ѝ бяха помогнали на делфините, но не толкова, колкото делфините на нея. Те не само я спасиха от бурята, но ѝ дадоха нещо много повече. Изцелиха я. През последните две седмици тя беше

толкова обсебена от мисълта за оцеляване, че дори не забеляза кога престана да изпитва болка. Възелът от мъка, който заседна в сърцето ѝ, откакто майка ѝ и баща ѝ загинаха в пожара преди шест месеца, беше изчезнал. Все още имаше чувството, че те са някъде около нея, сякаш я гледат дори и в този момент на Острова на смъртта, но чувството беше хубаво, а не мъчително като преди.

— Бен — обади се тя, — знаеш ли кое е наистина странно? Вече не ме е страх. Знам, че ако ни намерят, делфините ще ни спасят.

— Тогава защо не се опитаме да им кажем къде сме?

Той пое дълбоко дъх и извика с цяло гърло:

— Танцуващ лъч, Бисквитка, Саждъо, Гръм, Желяз, Дъждовна царица, Кръпка, Медче, Буричка!

Мартина направи същото. Започнаха да се редуват да викат делфините.

Когато гърлата им пресипнаха, Мартина улови кафявата ръка на Бен в своята малка бяла ръка и силно я стисна. Водата достигна глезените им. Бен също стисна ръката ѝ и потреперващи, гледаха застрашително настъпващите вълни.

— Ако можеше всичко да започне отначало — искам да кажа, всичко, което стана през последните две седмици, щеше ли да направиш нещо по друг начин? — попита Бен.

— Да — отвърна Мартина, — щях да кажа на баба, че я обичам.

30.

Мартина си припомни тези думи три дни по-късно, зареяла невидждащ поглед от прозореца на самолета на южноафриканските авиолинии, който щеше да отведе нея и Бен у дома, в Кейптаун. Беше ги казала с цялото си сърце, но това не правеше мисълта за завръщането ѝ в Савубона по-лесна. Този момент я плашеше повече и от зимното, гъмжащо от акули море, настъпващо към Острова на смъртта. Кой знае до какви заключения е стигнала баба ѝ, докато Мартина я нямаше? Дали не е решила, че е много по-приятно наоколо да не се върти единайсетгодишно момиче, лудо по жирафите? Може да е решила, че е по-приятно да се разполага пак сама вкъщи.

Мартина едва ли би могла да промени нещата. Просто се надяваше, че не е твърде късно да се извини и че каквото и да стане, няма да я пратят обратно в Англия или на някое друго място, където никога няма да почувства лъчите на африканското слънце върху кожата си, да язди любимия си жираф, да гушка бебета лъвчета или да се усмихва на делфини.

Бен я смушка.

— Не е за вярване, нали? Имам предвид всичко това, което ни се случи. Плувахме с делфини. Играхме си с тях. Носиха ни на гърба си в бурята. Спасиха ни, после ние ги спасихме, после те пак ни спасиха — засмя се той. — Като насън.

— Не — отвърна Мартина, мислейки си за кошмарите с акули, от които започна всичко, — много по-хубаво от сън е.

* * *

Първият човек, когото Мартина видя, след като дойде в съзнание в болницата в Мапуто, беше Алберто. Седеше на стола за посетители до леглото ѝ.

— О, госпожице Мартина, вие се събудихте — рече той с усмивка, а малкият рубин проблесна от предния му зъб. — Ако ми бяхте споменали, че възнамерявате да се отбиете на Базаруто, щях да заръчам да ви устроят по-топло посрещане. Макар че от това, което чувам, и вас доста ви бива да строите подслони!

Съчетанието от бялата риза на Алберто, снежнобялата му коса и ясносиньото небе, изрязано в рамката на отворения прозорец зад гърба му, накара Мартина за секунда да помисли, че се срещат в отвъдното. Тя все още бе замаяна от трийсет и шестте часа сън.

— Сигурно сте използвали магичната си дарба за жирафите, за да разговаряте с делфините и акулите. Ако не бяха те, надали щяхте да оживеете...

Тогава Мартина си спомни всичко.

— Добре ли са делфините? — попита тя, внезапно обзета от паника. — Излязоха ли на сушата?

— Много са добре, благодарение на вас и вашия приятел — успокои я Алберто. — Струва ми се, че и те ще се радват да научат същото за вас.

Мартина немощно се поизправи и седна в леглото. Намираше се в единия край на дълга болнична стая, която миришеше на дезинфектанти и рози. Наоколо сновяха сестри, раздаваха хапчета и табли с храна. Бен спеше на съседното легло. Ослепителното слънце рисуваше ивици по зелените плочки на пода. Една сестра с румени бузи се приближи, оправи възглавниците ѝ и измери температурата ѝ.

— Да донеса чай и спечен хляб?

— Спечен хляб ли? — не разбра Мартина.

— Препечен хляб — преведе Алберто и после се обърна към сестрата: — Госпожица Мартина и момчето ще пийнат кафе, но без храна, моля.

Мартина отвори уста да възрази, но готвачът ѝ намигна и кимна към голямата кафява чанта, която бе донесъл. Щом сестрата излезе от стаята, той я отвори и извади четири рула от бекон и банан, увити във фолио, за да се запазят топли, и четири парчета кокосов кейк. Ароматът на вкуснотиите погъделичка носа на Бен и той се събуди. След миг вече седеше в леглото и похапваше руло. След като двамата с Мартина се ободриха и с кафе с кейк, Алберто им разказа за събитията от изминалите дни.

Доколкото можеше да се предположи, двете деца изгубили съзнание минути, след като били повлечени от водата на брега на Острова на смъртта. Лекарят, който ги прегледал, казал, че съчетанието от изтощение, недохранване и студена вода можело да се окаже фатално.

— Аз летях в един хеликоптер с човек от бреговата охрана и господин Рейпиър — обясни Алберто. — Нямахме никакъв успех до момента, в който зърнахме интересни шарки във водата. Бяха повече от сто делфина, събрани в сребрист кръг, а около тях — по-голям кръг от черни, бели и петнисти огромни китоакули. Сنيшихме се, за да погледнем отблизо, и ето че там, сред всички тях, видяхме вас двамата с Бен.

Пещерната рисунка, помисли си Мартина. Всички предсказания от Стаята на спомените се бяха изпълнили.

— Господин Рейпиър беше сигурен, че китоакулите ще ви налапат цели — продължи Алберто, — но аз му казах, че те са безобидни като морски свинчета и ядат само планктон. Всъщност делфините ви спасиха. Вие лежахте на гърбовете им, във от студената вода, а те ви люлееха като бебета. Много ни беше трудно да ги убедим, че не искаме да ви сторим нещо лошо.

Бен и Мартина слушаха с удивление, жадни да чуят останалото.

— А вие защо сте бил с господин Рейпиър? — попита Мартина. — И как се сетихте къде да ни търсите? Чухме по новините, че спасителните екипи са на съвсем друго място.

— Точно така — потвърди Алберто, — сутринта след бурята, когато не открихме нито един от вас, аз се свързах с бреговата охрана и им разказах как делфините са помогнали на дядо ми. Казах, че според мен това се е случило с вас и приятелите ви и че делфините са плували срещу течението, за да ви отведат на безопасно място, но те ми се изсмяха. Минали десет дни, преди някой да спомене за тази възможност на господин Рейпиър и тогава той веднага се свърза с мен и ме помоли да помогна в издирването около островите Базаруто. Точно натам летяхме, когато разбрахме, че бащата на Бен е получил съобщение от вас.

— Татко е получил съобщението ми? — извика Бен. — Но той не отговори!

— Отговорил ви е, обаче вие не сте го чули. Може звукът на радиостанцията да е бил намален.

Бен погледна засрамено.

— Възможно е.

— Няма значение, защото той ви е чул и ни предаде, че се намирате на Райския остров и сте в голяма опасност. Не успяхме да стигнем навреме, за да ви намерим там, но за късмет младият пазач, Фернандо, се сети, че може да са ви отвели на Острова на смъртта. Открихме приятеля ви Клавдий и двамата с баща му не можеха да се нарадват на срещата си. Беше много мило.

— Не го казвайте на Клавдий — посъветва го Мартина.

— А успяхте ли да спасите другите? — попита Бен. — Клавдий каза ли ви къде са?

— Да, взехме Клавдий и отлетяхме право към остров Дюгон, където ги намерихме. Не мога да кажа, че нямаше сълзи. Доведохме ги в болницата в Мапуто, за да ги прегледат. Всички бяха добре, само много изгладнели и обезводнени. Вас двамата ви докара медицински хеликоптер и спяхте, но те настояха да ви видят. Оставиха нещо за вас.

Мартина погледна на шкафчето до леглото си и видя комплекта за оцеляване. Отгоре беше залепено оранжево листче с бележка: „Привет, приятели. Длъжници сме ви. Мартина, в Кейптаун ще те чака нов комплект за оцеляване, но решихме, че ще искаш да си запазиш този за спомен. Ще се видим в Каракал!“.

Двамата с Бен замълчаха. Опитваха се да овладеят чувствата си.

Накрая Мартина прочисти гърлото си.

— Къде са те сега?

— Отлетяха със самолет за Кейптаун тази сутрин — отговори Алберто. — Господин Рейпиър ще ги гощава с хамбургери. Тоест, всички, с изключение на онова едро момче, Джейк май беше — той бързаше да отиде на ръгби.

— Още не знаем защо беше всичко това — каза Бен. — Защо никой не ходи на острова? Какви са тези кабели? Кой тества сонара?

— Всичко е от алчност — обясни Алберто. — Преди десет години остров Дюгон беше купен от богат чужденец. Веднъж го видял и толкова му харесал, че поискал да го запази непокътнат. Самият той рядко идваше, но ни позволи на нас, островните жители, да ходим там на пикник, да ловим риба и да водим децата на излети, стига да

оставяме всичко така, както сме го намерили. И ние винаги така правехме. Чувствахме го като собствено наследство. За жалост миналата година богатият чужденец почина. Синът му наследи острова и реши да построи хотел. Нае човек от континента, Маркос от Мапуто, който да ръководи строежа. За разлика от своя баща синът не допускаше местните на острова. За да се прекратят посещенията им, Маркос заложи подводни мини около целия остров. Полицията разбра и той си има доста неприятности, но синът възнамеряваше да инвестира милиони долари и да осигури много работни места, така че нещата се разминаха само с предупреждение. Маркос наел работници и те си устроили база на Райския остров. Всички били от континента, с изключение на младото момче, Фернандо, който наскоро пристигнал в Мапуто да търси прехрана.

Алберто замълча, за да може сестрата да измери температурата на Бен и да прибере чашите от кафе, трохите и фолиото от ролата. Не пропусна обаче да хвърли неодобрителен поглед на готвача.

— Може би всичко щяло да се развие добре — продължи Алберто, след като сестрата излезе от стаята, — но одобрението на проекта за хотела се забавило. Междувременно с Маркос се свързали хора от военноморския флот на една държава, чието име няма да спомена. Понеже Дюгон е пуст остров, те поискали да тестват сонара си в неговите води. Маркос надушил възможност да изкара много пари. Не знаел, че делфините и китовете ще пострадат. Но строителното разрешение излязло и Маркос разбрал, че ще трябва да се прости със златната си гъска. Все пак дал съгласие за едно последно изпитание — онова, за което вие сте казали на бащата на Бен.

— Успяха ли да го спрат? — тревожно попита Бен.

— Не, за съжаление — поклати глава Алберто. — Отне ни твърде дълго време да се свържем с Маркос и да го накараме да признае какво прави, както и кой провежда тестовете. Междувременно изпитанието се провело. Обаче успяхме да организираме трийсетина островни жители да отидат на Дюгон и да чакат, в случай че делфините се опитат да излязат на сушата. Нито един не се появил. Явно по това време всички делфини са били на Острова на смъртта.

Мартина зяпна.

— Значи, спасявайки нас, те всъщност са спасили и себе си?

— Никога няма да разберам — сви рамене Алберто, — но така изглежда.

— Мислиш ли, че нещо ще се промени? — попита Мартина. — Дали военните ще спрат да използват сонари, ако знаят, че причиняват смъртта на много делфини?

— Не съм сигурен — отвърна Алберто. — По новините тази сутрин казаха, че трябва да се потърсят още научни доказателства, преди да се предприемат някакви стъпки. Правителството обаче заговори за забрана на сонарите в наши води. Така поне ще знаете, че сте помогнали за създаването на убежище за делфини и китове.

— Какво ще стане с наградата? — любопитства Бен. — Предполагам, че няма да я дадат на шкипера и неговите приятели.

— Вчера господин Рейпиър се срещна с управниците на острова и реши, че половината пари ще отидат за построяването на ново училище на Бенгуера. Другата половина ще използваме двамата с него, за да направим ресторант на Бенгуера. Вече предложих работа на Фернандо като помощник-готвач. На островите ни трябва умни младежи като него.

Алберто стана да си върви, но по средата на отделението се сети нещо и се върна обратно.

— Много съжалявам, госпожице Мартина, трябваше да започна с това. Получихме съобщение от баба ви — няма търпение да ви види.

* * *

Когато самолетът с грохот се плъзна по пистата за кацане и спирачките изскърцаха, гаденето в стомаха на Мартина се усили. Дали баба ѝ наистина я очаква с нетърпение или напротив, с ужас? Дали и тя се страхува като нея?

Двамата с Бен носеха цветни суичъри и памучни панталони, дарение от Базаруто — собствените им дрехи явно окончателно се бяха разпаднали в пералнята на болницата. Минаха през залата за багаж, придружени от стюардесата, която ги пое още от Мапуто. Но понеже нямаха багаж за взимане — саковете им се върнаха в Кейптаун с „Буревестникът“, затова се приготвиха да излязат в залата за посрещачи.

Мартина се обърна към Бен. Как да каже „довиждане“ на човек, с когото два пъти гледа смъртта в очите рамо до рамо?

Бен явно мислеше същото. Двамата пристъпваха неловко от крак на крак и гледаха в земята, преди да се решат на една бърза прегръдка.

— Всичко ще се оправи, нали знаеш — успокой я Бен. Мартина му беше разказала за скарването с баба си, докато чакаха зората на Райския остров.

— Предполагам — съгласи се Мартина, — тоест, надявам се.

Той докосна ръката ѝ.

— Сигурно ще ти прозвучи откачено, обаче си изкарах страхотно. Благодаря ти, че си ми приятелка. На света няма друг човек, с когото бих искал да попадна на необитаем остров.

Мартина не можа да сдържи усмивката си.

— И аз така. Ти си най-добрият приятел, когото съм имала — е, с изключение на Джеми.

Бен се ухили.

— Добре, нямам нищо против жирафът да е на първо място.

31.

Тендай ги чакаше в залата за посрещачи, а рейнджърските му панталони в каки и спокойствието на човек, прекарал много време сред природата, го отличаваха от пълчищата туристи. Той вдигна Мартина и я завъртя, а гръмкият му смях накара хората наоколо да се спрат и да го загледат.

— Докара ни няколко ноци безсъние, малката — каза той топло.

— На вас? — учуди се Мартина. Не знаеше дали е облекчена или съкрушена от факта, че Гуин Томас не е дошла да я поздрави.

Тендай я пусна на земята.

— Не се разочаровай, че баба ти не дойде на летището — рече той, отгатнал мислите ѝ. — На нея ѝ беше много тежко.

„Ами на мен?“, мислеше си Мартина. „Аз съм тази, която едва не се удави, почти не ме изядоха акули, разминах се на косъм с подводна мина и бях зарязана на Острова на смъртта.“ Каквото и да се е случило в Савубона, надали можеше да е по-тежко.

По пътя Тендай ѝ разказа за резервата, за новините в клиниката и за новото им попълнение: малко каракалче с болна лапа.

— Жирафът много страда за теб, малката — каза той, — дни наред не мръдна от водоема. Посетителите ни питат защо белият великан е толкова тъжен.

На Мартина ѝ се стори непоносима мисълта, че Джеми е нещастен, но пък беше толкова хубаво, че му липсва! После си спомни, че ѝ е забранено да го язди.

За да се разсее от мисли за предстоящата среща, тя разказа на Тендай част от прежеждията си на острова. Когато му благодари за съвета винаги да държи комплекта за оцеляване под ръка и му каза, че това е спасило живота на седем деца, той щеше да се пръсне от гордост.

Час и половина по-късно джипът мина под черната арка на Савубона и Тендай подкара по пясъчния път към основната сграда. На

алеята беше паркиран бял ван. Мартина слезе притеснено от джипа. Чуваше гласа на баба си в коридора.

— Бързо — казваше тя на някого, — няма много време!

Вратата се отвори и се появиха двама мъже в гащеризони, понесли нанякъде леглото на Мартина. Те кимнаха на Тендай и момичето, качиха леглото в багажника на вана и потеглиха.

Коленете на Мартина се подкосиха. След всичко това наистина ли щяха да я изпратят в Англия?

Гуин Томас излезе на прага. Изглеждаше бледа и отслабнала.

— Мартина! — извика тя и се спусна да я прегърне. — Не ви чух, че идвате! Виж се само! Очаквах хилаво корабокрушенче, а я каква си здрава и загоряла! Обаче съм сигурна, че Грейс ще иска хубавичко да те натъпче! Влизай вътре. Знам, че си изтощена, но имам изненада за теб!

Мартина се освободи от прегръдката на баба си и застана сковано, но не заплака. Ако трябва да си върви, ще си тръгне с гордо вдигната глава. И няма да пропусне да се сбогува с Джеми.

— Знам каква е изненадата — каза тя.

Баба й погледна строго Тендай.

— Ти ли ме издаде?

— И дума не съм казал, госпожо Томас — възрази пазачът, — нито дума!

* * *

Когато джипът на Тендай се изгуби в далечината, Гуин Томас се обърна и влезе в къщата. Мартина я последва със свито от ужас сърце. Мисълта, че трябва да напусне тази прекрасна, спокойна къща с приветливото огнище, дървените греди и маслените картини на пантери и слонове, беше непоносима. Воинът и Шелби, двете котки, се бяха сгушили във фотьойла от избеляла кожа и мъркаха. Баба й вече тропаше с обувките си по дървените стъпала към стаята на Мартина.

Мартина бавно се заизкачва след нея, но рязко спря на вратата. Стаята беше преобразена! Стените бяха прясно боядисани, под прозореца имаше ново легло, покрито със синя кувертюра с африкански рисунки на белия жираф. Над етажерката с книги бяха

наредени три големи снимки в сребърни рамки: Мартина и родителите ѝ на плажа в Корнуол, Джеми край водоема, и делфини, играещи с вълните.

— Мислех да ремонтираме стаята ти като подарък за Коледа — каза баба ѝ, — но когато ти изчезна, едва не си изгубих ума. Нощем не можех да мигна. Грейс ме убеди да го направя сега, за да минава времето. Една от нейните племенници е студентка по изящни изкуства в Университета в Кейптаун и тя сама изработи батиковата кувертюра с жирафа.

Въпреки цялата ѝ твърдост, очите на Мартина се напълниха със сълзи.

— Благодаря ти! Прекрасна е! Толкова съжалявам. Мислех, че ще ме пратиш в Англия.

— Знам какво си мислеше и не те виня — рече баба ѝ. — Понякога се държа като вироглава старица. Проклинах се, че те пуснах да заминеш, без да изясним нещата помежду си, а на кораба нямаше връзка с теб. Съпругът ми мъдро казваше, че хората не бива да заспиват скарани. За съжаление, го забравих. Просто много се страхувах, че често се измъкваш нощем и че нещо лошо ще ти се случи, а аз ще те изгубя, както изгубих майка ти. Съжалявам, че те нараних. Моля те, прости ми!

Гуин разтвори ръце и Мартина се хвърли в прегръдката ѝ.

— И аз съжалявам — каза Мартина. — Съжалявам, че не те послушах, а най-много съжалявам за това, което ти казах. Не го мислех.

Двете отстъпиха леко.

— Казвала ли съм ти колко много те обичам? — погледна я топло Гуин Томас.

— Не — стеснително отговори Мартина.

— Е, обичам те. За мен ти означаваш повече от всичко друго на света.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

— Ами...

— Спокойно — прекъсна я баба ѝ, внезапно смутена. — Знам го и без да го казваш.

— Но аз искам да го кажа! На острова научих, че е важно да казваш нещата, когато имаш възможност. И аз те обичам и съм много, много щастлива, че съм пак у дома!

С типичната си сдържаност баба ѝ разроши нежно косата ѝ и промърмори нещо от сорта, че е време да слага вечерята. Мартина се престори, че се приготвя да си вземе душ. Нямахше търпение да види белия жираф, но не искаше да развали мига.

Баба ѝ се спря на вратата.

— Ако ще ходиш да яздиш, не е ли по-добре да си obuеш обувките и дънките? — попита тя с усмивка.

— Но ти ми забрани да яздя!

— Бързай, преди да съм размислила! Забраната за нощните излизания е в сила, но не мога да те спра да яздиш белия жираф. Вие двамата не бива да се разделяте. Джеми е твоята сродна душа. Имате нужда един от друг.

32.

Мартина щеше винаги да помни мига, в който видя белия жираф да я чака край водоема. Толкова пъти го бе преживявала в мислите си през последните две седмици!

Трудно можеше да се каже кой от двамата е по-развълнуван. Джеми се затича весело към нея като пони, наведе сребрилата си шия и издаде странния мелодичен звук. Мартина не можеше да спре да го гали по копринената козина, да го кори, че не се е хранил добре, и да се опитва да му обясни за бурята и делфините и как мислеше за него всеки миг. После се качи на гърба му и отново се сляха в едно.

Щом къщата се изгуби от погледа ѝ, Мартина пришпори Джеми в галоп през златната савана. Обикновено внимаваше денем да не язди твърде бързо, за да не я види баба ѝ, но този следобед имаше мисия. И дори ръмжащата лъвица, събудила се от дрямката си под зимното слънце, не можеше да я отклони.

Когато стигна до дърветата и пустата поляна, Джеми спря, а Мартина се огледа внимателно да не би наоколо да дебнат любопитни очи. Ходенето в Тайната долина бе другото нещо, което се зарече да не прави денем, но нямаше как. След като минаха през трънливата завеса, преграждаща цепнатината, тя слезе от шията на жирафа като по водна пързалка, включи фенера си и се втурна през тунела. Забави ход и мина на пръсти само през антрето, където спяха прилепите.

Беше сигурна, че ще открие Грейс в Стаята на спомените, и точно така стана. Сангома седеше на един плосък камък, облечена в традиционна зулуска рокля, и пиеше ройбос от манерката си. Когато Мартина влетя вътре, сангома нададе радостен вик и я прегърна в силните си обятия.

— Станала си кожа и кости — рече Грейс, когато най-последно я пусна. — Какво си яла на онзи остров? Сигурна съм, че си сънувала хубавите манджи на Грейс.

— О, Грейс — разсмя се Мартина, още не можеше да си поеме дъх след смазващата прегръдка, — не само твоите ястия ми липсваха.

Когато се озовах сам-сама на острова, имах чувството, че съм разочаровала целия свят заради всички глупави неща, които казах и направих. Тогава така ми се искаше ти да си там, да ме прегърнеш, да ми кажеш нещо мъдро и да ме успокоиш.

Очите на Грейс блестяха, но не каза нищо. Тя потупа каменната пейка до себе си и наля на Мартина чаша ройбос. Седяха и отпиваха червения чай на светлината на фенерите си, заобиколени от сияещите медни сцени от древния живот на бушмените.

След малко Мартина каза:

— Знаеше, че ще се върна, нали?

Грейс се усмихна и оголи розовите си венци.

— Естествено, че знаех, детето ми. И казах на баба ти, че всичко ще е наред, но тя не ми повярва, дори когато ѝ напомних, че костите не лъжат. Казах ѝ, че делфините няма да позволят да ти се случи нищо лошо.

— Но откъде знаеше? Откъде знаеше за делфините? Ако бях разбрала какво имаш предвид с „оградата на кораба“, изобщо нямаше да се озовем в морето.

Сангома само се засмя и смени темата.

— Онова момче, Клавдий, дойде при мен вчера.

Мартина зяпна от изненада.

— Клавдий? Защо? Какво иска?

Изобщо не можеше да си представи как Клавдий е успял да открие Грейс. И не само я беше открил, но и я беше впечатлил с великолепен букет цветя за благодарност, че е дала на Мартина растението, което спаси живота му.

— А аз му викам — кое, онова грозното ли? Кой да знае, че ще има полза от него! То ме преследва от години. Всеки път, като го изровя от градината, то пак пораства. Колко пъти ми се е искало да го хвърля на боклука, обаче ме беше страх, че духът на баба ми няма да остане доволен. А после реших: я да го дам на Мартина, току-виж го изгубила в морето.

— Ти сериозно ли? — Мартина помисли, че Грейс се шегува. — Баба ти от Карибите ли ти го е дала? И ти не си и подозирала, че едно от децата ще има нужда от сока му, за да оживее?

— Дете — топло каза Грейс, — това е твоята съдба. Ти имаш своята дарба. А и аз не бях с теб на острова.

Мартина едва сподави въздишката си. Знаеше, че никога няма да получи отговори на въпросите си. И колкото да не ѝ се иска, трябва да се примири с това.

— Как ти се стори Клавдий? — попита тя и се усмихна, като си представи как Клавдий, чист и спретнат, облечен в най-хубавите си дрехи, седи сред цвърчащите пилета в дневната на Грейс.

— Добро момче е — рече Грейс, — преди е избрал грешния път, но се е поучил и ако запомни, че в този живот парите не са всичко, ще стане чудесен млад мъж.

Мартина се изправи и отиде да разгледа двете рисунки, на които се виждаше океанът. Чувстваше се странно, като знаеше, че предсказанията са се изпълнили. Картините бяха забележително точни. Дори акулите не бяха произволно нарисувани, а точно онези китоакули с жълти и бели шарки.

— Знаеш ли, Грейс — каза тя замислено, — бушмените, сан, предците или който е нарисувал тези картини, е видял всичко така, както ще се случи. Знаели са дори, че на сушата ще излязат точно двайсет и един делфина, и че ще бъдем заобиколени от точно тези акули и повече от сто делфина, подредени в кръг. Само едно са събрали: на Острова на смъртта бяхме двама — аз и моят приятел Бен. На тази рисунка в морето трябва да има двама души, а е само един.

— Сигурна ли си, детето ми? Я погледни по-внимателно.

Мартина се приближи, но пак видя само един човек. После забеляза лъскава люспа на скалата, приличаше на слюда, точно в центъра на рисунката. Махна я и отдолу се появи вторият човек.

Кръвта на Мартина изстина. Колкото и да обича пещерата, побиха я тръпки при мисълта, че някой преди векове е предсказал бъдещето ѝ в такива подробности. Още преди да опознае Бен, когато се чувстваше толкова самотна в училище, Грейс ѝ каза, че ще намери приятеля си на последното място, на което потърси. И така стана. Може би самият Бен беше част от пророчеството. Може би всичко е свързано и дори приятелството им е предопределено.

— Страшно е — каза Мартина. — Мислиш ли, че вторият човек винаги е бил на рисунката или... Знаем, че звучи странно, но дали е възможно да се е появил сега, по силата на някаква бушменска магия?

Грейс се усмихна загадъчно.

— Казах ти вече, детето ми — всичко е написано, но само времето и опитът ще ти дадат очи да го видиш.

33.

За да отпразнуват щастливото завръщане на децата, Гуин Томас предложи на родителите на Бен да хапнат заедно в плажната кухня в Уизерфонтен — мястото, на което Мартина излекува делфина. Малкото ресторантче беше затворено за зимата, но Гуин Томас видя бележка на вратата, че поради необичайно топлото време, ще бъде отворено следващите два уикенда.

Мартина се запозна с родителите на Бен на летището. Бащата на Бен, зулус, беше почти толкова мълчалив, колкото и синът му, и излъчваше невероятна сила. На вид нямаха нищо общо. Бен беше дребен и жилав, а Думисиани — над метър и осемдесет, с внушителна осанка и големи, изваяни мускули. Майката на Бен, индийка на име Синита, беше красива, нежна и слабичка, с дълга, лъскава черна коса, която миришеше на кокос. Бен приличаше повече на нея, но вътрешната му сила идваше от Думисиани, мислеше си Мартина.

Семейство Кхумало взеха Мартина и Гуин Томас от Савубона със старото си комби. Отбиха се да видят Тендай, Джеми и Грейс. Джеми все още не позволяваше на никого, освен на Мартина, да го докосва, но се въртеше достатъчно близо, за да могат и останалите да се порадват на лъскавата му бяла козина и дългата шия.

— Наистина прилича на същество, излязло от легенда — отбеляза Думисиани, — като вълшебен кон.

За всеобщо учудване Грейс почти не продума, макар че с голям интерес се запозна с Бен. Когато колата се приближи, за да си вземат довиждане, тя го прегърна, все едно го познава от цяла вечност. Мартина с удоволствие забеляза, че той не се смути, както биха направили повечето момчета на неговата възраст. Вместо това погледна Грейс в очите, а в гласа му се долавяше едновременно уважение и фамилиарност, сякаш и той я чувстваше близка.

Два часа по-късно комбито спря на паркинга на Уизерфонтен. Дюните бяха обсипани с изтравничета в ярки лилави и червени цветове на фона на кремавия пясък, а над вълните кръжаха морски

птици. Петимата тръгнаха към ресторанта по пътеката от натрошени раковини и Мартина с удоволствие установи, че това наистина е „плажна кухня“. Грубите маси бяха наредени на дървена платформа върху самия пясък и дори печките бяха оставени на природните стихии. Посрещна ги ухание на прясно изпечен хляб. Слънцето разпръскваше зимния хлад, а небето беше толкова синьо, че изглеждаше безкрайно.

Хапваха си едни от най-вкусните ястия, които Мартина някога е опитвала. Започнаха с дъхава рибена супа и топъл хляб, изпечен върху глинена плоча. След малко пристигнаха големи купи салата от зеле, моркови и майонеза, гръцка салата и диня, а после дойде гвоздеят на програмата — пушена голямоглава риба. С всички тези плата пред себе си, Мартина се боеше, че трябва да я откарат до колата в ръчна количка...

Докато хапваха, Синита заговори за младите си години като танцьорка в индийския щат Раджастан и им разказа за Пушкар — фестивал, който се провежда веднъж годишно. Идвали хора от цяла Индия да продават копринени платове, произведения на занаятите и бижута, както и да се надбягват с камили и красиви арабски коне от Пенджаб. Светът, за който тя говореше, сякаш бе на светлинни години от всичко, което Мартина преживя до момента. Замисли се колко много още има да види. „Ще пътуваш до края на света и ще преживееш много приключения“, беше й казала Грейс веднъж. На Мартина й харесваше как звучи, но не беше убедена, че иска „многого предизвикателства“, споменати от сангома. Предизвикателствата, с които се сблъска през последните шест месеца, май й стигаха за цял живот.

След основното ястие Гуин Томас предложи да се поразходят, за да си освободят място за коексистер — десерт от пържено тесто, потопено в сироп. Мартина преяде и доволна бавно се размотаваше покрай вълните, докато другите вървяха напред. Когато стигна до мястото, на което излекува делфина, спря и се загледа в морето. Радваше се, че си е у дома, в Савубона, и при Джеми, но делфините също й липсваха. Бяха толкова нежни и умни. С делфините човек лесно можеше да се чувства щастлив.

„Интересно нещо са делфините — беше казал кайт сърфистът, — забелязала ли си, че около тях не можеш да не се усмихваш?“ Да,

забеляза го.

В този миг в залива скочи един делфин. Мартина се почуди дали е същият, на когото помогна. Вероятността беше нищожна, но пък имаше толкова много невероятни неща, че нищо не би могло да я изненада. Колкото и да се взираше към мястото, на което ѝ се бе сторило, че го вижда, той не се появи. Мартина реши, че вероятно е било игра на въображението.

Тъкмо се канеше да продължи нататък, когато видя рисунка на плажа. Беше леопард в реални размери, пресъздаден с всички детайли, чак до ноктите и мустаците. Изглеждаше ѝ много голям леопард, оголил зъби в ръмжене и леко присвит, сякаш готов да скочи.

Изглеждаше толкова истински, че Мартина отстъпи назад. Огледа се да види къде е художникът, но наоколо нямаше никого. Настъпваше прилив, а рисунката беше толкова ясна, че едва ли е стояла тук повече от няколко минути. Но освен Бен, неговите родители, Гуин Томас и двама рибари в далечината, на плажа нямаше жива душа.

— Бабо! Бен! Елате да видите това! — извика тя.

Бен веднага дотича, а родителите му и Гуин Томас дойдоха след малко.

— Какво има? — попита той, когато стигна при нея. — Какво видя?

Мартина понечи да му покаже, но спря, не вярваше на очите си. В последната секунда една вълна отми цялата рисунка, оставяйки искряща пяна.

От леопарда нямаше и следа.

Мартина потръпна, а после чу предупредителна камбанка някъде в главата си.

— Какво има? — повтори Бен.

— Нищо — излъга Мартина, — объркала съм се. Сигурно е било от светлината.

— Хайде — каза баба ѝ и я прегърна през раменете, — захладнява! Да вървим да пийнем кафе и да хапнем коексистер.

В залива един делфин скочи над вълните, махна с опашка и се гмурна в океана...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.